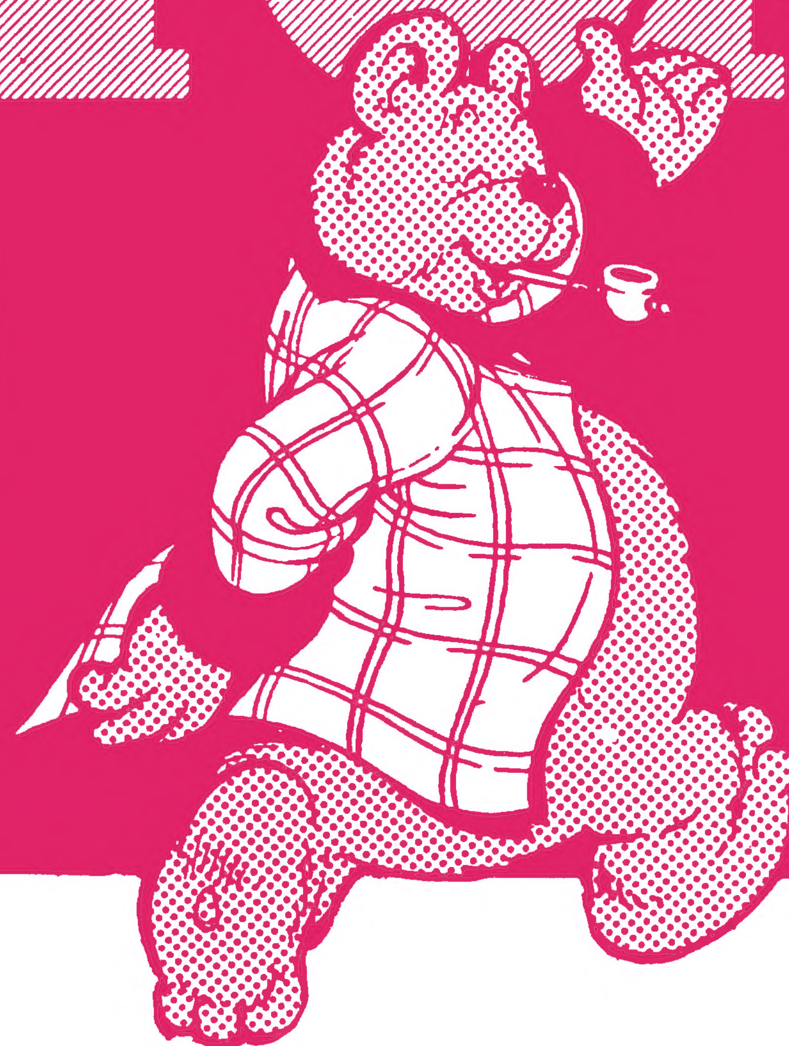
AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **39**	934-999	Het Lijm-Teem

AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

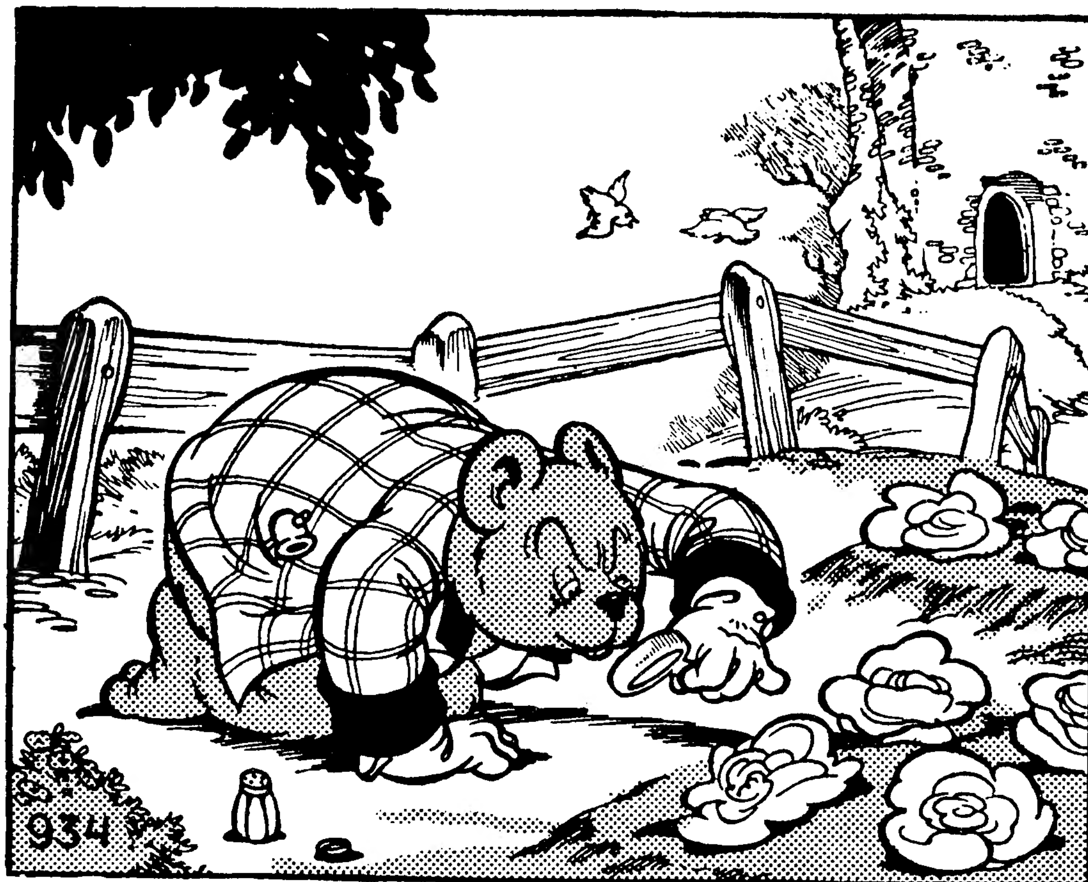
MARTEN TOONDER

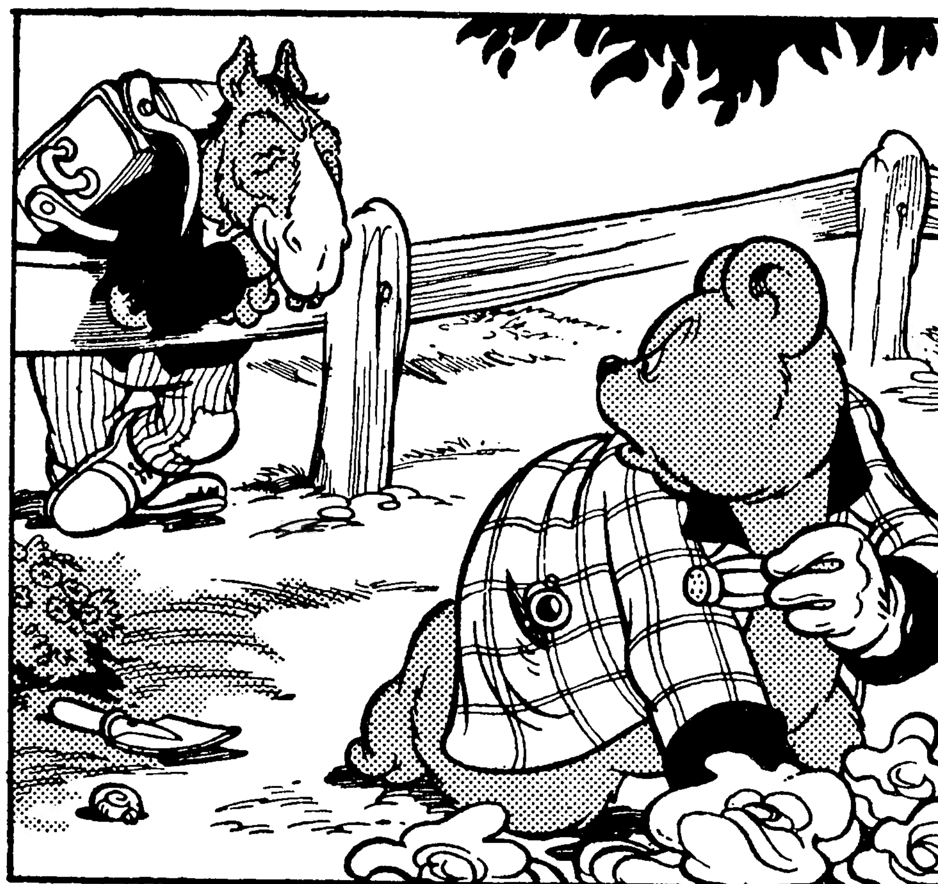
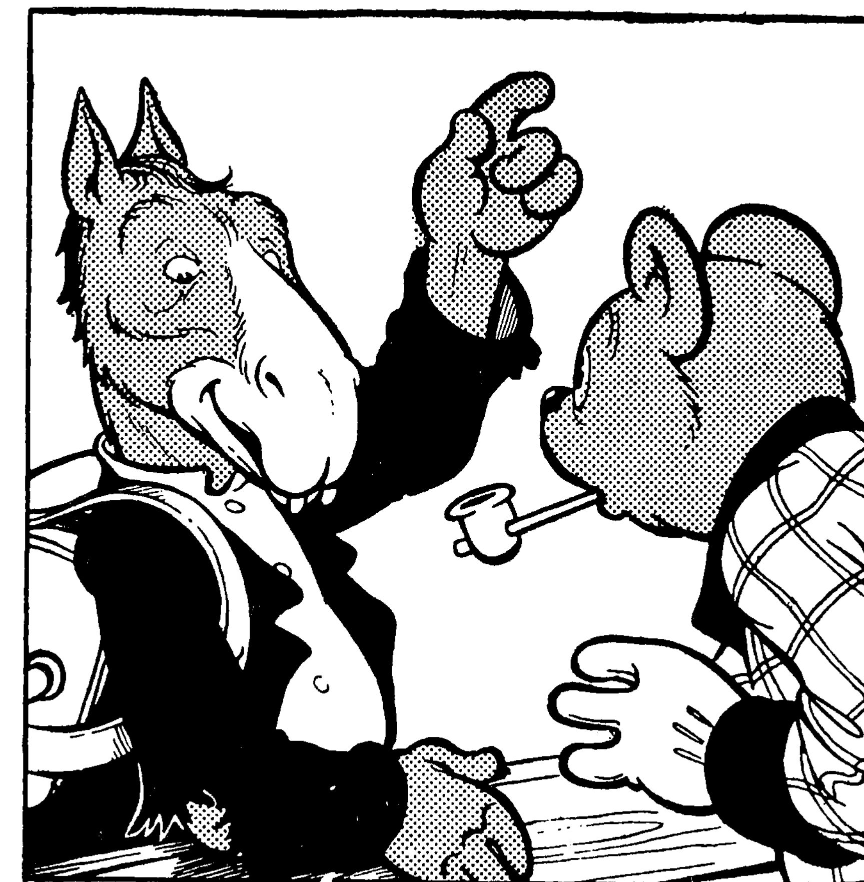
MV **39**	934-999	Het Lijm-Teem

1978 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

MV 39 Het Lijm-Teem
1950 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen NRC en de Volkskrant

Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5241 0
Delen 39 & 47 ISBN 90 234 5249 6

Op een mooie ochtend in het vroege voorjaar was heer Bommel in zijn tuin aan het werk. Zijn vader had altijd tegen hem gezegd: 'Ollie, jongen, het verzorgen en opkweken van bloempjes en jonge salade is een bezigheid, die een heer van stand waardig is. Het is goed voor de slappe spieren en voor de slanke lijn!' En zoals de oplettende lezer zal weten hield heer Bommel zich daaraan. Zacht zingend in zich zelf wiedde hij onkruidplantjes en verwijderde hij slakken uit zijn slabedden. Dat laatste is een vieze bezigheid voor een heer met een gevoelig karakter. Maar op aanraden van Joost had hij een zoutvaatje meegenomen en daarmee kon hij het gedierte onschadelijk maken zonder zijn handen te bevuilen.

Hij had het best naar zijn zin. De zon scheen op zijn kruin, de bijen zoemden en de aarde geurde en hij voelde, om zo te zeggen, dat zijn lijn slanker werd. Maar plotseling werd hij opgeschrikt door een ruwe lach en toen hij opkeek, zag hij een vreemdeling over het hek gebogen staan. Een soort marskramer zo te zien.

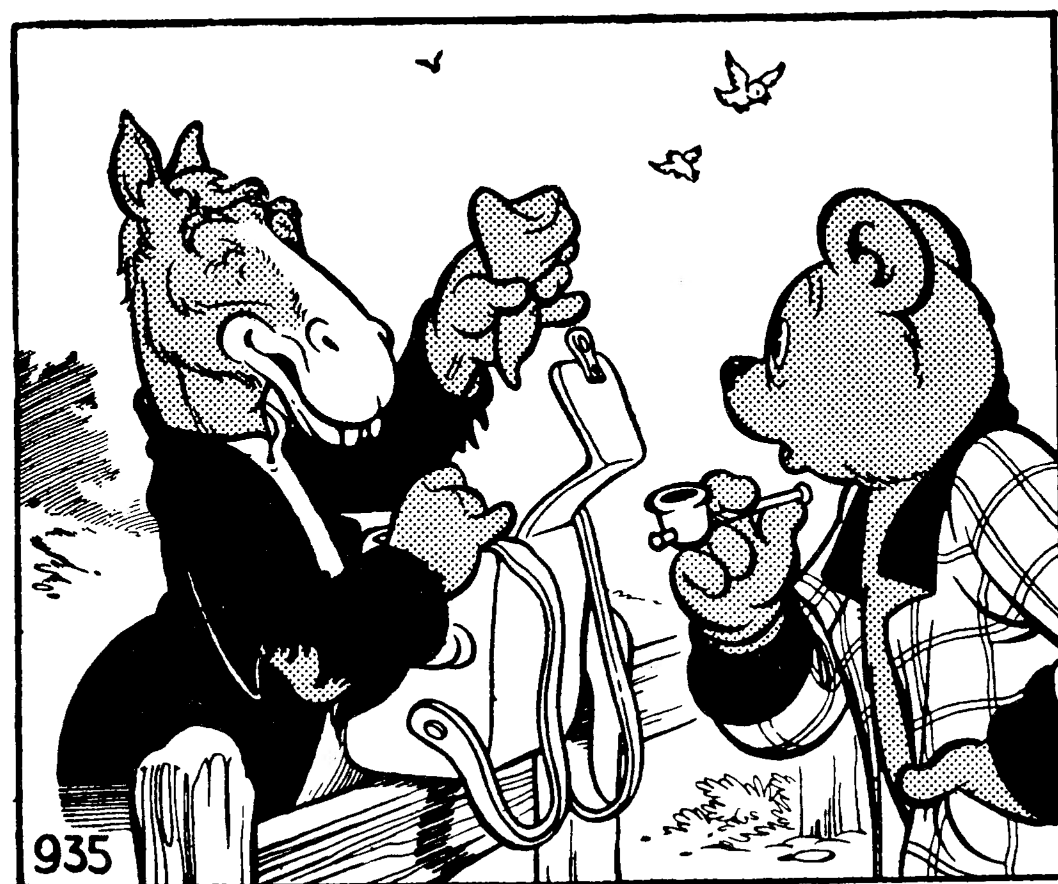
'Heb je last van slakken, meester?' vroeg de koopman.

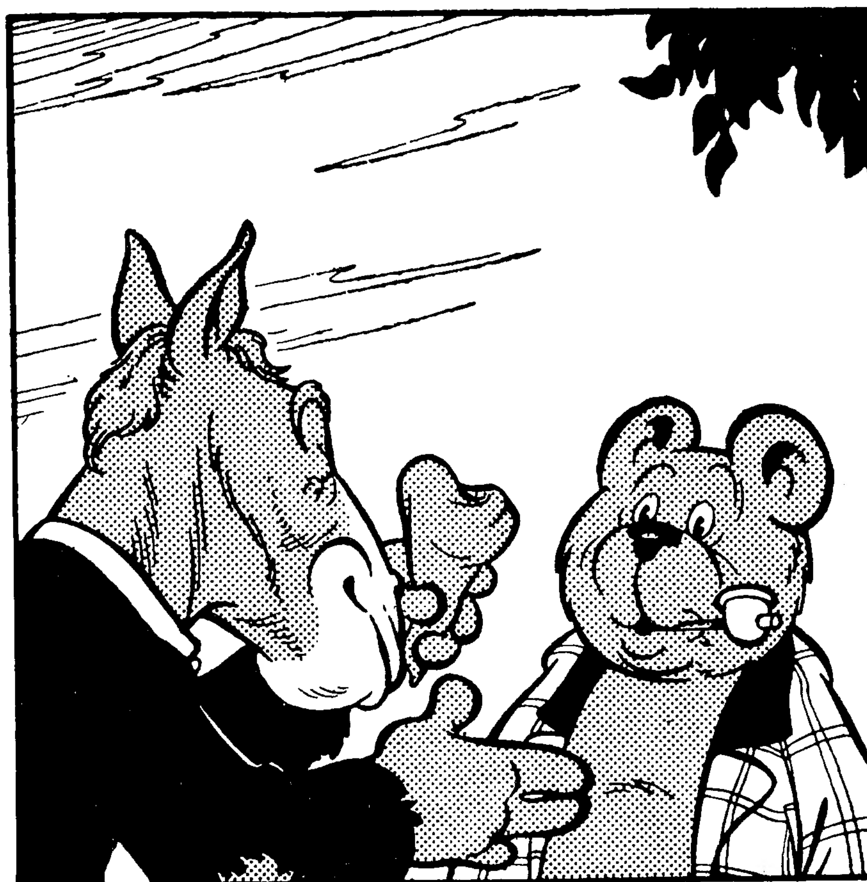
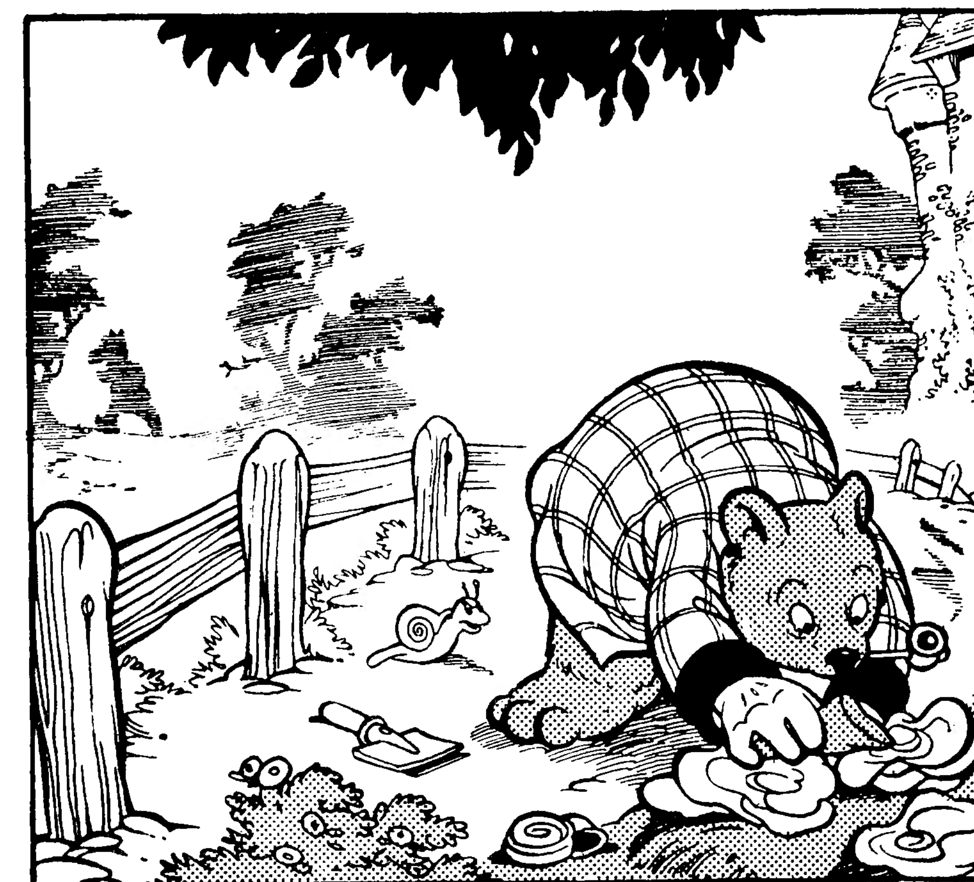
'Ik ben geen meester!' sprak heer Ollie uit de hoogte. 'Dat is te zeggen... ik ben een heer! Heer Bommel, om volledig te zijn. En ik heb geen last van slakken, mijn sla heeft er last van, als je begrijpt wat ik bedoel!'

'Juist, ja, ik snap het!' zei de vreemde. 'Maar aangezien je een heer bent, zoals je zegt, begrijp ik niet waarom je op je knieën in de modder ligt en achter dat ongedierte aanjakkert. Dat kan toch anders?'

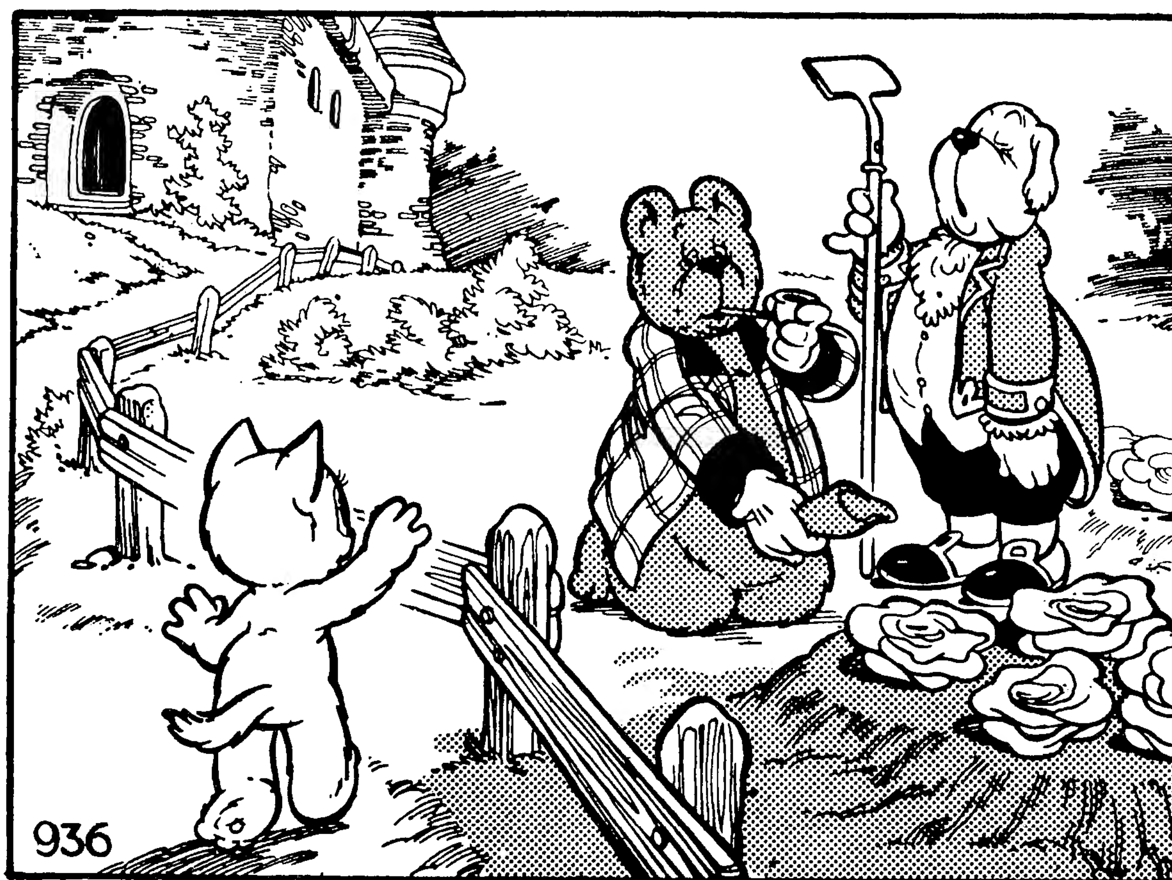
'Ik lig niet in de modder en ik jakker niet!' zei heer Ollie, die zijn opgeruimdheid achteruit voelde gaan. 'Hoe kan dat dan anders?' voegde hij er brommerig aan toe.

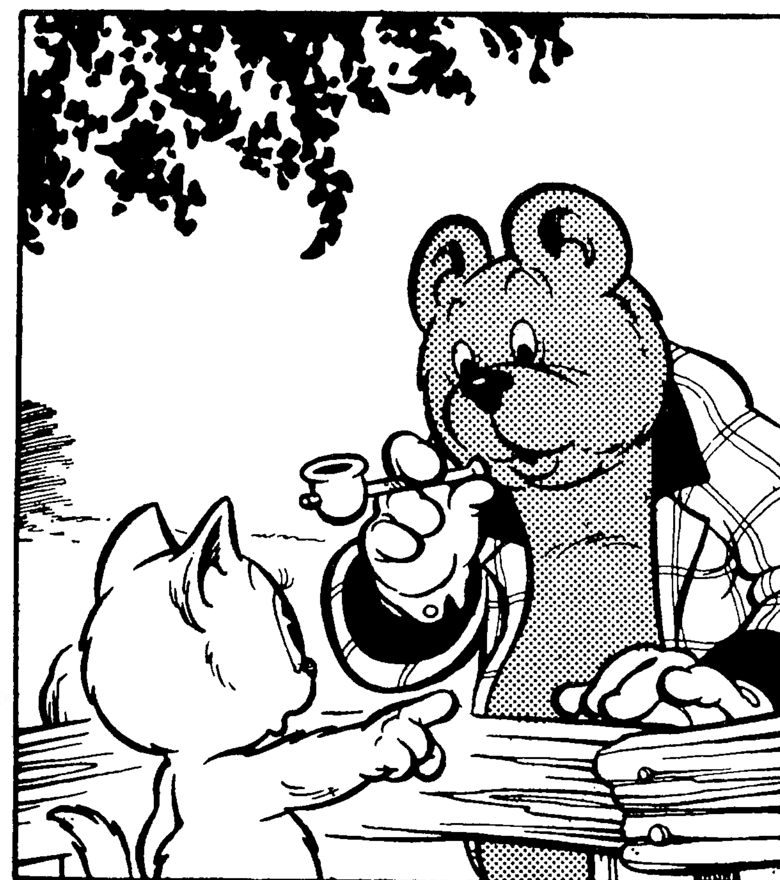
'Je moet Anti-Slak gebruiken!' onderwees de marskramer. 'Ik heb het hier bij me en je kunt het kopen, als je wilt!'

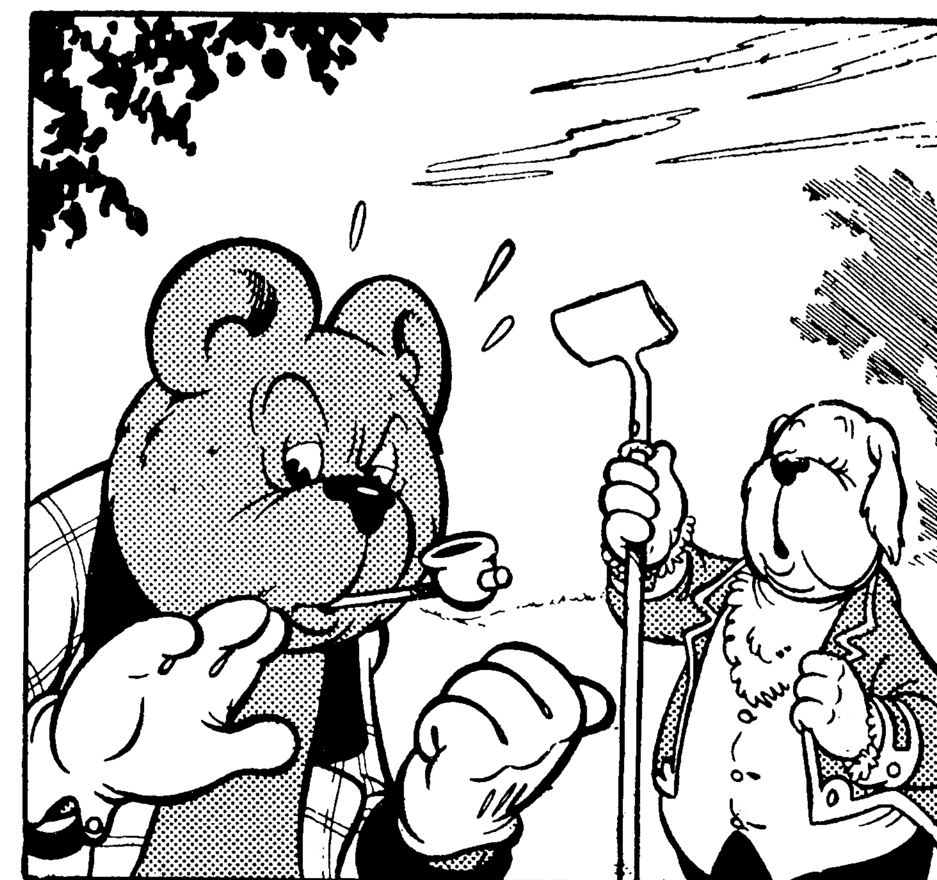

'Wat is die Anti-Slak, die je verkoopt?' vroeg heer Bommel. 'Vergif of zoiets? Daar houd ik niet van, want dat is gevaarlijk voor de bijen!'
'Het is géén vergif!' zei de marskramer. 'Het is iets nieuws; uitgevonden door professor Kwakkelbeen van de universiteit in Pieterburen. Als je de poeder uit dit zakje over je slaplantjes strooit gaat iedere slak er vandoor!'
'En waarom gaan ze er vandoor?' vroeg heer Ollie wantrouwig.
'Wel, ze zoeken het water op!' legde de koopman uit. 'Iedere slak, die dit spul proeft, wordt een waterslak, zie je? Een wonderlijke uitvinding, niet? Ja, ja, de wetenschap staat voor niets!'
'Hm!' zei heer Ollie, 'geef me maar een paar van die pakjes. Ik wil het wel eens proberen. Ik vind het anders maar vreemd, dat een slak ineens een waterslak wordt. Hm, maar baat het niet, dan schaadt het niet!'
'Dat zeg ik ook altijd maar!' zei de marskramer. 'Alstjeblieft, drie pakjes, meester! Dat is dan één tachtig met je welnemen!'
Heer Bommel betaalde en ging weer aan het werk, terwijl de koopman over de heuvels in de verte verdween. Aldus doende verdween hij ook uit dit verhaal. En het Anti-Slak middel van professor Kwakkelbeen is zo op het oog nauwelijks de moeite van het beschrijven waard. Maar toch is het verstandig om het te onthouden; dat zal later blijken.
Heer Bommel werkte dus ijverig verder en hij begon er juist weer een beetje in te komen, toen hij opnieuw gestoord werd...

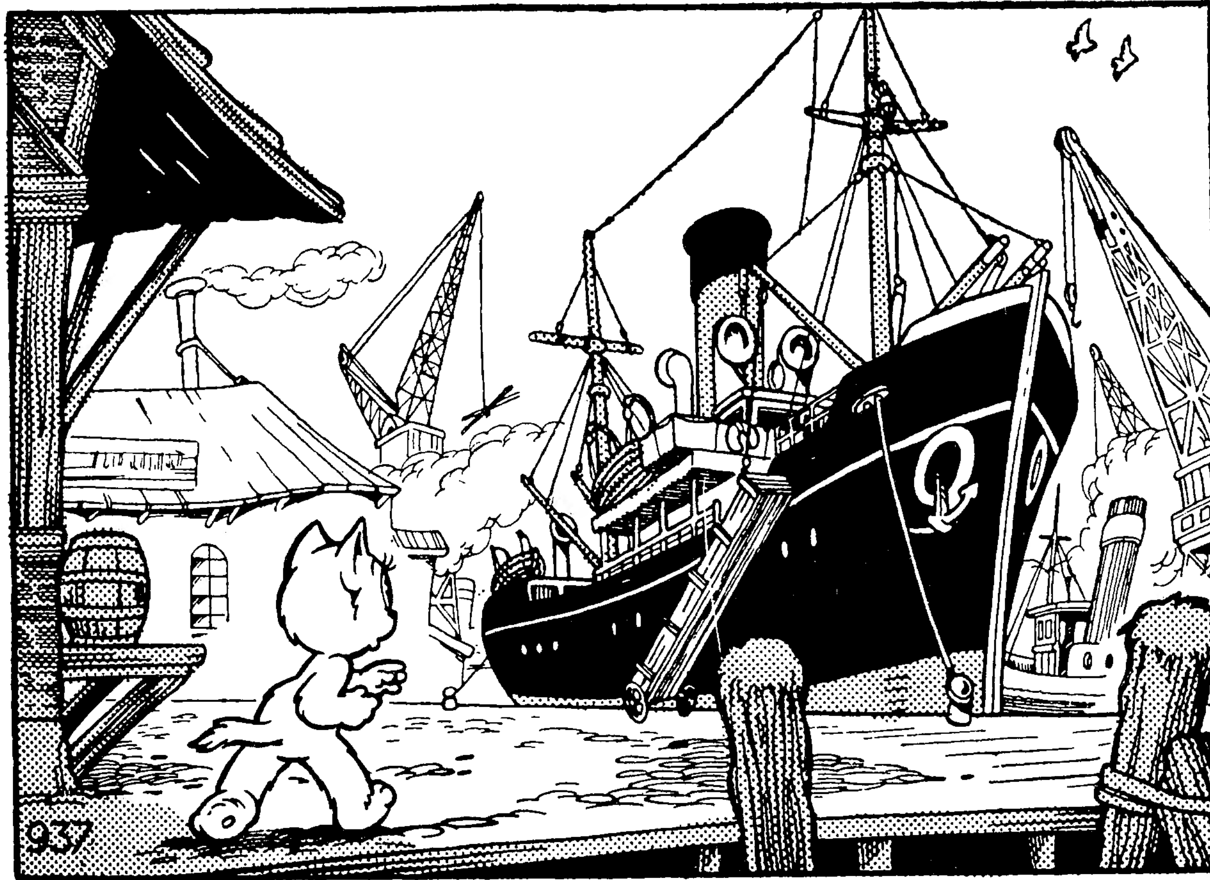
Op dezelfde mooie voorjaarsmorgen was Tom Poes op weg naar Rommeldam. En, zoals ieder volgzaam lezer kan weten, de weg van zijn huis naar de stad voert langs het slot Bommelstein, zodat hij dan ook al gauw de werkzame heer Ollie in het zicht kreeg. Heer Bommel, die een beetje moe begon te worden van al dat gewerk in de tuin en die bovendien bang was, dat hij al te slank ging worden, had zijn trouwe Joost er bij gehaald. Onder heer Ollie's leiding was de bekwame bediende nu doende om Anti-Slak-poeder op de slabedden te verstuiven.

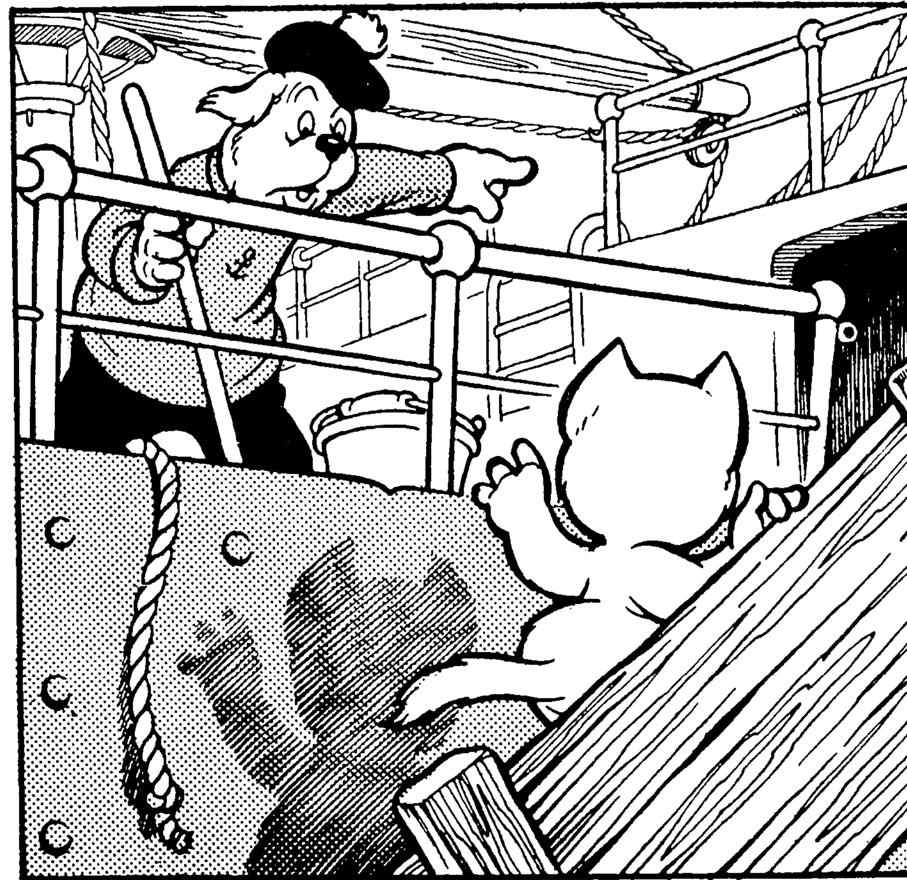
'Hallo, heer Ollie!' riep Tom Poes. 'Gaat u mee naar Rommeldam?'

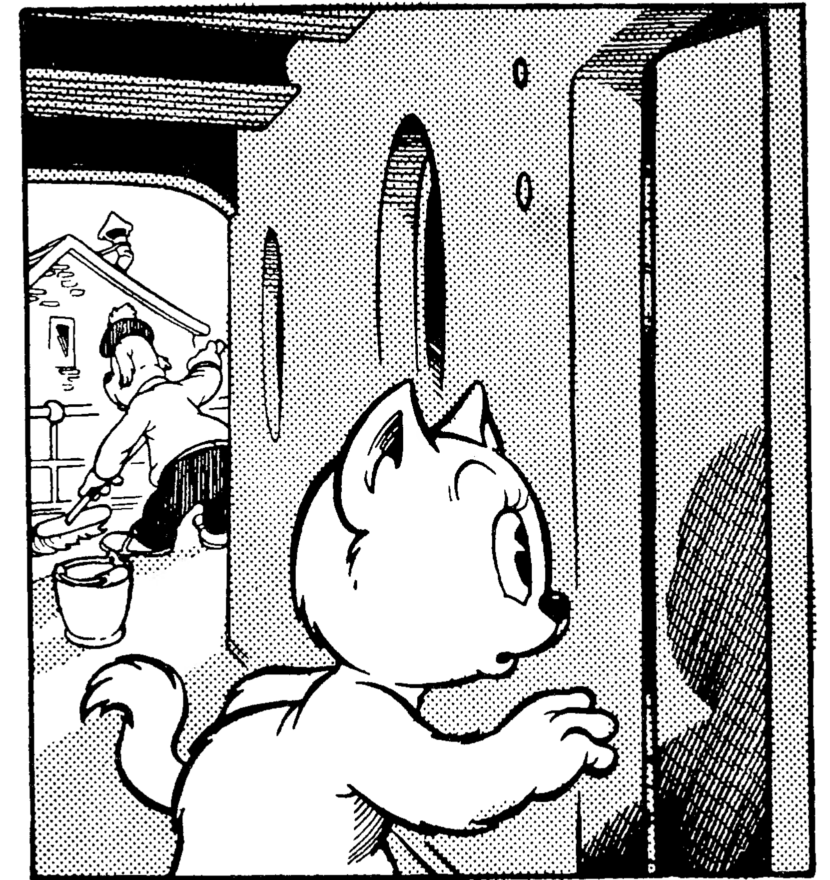
'Dag Tom Poes!' zei heer Bommel. 'Ik heb geen tijd, jonge vriend! Zoals je ziet, ben ik in mijn tuin aan het werk. Nee, ik heb geen tijd voor spelletjes en scherts! Wat zou ik in Rommeldam moeten doen, terwijl mijn plicht mij hier roept? Zeg nu zelf!'

'Ik ga geen spelletjes doen!' zei Tom Poes verontwaardigd. 'Ik heb in de krant gelezen, dat de Albatros vannacht is aangekomen; het schip van Wal Rus, u weet wel. En omdat ik ineens bedacht, dat we hem nu al haast een jaar lang niet gezien hebben, vond ik, dat we hem best eens een bezoek konden gaan brengen! Vindt u ook niet?'

'Hm!' mompelde heer Bommel peinzend, 'hm! Wal Rus, hè? Neu... neu.... laat ik het maar niet doen! Hij is een ruwe zeebonk en erg onrustig en zijn manieren zijn niet fijntjes. Neu... laat mij hier maar werken, jonge vriend! (Je moet daar rechts nog wat poeder strooien, Joost!) Het werken in de tuin is goed voor de spieren en de slanke lijn, zei mijn vader altijd – en daar houd ik mij aan! Maar doe kapitein Rus vooral de groeten, Tom Poes!'

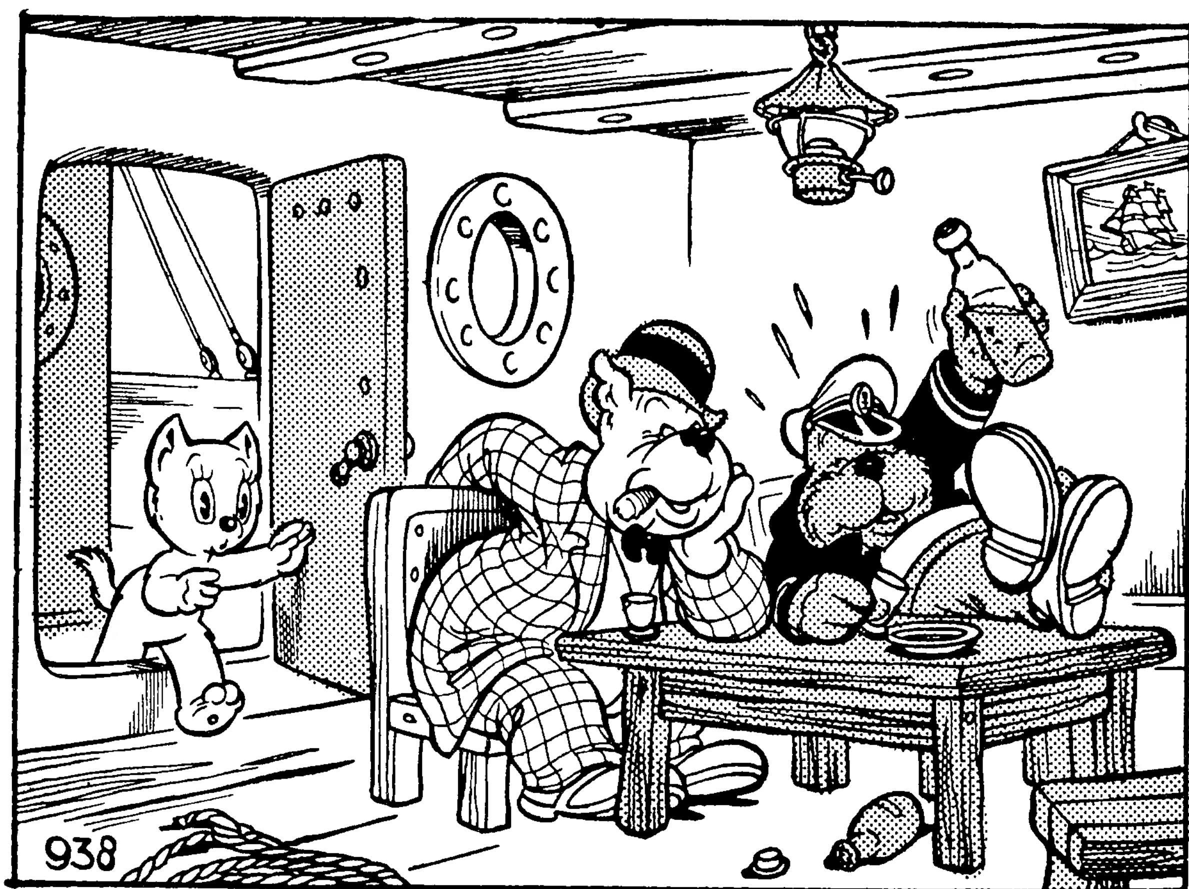

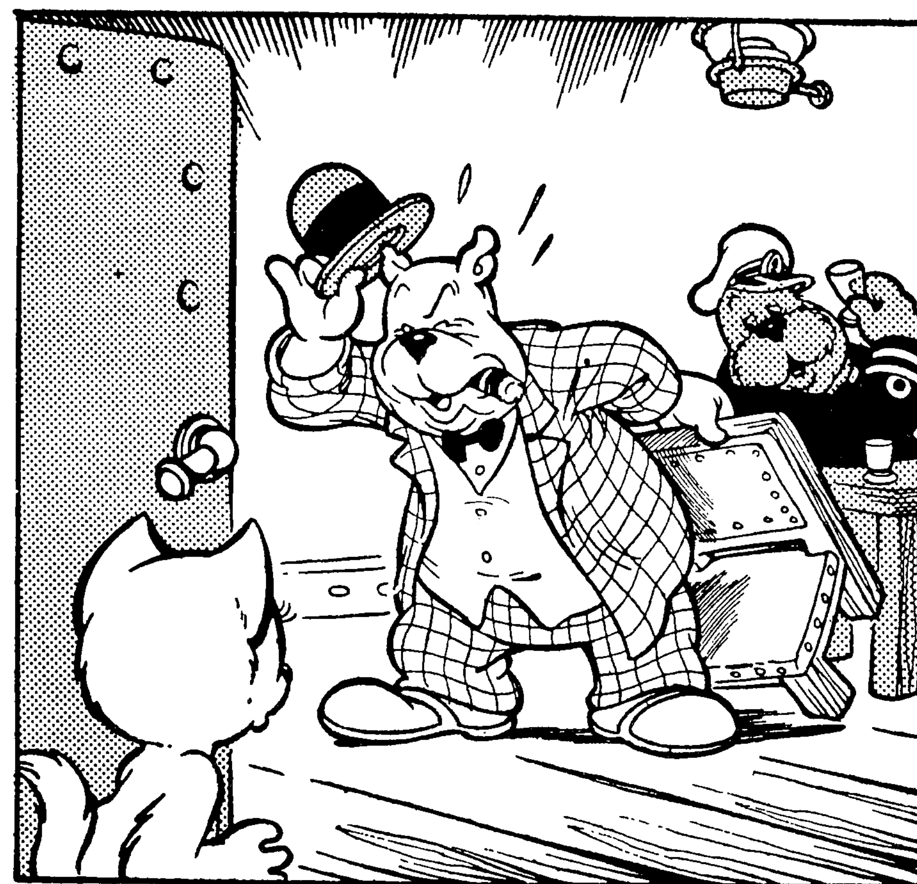
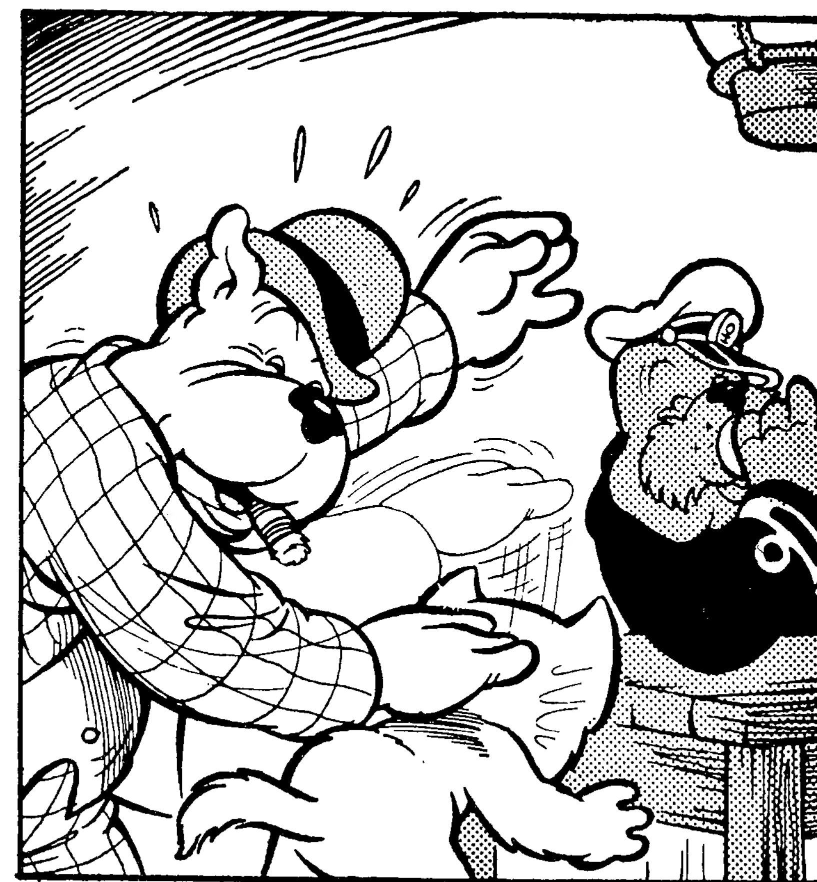

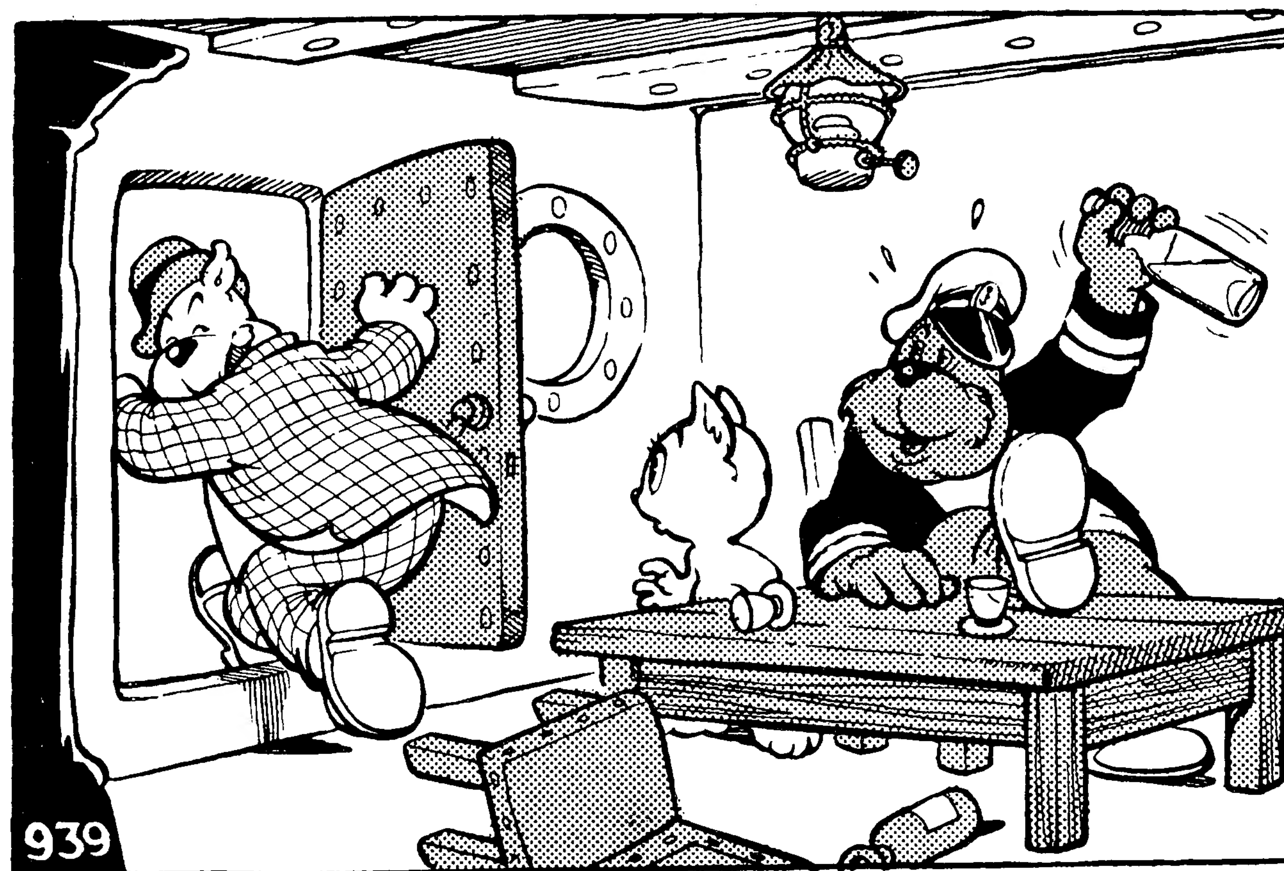
Tom Poes ging dus alleen verder naar Rommeldam en al gauw kwam hij bij de havenkant. Al van verre zag hij de oude, roestige romp van het goede schip Albatros uit het water oprijzen.
'Dat is toch altijd weer een mooi gezicht!' dacht Tom Poes. 'Ik zou best zin hebben om weer eens een zeereis te maken! Jammer, dat Wal Rus zo'n lastig iemand is; hij houdt niet van landrotten en van passagiers op zijn schip en ik heb bovendien geen geld om een passage te betalen! Maar misschien heeft hij een goede bui... hum... ik zal wel eens zien!'
Vol goede moed liep hij de valreep op en hij wendde zich tot een bejaard matroos, die druk met het een of ander doende was.
'Is de kapitein te spreken, meneer?' vroeg Tom Poes beleefd.
'Zeg eens!' bromde de zeeman verontwaardigd, 'ik ben een eerlijk matroos en ik neem niet, dat iemand mij meneer noemt. De ouwe zit in z'n hut, ga maar zoeken!'

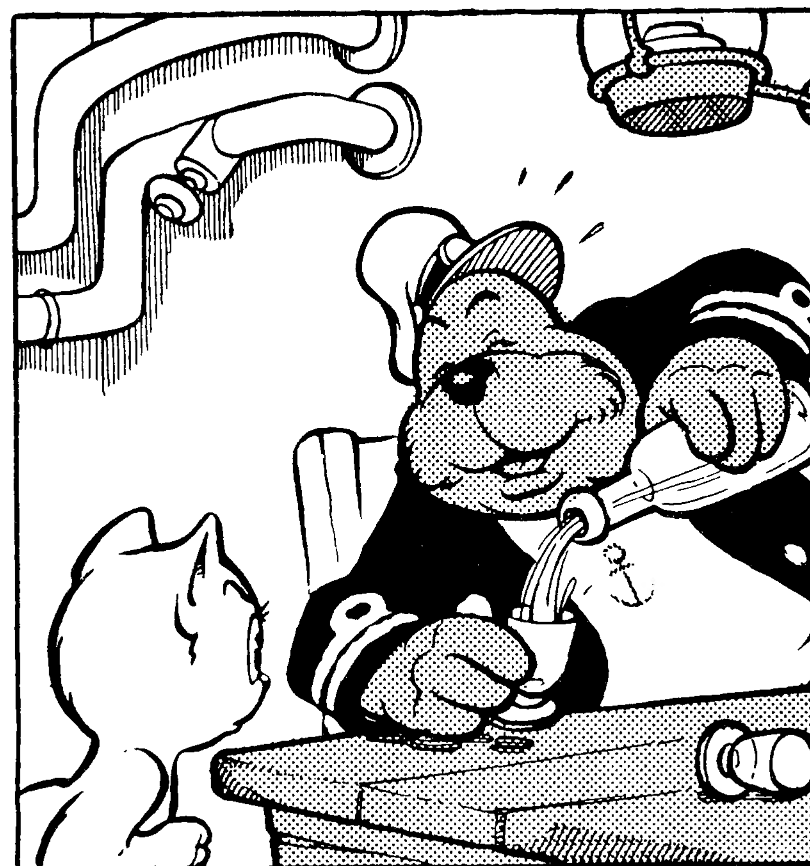
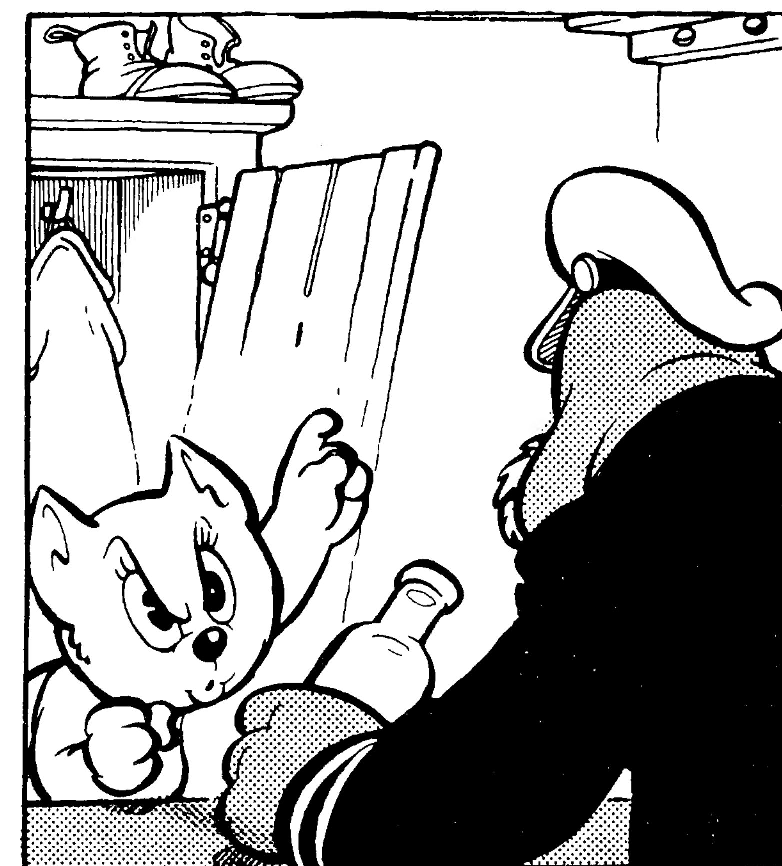
Nu wist Tom Poes gelukkig nog van vorige bezoeken wáár de hut van Wal Rus was, zodat hij zonder zoeken een laddertje besteeg en voor de deur aankwam. Maar hij stapte niet direct naar binnen. Die deur stond namelijk een eindje open en door de kier klonk de hese stem van de kapitein, die onvriendelijk uitriep: 'Ik houd niet van overgehaalde landrotten op mijn boot, meneer! Het gesakker en gezeur van jullie slag walvolk geeft me kriebels!'
'Haha!' riep een andere stem, die Tom Poes erg bekend voorkwam, 'dat is ronde taal! Maar je wilt toch niet beweren, dat ik tot het gewone slag walvolk behoor? Ik ben een zakenman en ik wil je oude schuit huren voor een superzaak! Zaken zijn zaken, wat jij? Ik betaal je goed, oude duitendief! Wat wil je nog meer?'
'Dat is Bul Super', dacht Tom Poes. 'Ik geloof, dat ik een strop heb!'

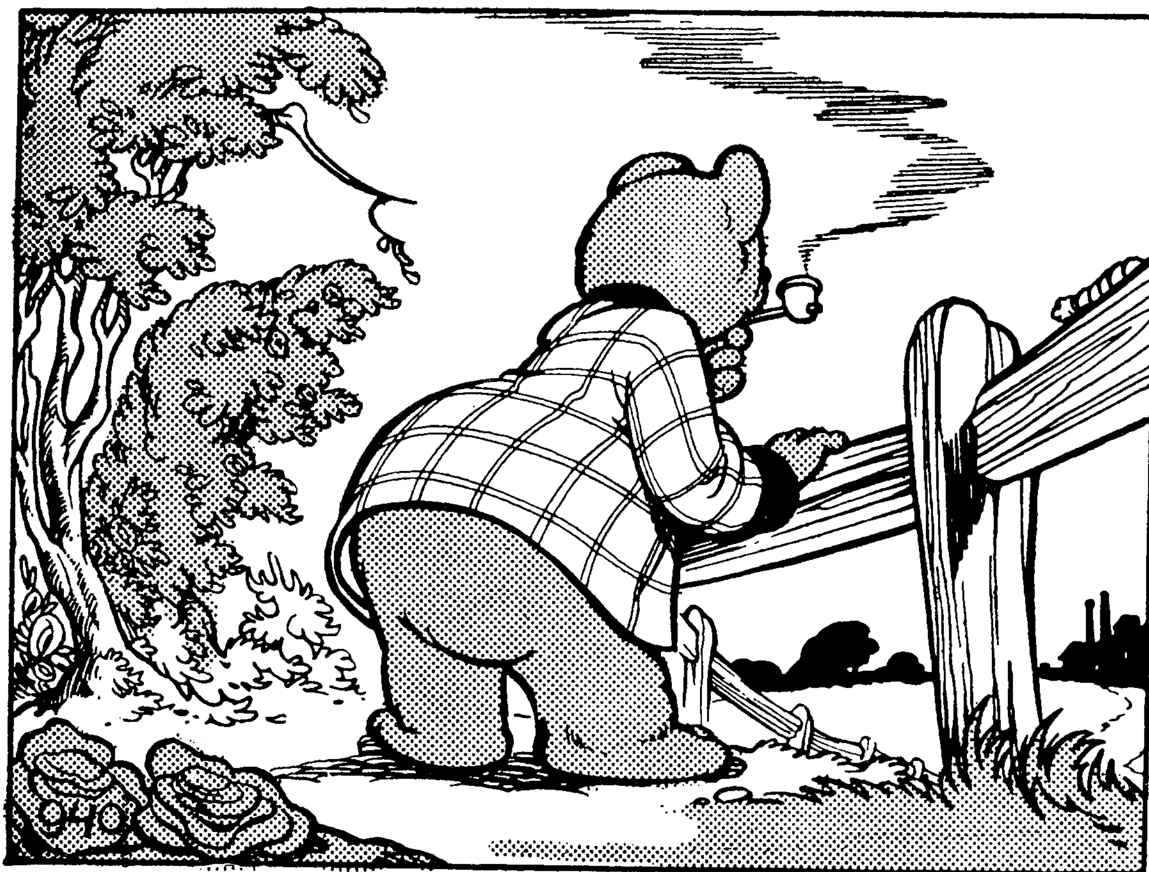

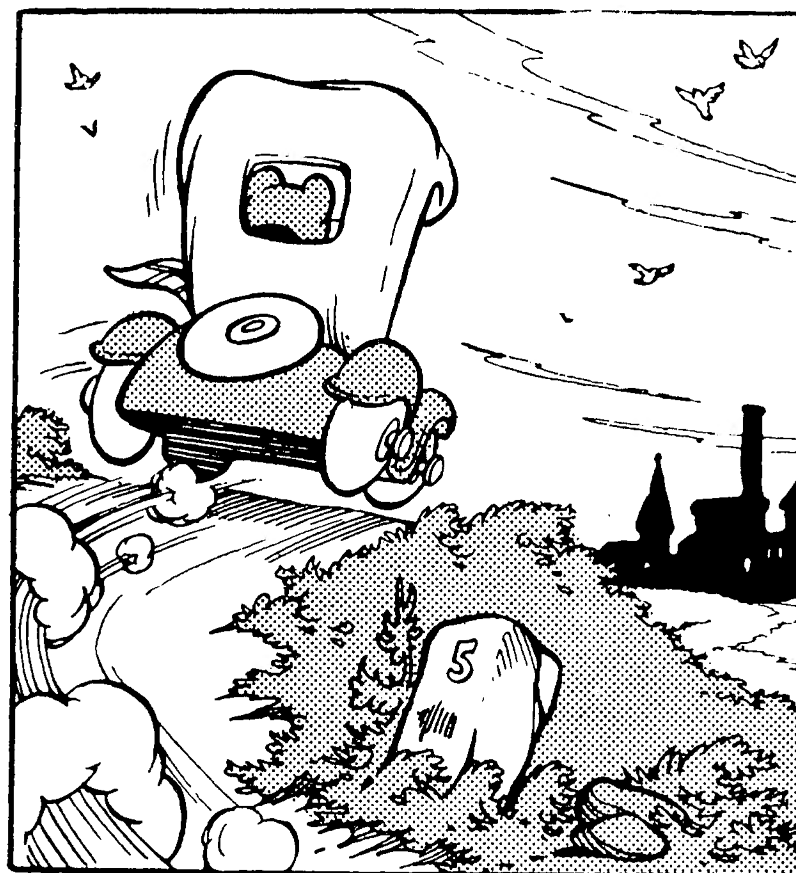
Tom Poes stapte over de hoge drempel de hut van kapitein Wal Rus binnen. De gezagvoerder zat in een losse houding, met de benen op tafel, een oorlam te drinken en sprak met een bezoeker. Die bezoeker was niemand minder dan Bul Super, zoals we gisteren al vermoedden.
'Het bevalt me niet helemaal!' gromde Wal Rus, 'nee, meneer, ik heb er niet de rechte pret in. Je wilt, dat ik naar een van die eilandjes van de Poeka-Archipel ga en dat is een overgehaalde reis! Klippen en orkanen en onbekend terrein zonder goede zeekaarten! Wat is dat voor spul, dat je daar wilt gaan laden, meneer? Dat zou ik wel eens willen weten!'
'Dat gaat je niets aan!' zei Super grof. 'Ik huur je boot en daar betaal ik je voor en daarmee uit! Zaken zijn zaken! Maar kijk! Daar heb je warempel Tom Poes! Wel, wel!'
'Ha, die Tom Poes!' zei Wal Rus, aan zijn oorlam nippend. 'Kom er in en laat je anker vallen! Is die bolle vriend van je er niet? Die Blommers, of hoe hij heet?'
'Nee', zei Tom Poes, 'heer Bommel is bezig met slakken en...'
'Wàt!!!??' riep Bul Super opgewonden. 'Met wàt??!'
'Met slakken!' zei Tom Poes, 'hij vangt de slakken van zijn slaplantjes! Waarom schrik je daar zo van?'
'Ik schrok helemaal niet!' zei Super. 'Nee, hoe kom je daar bij? Waarom zou ik daar van schrikken? Schrok ik, Kapitein?'
'Weet ik dat?' gromde Wal Rus. 'Het interesseert me niks, of jij schrikt, meneer! Hoewel het me niet zou verbazen, als een overgehaalde landrot zoals jij van een slak zou schrikken! Haha!'
'Hahaha,' bulderde Super, Tom Poes op de rug kloppend. 'Ga toch zitten, m'n jongen! Je hoort het, ik schrok niet, hoor! Wil je een oorlam?'
'Nee, bedankt!' zei Tom Poes, 'dat mag niet van de redactie. Ik drink alleen maar melk!'

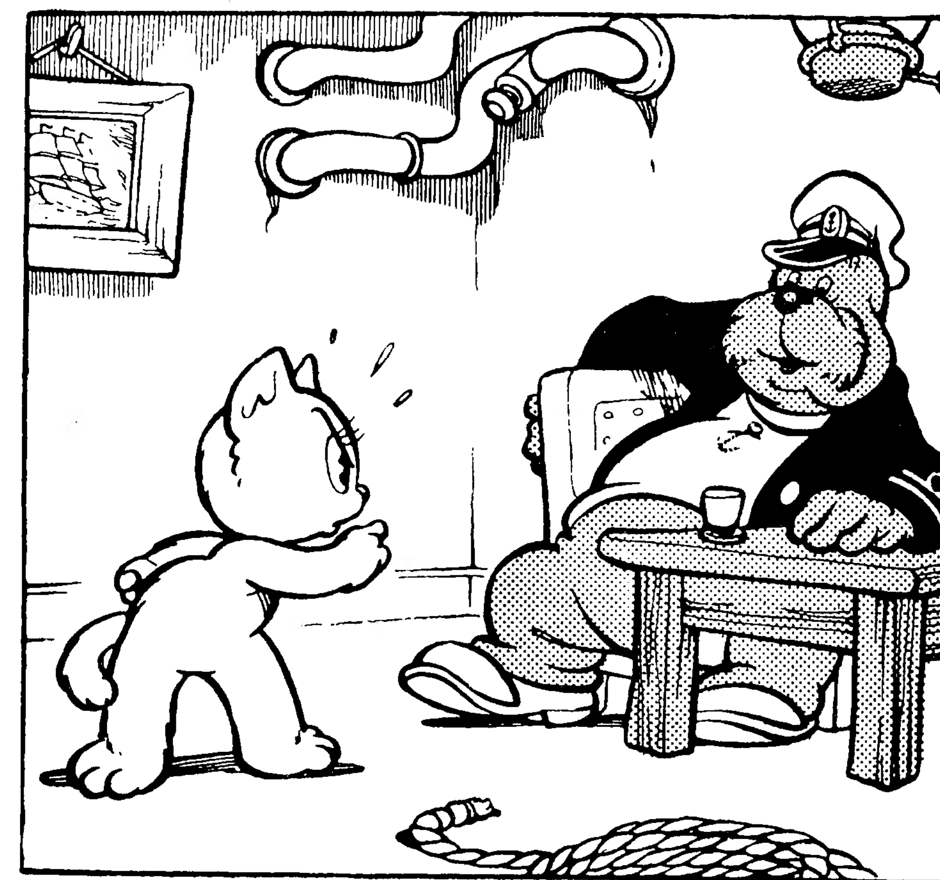

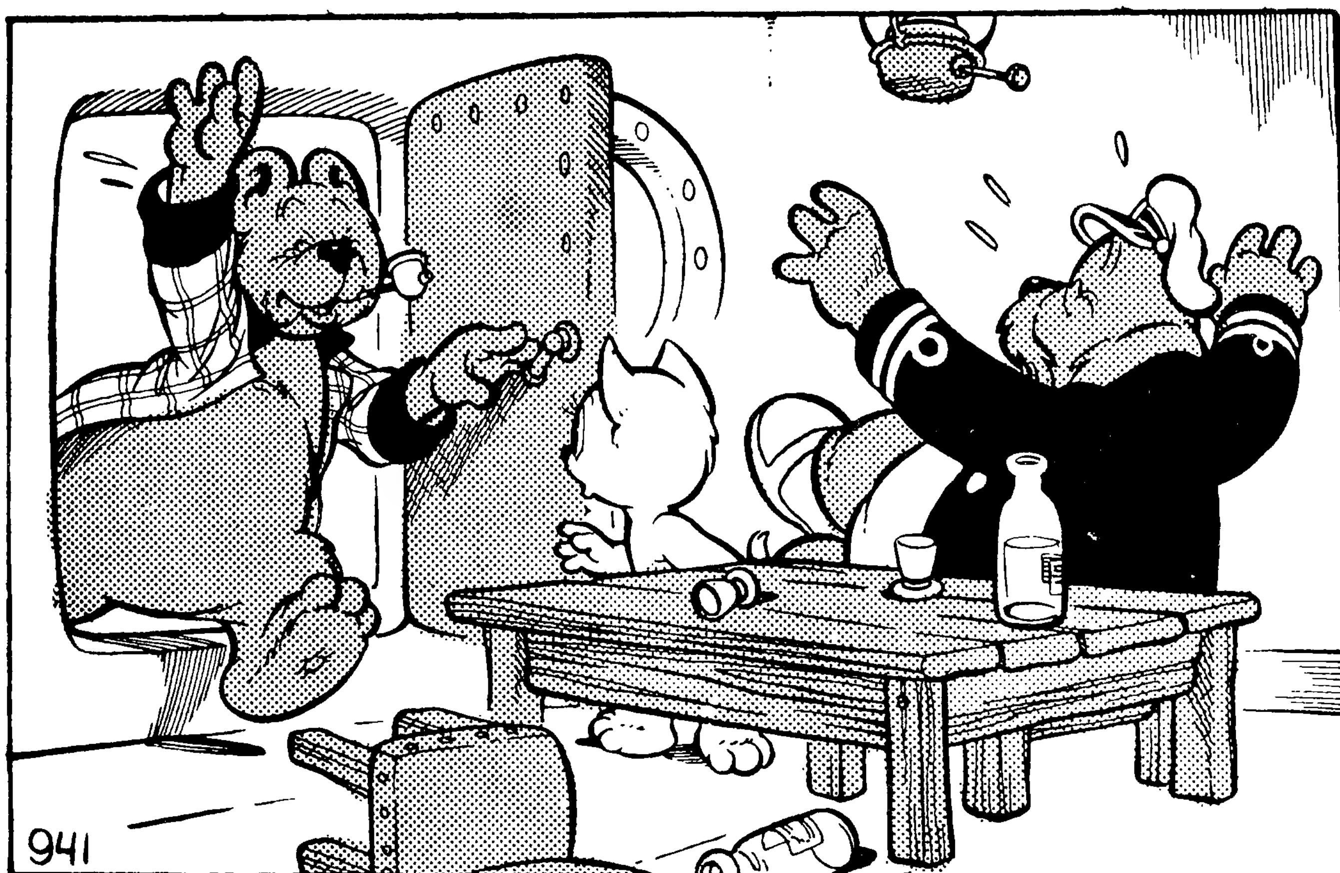
'Kom!' zei Super. 'Ik ga dan maar weer eens! Het is dus afgesproken, Kapitein! Vanavond varen we!'
'We varen vanavond!' bevestigde Wal Rus. 'Zorg, dat je om vijf uur aan boord bent, meneer. Ik houd niet van wachten en ieder half uur, dat je later bent, kost je tweehonderd ducaten!'
'Best, best!' zei Super. 'Ik ben er al veel eerder, hoor! Ik ga alleen maar mijn bagage en mijn secretaris halen! Zaken zijn zaken! Tot straks!'
Wal Rus zwaaide met zijn fles en schonk zich zelf nog eens in.
'Aardige baas!' merkte hij op. 'Natuurlijk maar een overgehaalde landrot, maar beter dan de meeste! Hij weet van aanpakken! Zaken zijn zaken, en hij betaalt goed!'
'Bah!' riep Tom Poes uit zijn humeur. 'Hij deugt voor geen haar! Al die zaken van hem hebben een luchtje als ik het zo noemen mag!'
'Dat mag, hoor!' zei Wal Rus, een slokje nemend. 'Een luchtje meer of minder doet me niets! Maar geld stinkt niet, dat zeg ik er van! Alleen ben ik benieuwd wat het voor spul is, dat hij op één van die vergeten eilandjes van de Poeka-Archipel wil gaan laden!'
'U kunt er zeker van zijn, dat het niet helemaal in orde is!' zei Tom Poes. 'Hij is een schurk en u moest beter weten! Het is een domme streek om uw schip aan hem te verhuren!'
'Hoor eens, meneer!' zei Wal Rus, zich met grote waardigheid tot Tom Poes wendend, 'aan boord van dit schip doe ik nóóit een domme streek! Nooit meneer, onthoud dat! Ik heb het recht mijn schip te verhuren aan wie ik wil! En dat is degene, die het meeste betaalt! Proost, meneerrr!'
'Degene, die het meeste betaalt!' mompelde Tom Poes spijtig. Voor het eerst speet het hem, dat heer Bommel niet bij hem was.

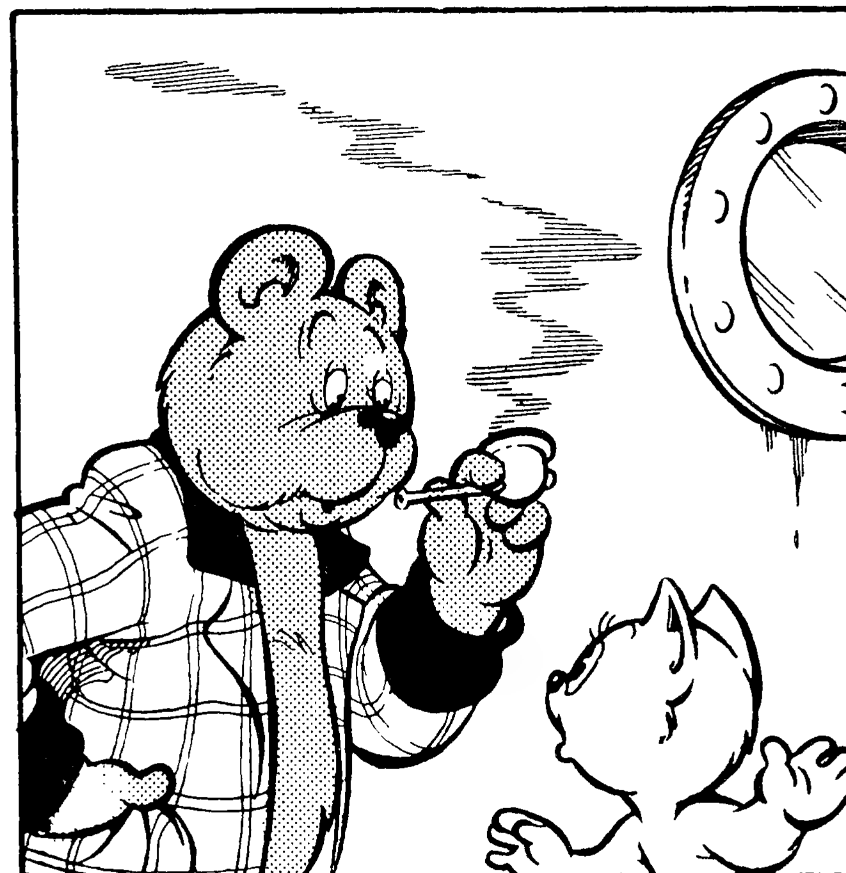
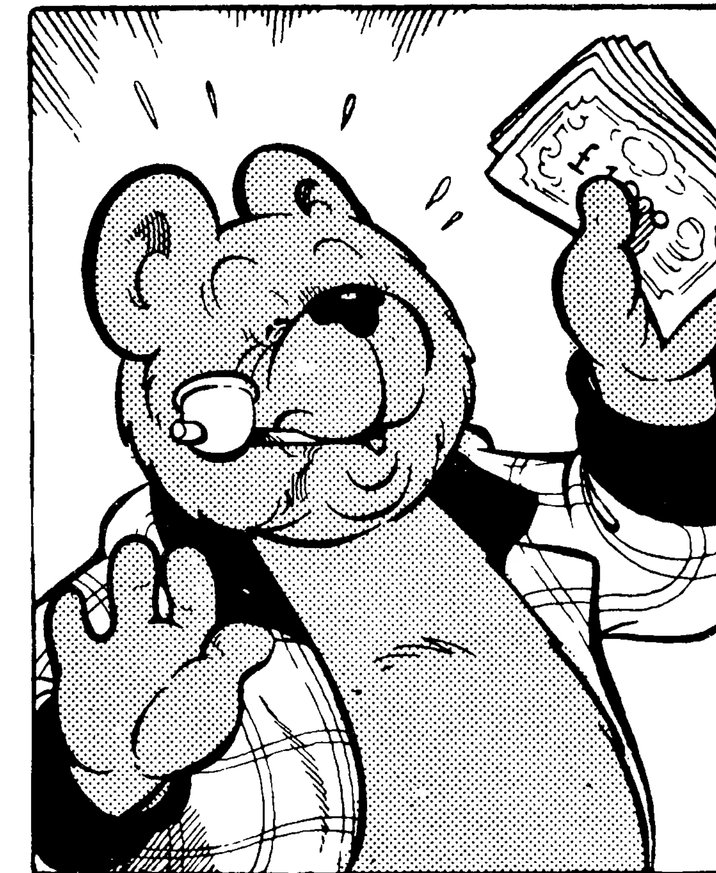

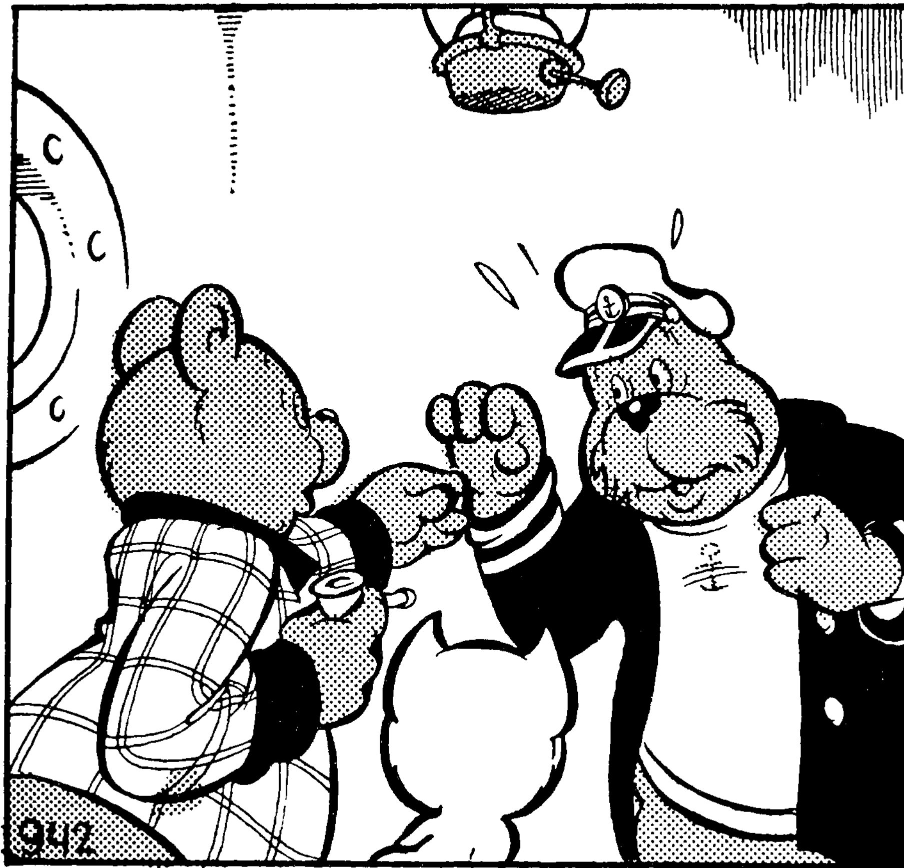

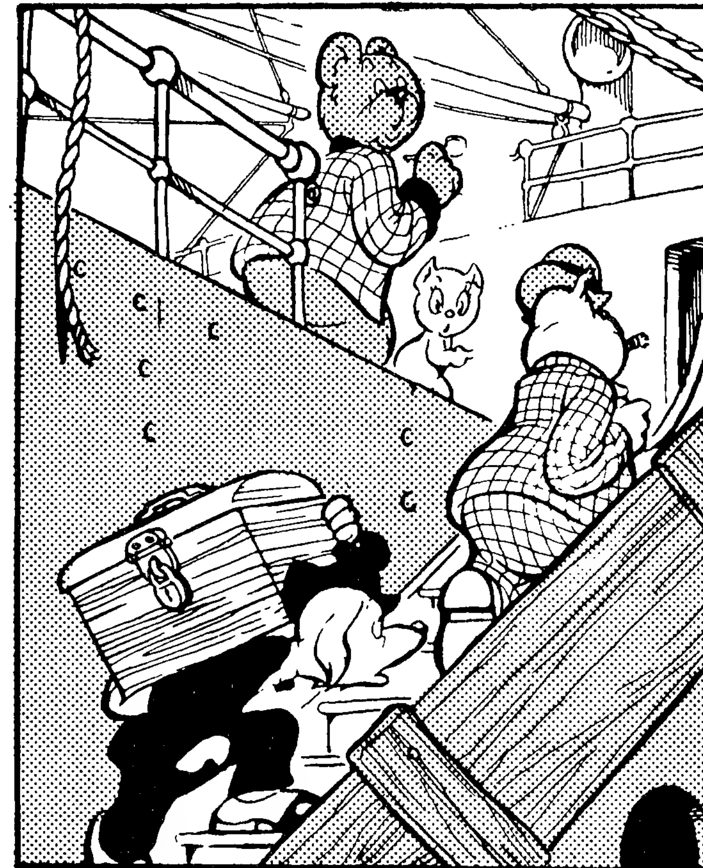
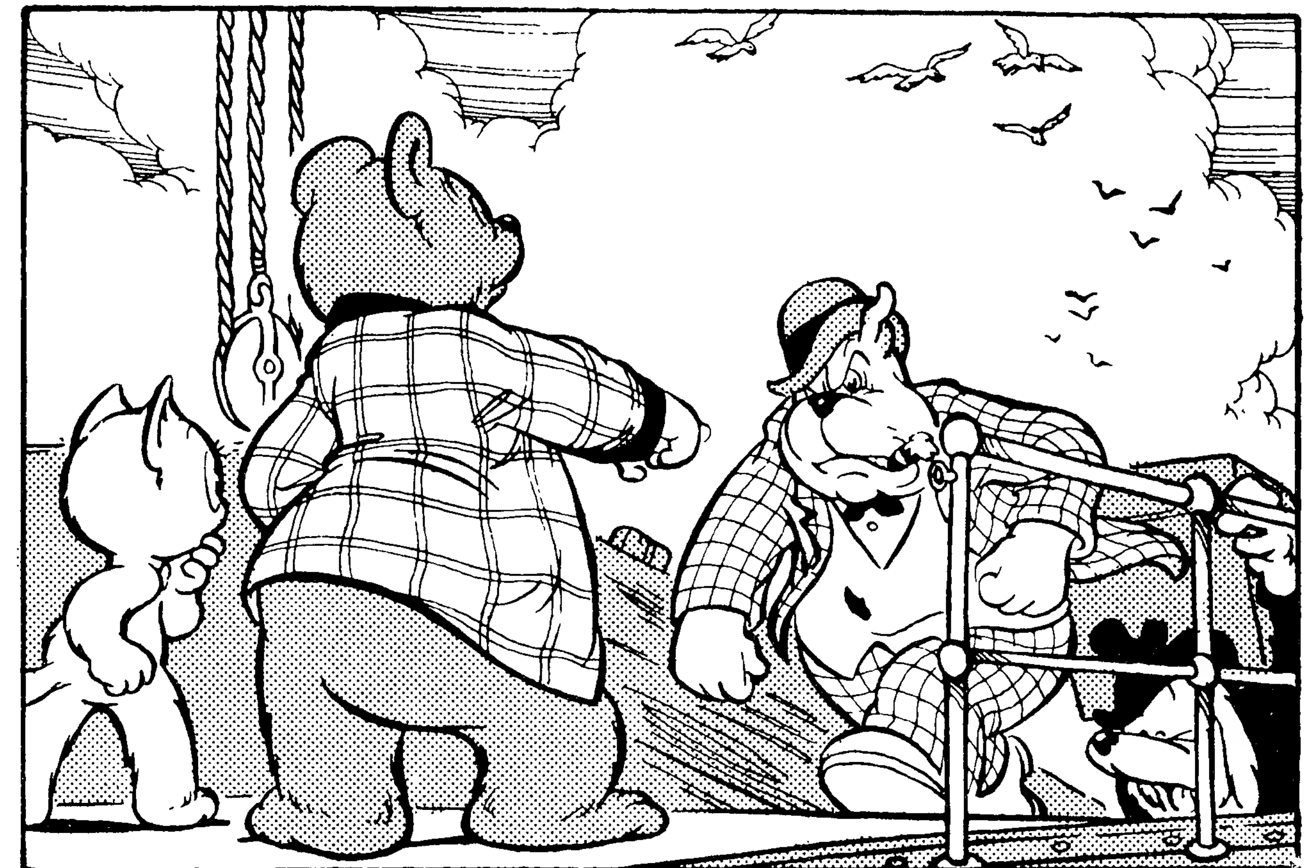
Heer Bommel had intussen in zijn tuin gewerkt, totdat de zon hoger en hoger kwam. Toen kreeg hij het warm en bovendien was hij moe en stijf.
'Bah!' mompelde hij, 'dit is geen werk voor een heer! Daar ben ik nu toch werkelijk te fijn voor gebouwd! Mijn vader zei altijd tegen me: Ollie, jongen, doe nooit werk, dat je vak niet is! Schoenmaker, blijf bij je leest! Nu ben ik wel geen schoenmaker, maar toch kan ik wel bij mijn leest blijven... hm... hoewel ik warempel niet zou weten waar mijn leest is!'
Zo mompelend en denkend liep heer Ollie naar zijn garage en hij klom in zijn auto. En even later reed de Oude Schicht ronkend de weg naar Rommeldam op.
'Een mooie dag voor een ritje!' sprak heer Bommel tevreden tot zichzelf. 'Ik zou best eens een bezoek aan kapitein Wal Rus kunnen gaan brengen. Iemand vertelde me, dat zijn schip vannacht is aangekomen en bovendien is Tom Poes daar ook. Ik kan de jonge vriend beter een beetje in de gaten houden. Hij doet soms van die onbezonnen dingen en hij kan de stem van een bezadigd en ervaren iemand node missen!'
Tom Poes zat nog steeds in de hut van Wal Rus en hij was een beetje uit zijn humeur omdat de kans op een zeereisje natuurlijk verkeken was nu Bul Super de Albatros had gehuurd. Maar omdat hij nu eenmaal tamelijk nieuwsgierig van aard is, probeerde hij uit te vinden, wat Super van plan was.
'Gaat u alleen maar een plezierreisje maken met die schurk?' vroeg hij. 'Ik begrijp niet, waarom hij dan geen jacht heeft gehuurd!'
'Niks plezierreisje!' zei Wal Rus. 'Dit is een eerlijke vrachtboot, meneer! Nee, die Super wil op één van die eilandjes Teem gaan laden!'
'Wàt gaan laden?' vroeg Tom Poes verbaasd.
'Teem!' herhaalde Wal Rus. 'Lijm-Teem!'

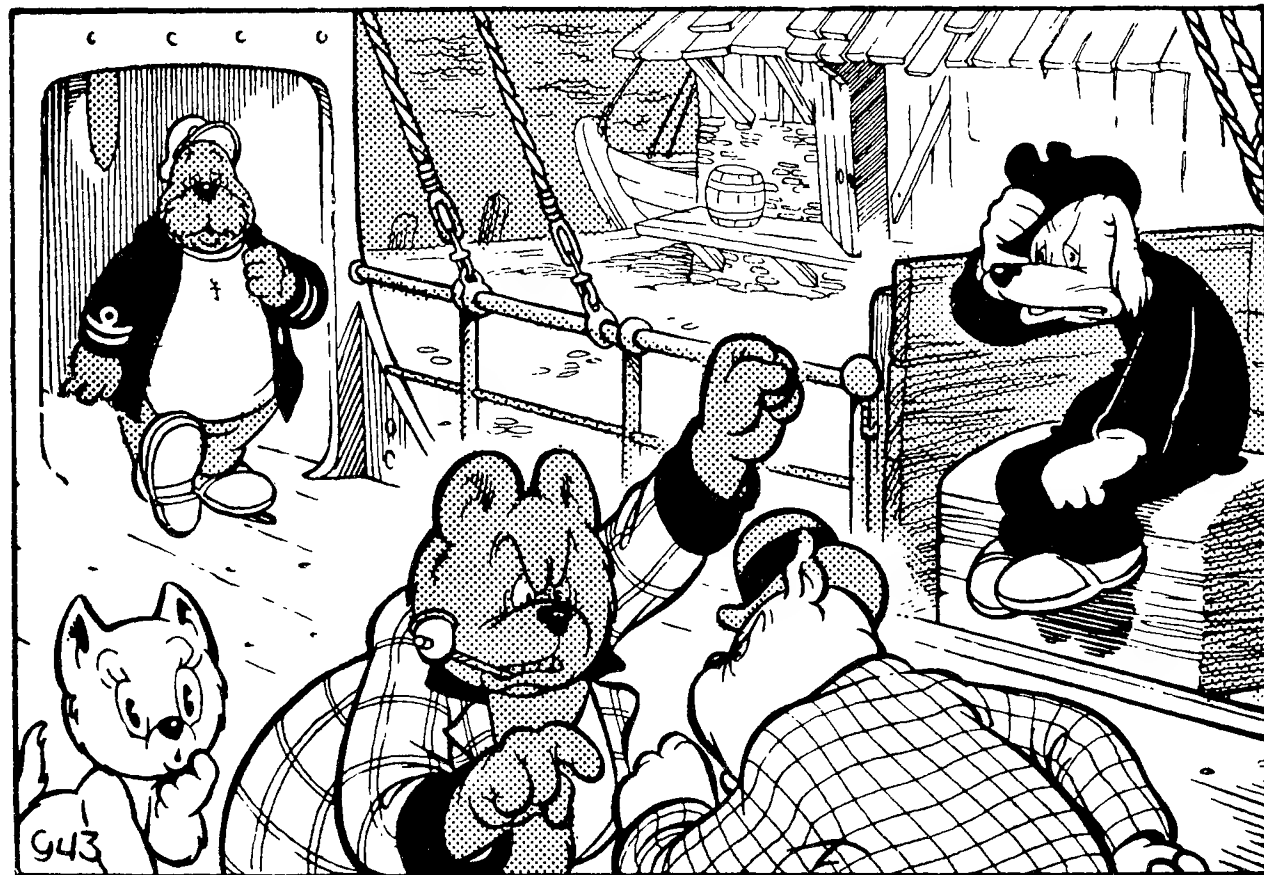

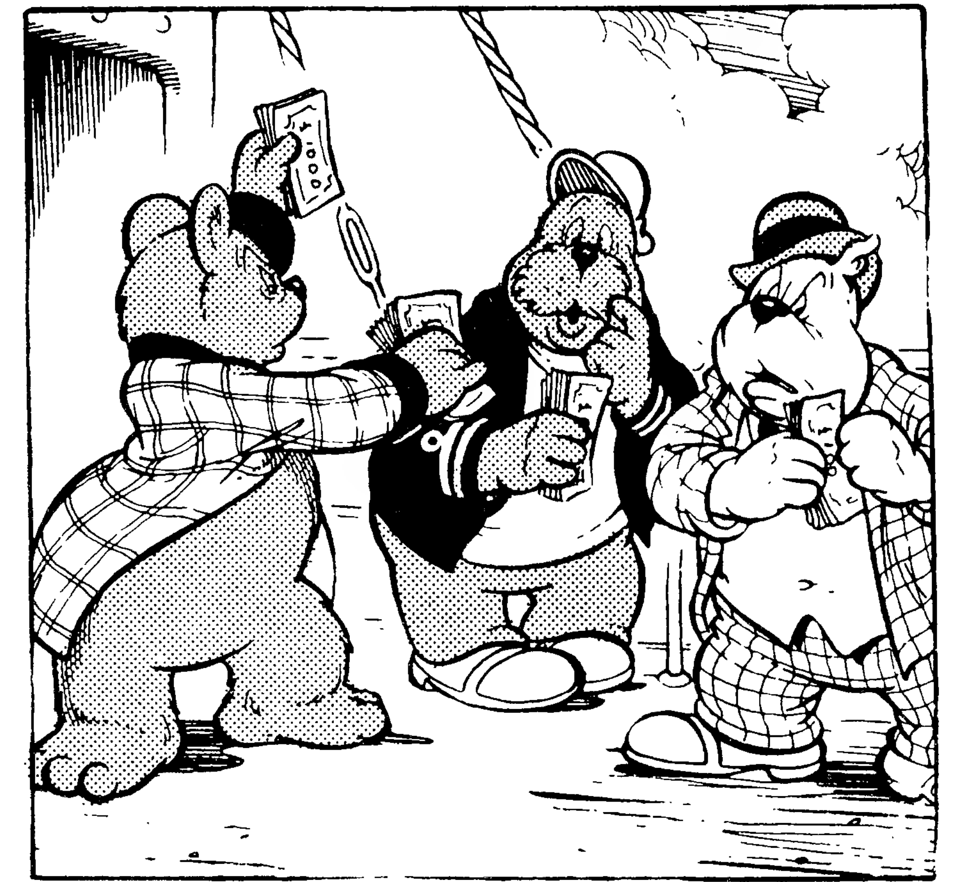
Vóórdat Tom Poes de tijd had om verder te vragen, werd er op de deur geklopt en stapte heer Bommel met een brede glimlach de hut binnen.
'Dag kapitein!' riep hij opgeruimd. 'Hoe maakt u het? Hebt u een goede reis gehad?'
'Ha! Die Bobbels!' riep Wal Rus. 'Van hetzelfde hoor! Tot je dienst! Wil je een oorlam?'
'Mijn naam is Bommel!' zei heer Ollie een beetje strak. 'Olivier B. Bommel! Dat moest u nu toch werkelijk eens onthouden, heer Rus!'
Tom Poes was intussen opgesprongen en naar heer Bommel toegelopen. 'Bul Super heeft dit schip gehuurd!' riep hij. 'Vanavond vaart het al weer weg! Vindt u dat niet jammer, heer Ollie? Had u niet graag een zeereisje willen maken? En die Super is natuurlijk weer iets van plan! Stel u voor, hij wil op een of ander onbekend eilandje een soort lijm gaan laden!'
'Lijm-Teem!' vulde Wal Rus aan.
'Wàt wil hij gaan laden?' vroeg heer Bommel zeer verbaasd.
'Lijm-Teem!' herhaalde Tom Poes.
'Hahaha!' riep heer Ollie, 'nu dacht ik toch werkelijk, dat je lijm teem zei! Haha!'
'Dat zei ik ook!' zei Tom Poes droogjes.
'O!' mompelde heer Ollie. 'Hij wil op een eilandje lijm... eh... lijm teem gaan laden! Bul Super! Hm... zo! Dat is wat!'
Toen greep hij plotseling kortbesloten in zijn binnenzak en haalde een prop bankbiljetten te voorschijn.
'Wat hij kan, kan ik ook!' riep hij zegevierend. 'Ik betaal u meer voor uw schip dan hij, heer Rus! Ik huur uw schip om op één van die eilandjes eh...h hoe heet het... eh... lijm teem te gaan laden! Zeg maar wat u er voor wilt hebben!'

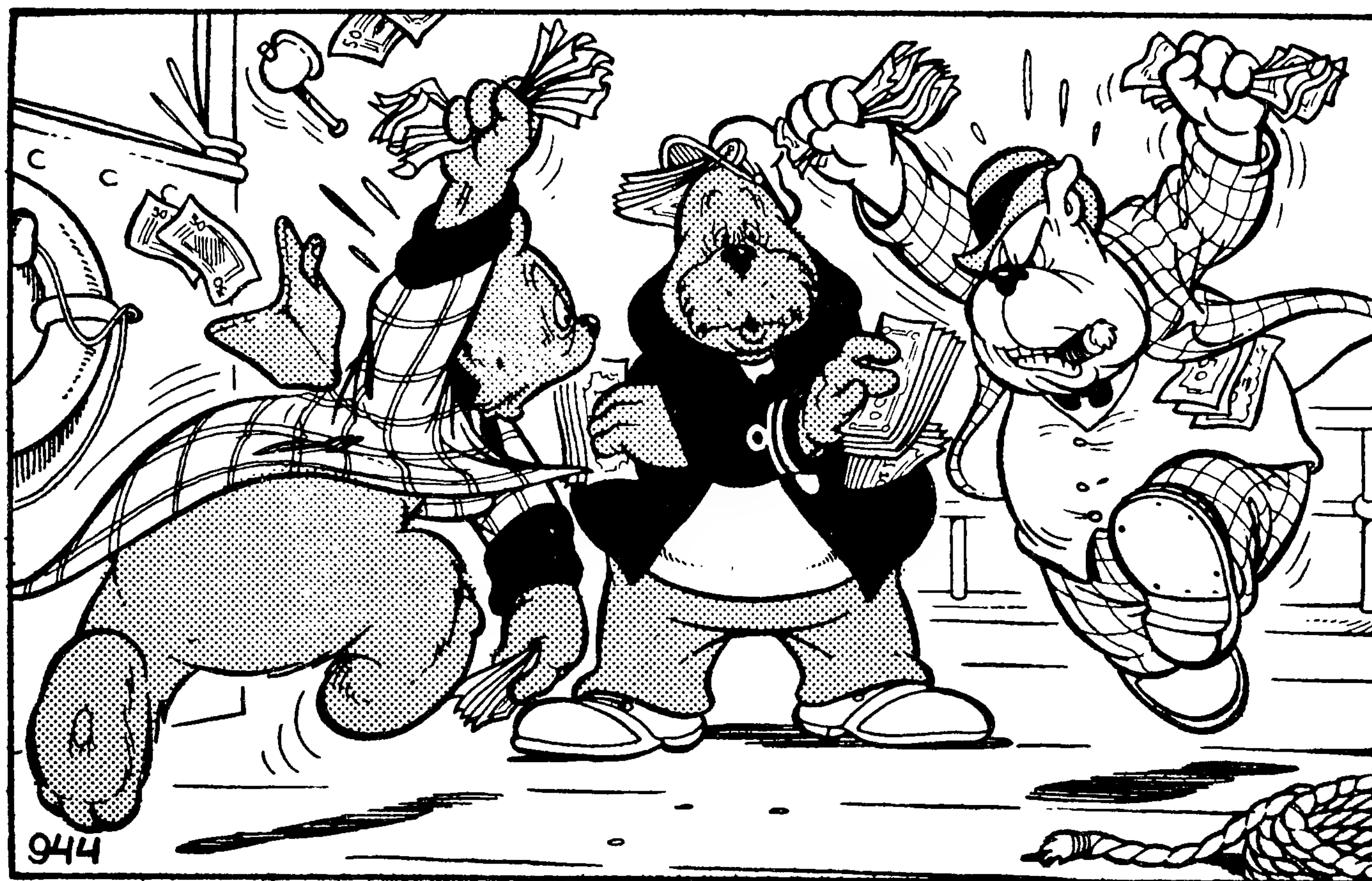

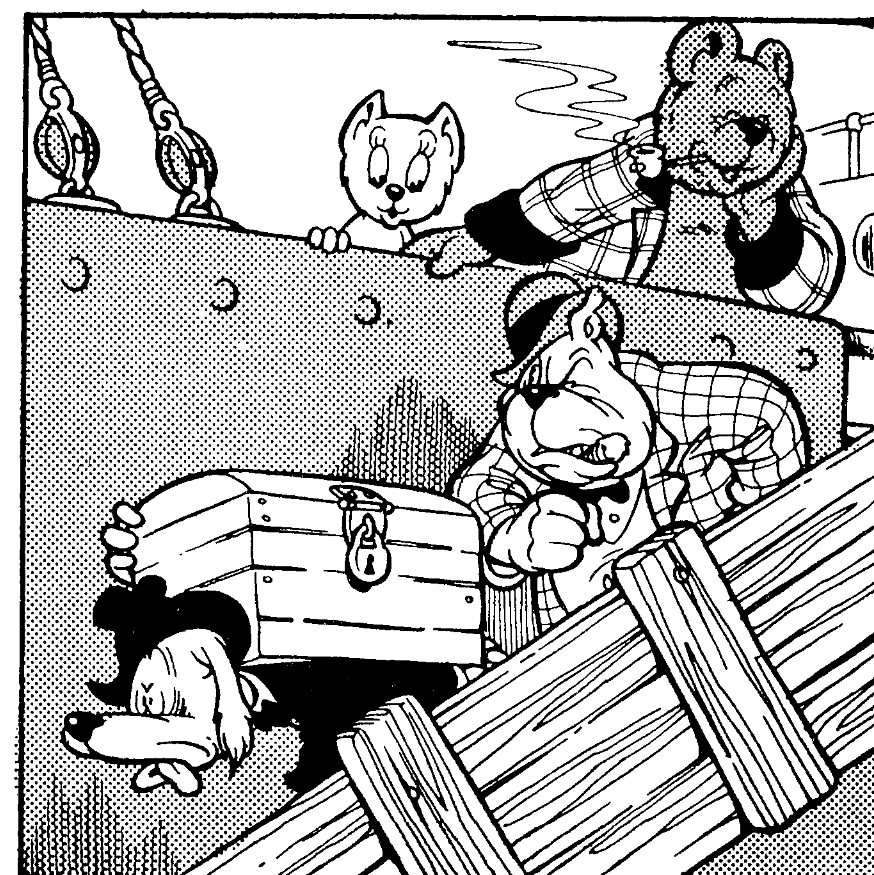
'Hm!' zei Wal Rus, 'jullie overgehaalde landrotten hebben ook altijd wat! Je biedt me dus meer voor mijn schip dan Super deed, hè? Maar Super heeft het al gehuurd, Bobbels! Ik geloof niet, dat dit helemaal in de haak is!'
'Ik heet Bommel!' zei heer Ollie waardig. 'En u kunt toch zelf met uw schip doen, wat u wilt? Ik zal u nog duizend ducaten méér geven!'
'Hm! geld stinkt niet!!' zei Wal Rus peinzend. Hij frommelde de biljetten in zijn zak en stond op. 'Goed!' besloot hij. 'Jij hebt nu het schip gehuurd en vanavond vertrekken we naar hetzelfde eiland in de Poeka-Archipel waar Super naar toe wilde!'
'Komaan, jonge vriend!' zei heer Bommel blij, terwijl hij Tom Poes mee naar buiten trok. 'We gaan dus een zeereis maken! Hoe lijkt je dat? En we gaan ontdekken wat voor goedje dat lijm teem is! Ik zal Joost even laten weten, dat hij mijn bagage moet sturen en dat ik voorlopig niet thuis kom en dat hij voor de slakken moet zorgen, als je begrijpt wat ik bedoel!'
Terwijl heer Ollie zo bedrijvig over het dek liep, werd zijn oog getroffen door een paar figuren, die de valreep opklommen. Voorop klom Bul Super met forse bewegingen, daarachter klauterde moeizaam Hiep Hieper, die voor het grootste deel schuil ging onder een grote koffer.
'Ahoy!' riep Super, zwaaiend met zijn sigaar. 'Hier zijn we al, schipper! Gooi je anker maar los en hijs het zeil! We kunnen varen!'
'Dit is geen zeilschip!' zei heer Bommel, hem waardig in de weg tredend. 'En men gooit ook geen anker los; men haalt het op! En bovendien hebt u hier niets te maken, heer Super! Ik heb deze bodem gehuurd en ik verzoek u, van boord te gaan!'
Super staarde heer Bommel met zwellend gelaat een poosje aan en barstte toen los in een reeks geluiden, die ik niet kan weergeven. Hieper bezweek onder zijn koffer.

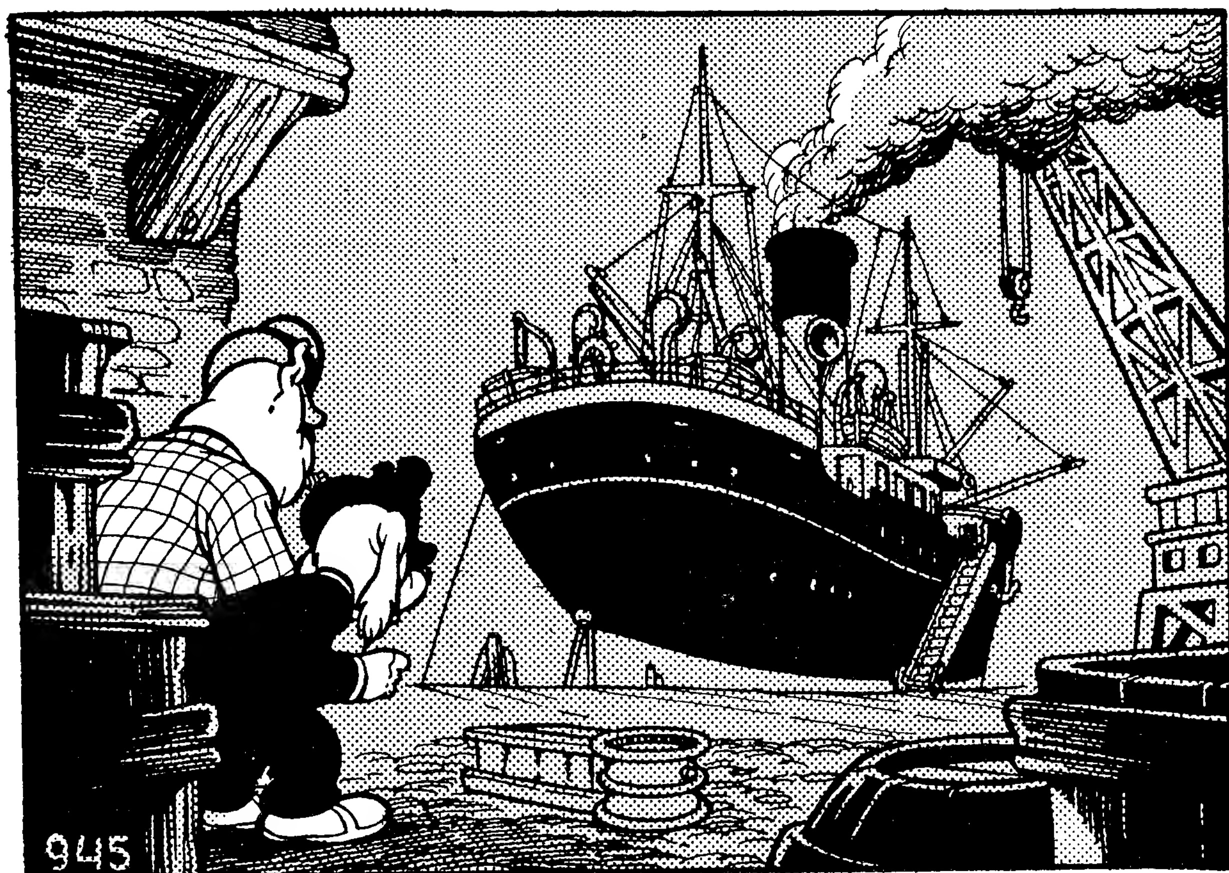

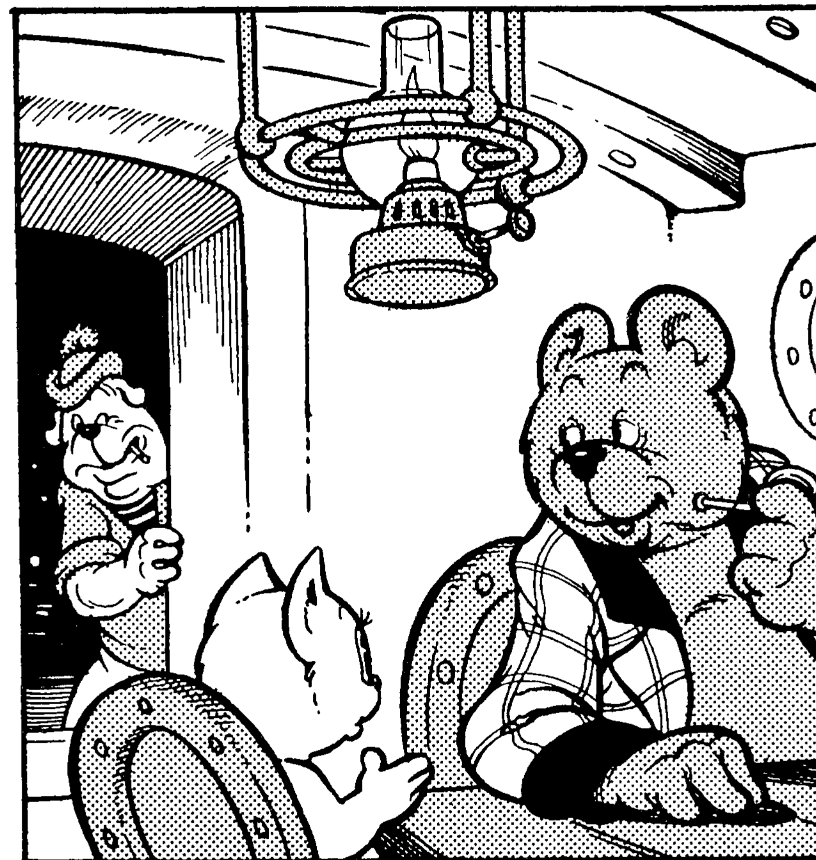
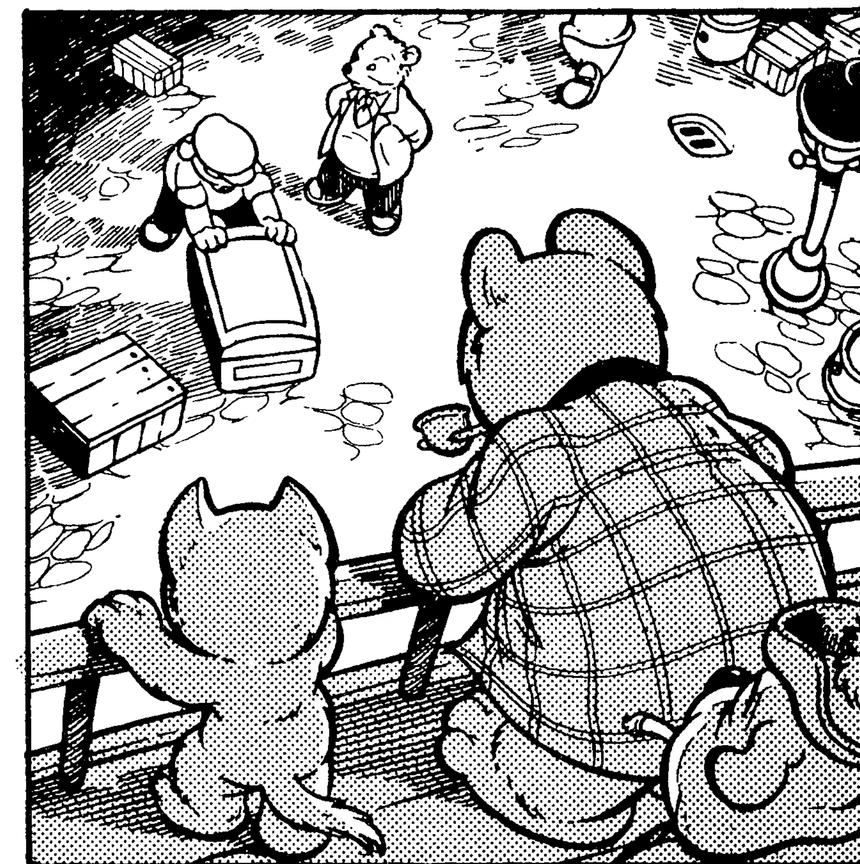
'Jij dikke, opgeblazen vogelverschrikker!' tierde Super. 'Jij belachelijke hansworst, met je ruitjesjasje aan! Maak dat je weg komt, of ik maak mosterdsaus van je!'
'Het is, dat ik een heer ben!' zei heer Bommel, zich met moeite beheersend, 'maar anders zou ik u een geducht pak klappen ge... laten geven! Uw taal is ongepast en ordinair! En ga nu weg! Ik heb dit schip gehuurd en ik wens geen lieden van uw soort op mijn dek!'
'Hoor eens even!' schreeuwde Super tegen Wal Rus, die naderbij slenterde. 'Deze pias beweert, dat hij dit schip gehuurd heeft! Maar aangezien ik de huurder ben, beveel ik u deze rolmops aan land te gooien! Zaken zijn zaken!'
'Hm!' zei Wal Rus, 'deze Blobbers hier heeft me meer geld gegeven dan jij en daarom is hij nu de huurder! En schei uit met dat getier! Op dit schip wordt door niemand gescholden of geschreeuwd, behalve door mij!'
'Méér geld, hè?' riep Super. 'Als het dáár om gaat! Hier!' Hij grabbelde in zijn jas en drukte Wal Rus een rolletje bankbiljetten in de hand. 'Zo!' voegde hij er aan toe. 'Nu ben ik weer de huurder! Gooi nu die paljas de wal op, schipper!'
'Wacht even!' piepte heer Ollie, haastig in zijn binnenzak grijpend. 'Geld speelt geen rol, heer Rus! Alstublieft!'
En hij overhandigde op zijn beurt een paar papiertjes aan de stoere zeerob. Deze stak alles wat hij ontving met een beproefd gebaar in zijn zakken en wachtte verder rustig de loop der gebeurtenissen af.
Nu, dat was een heel onrustige loop. Bul Super en heer Bommel stonden schreeuwend elkaar te overbieden en het is niet te voorzien, wie het winnen zal...

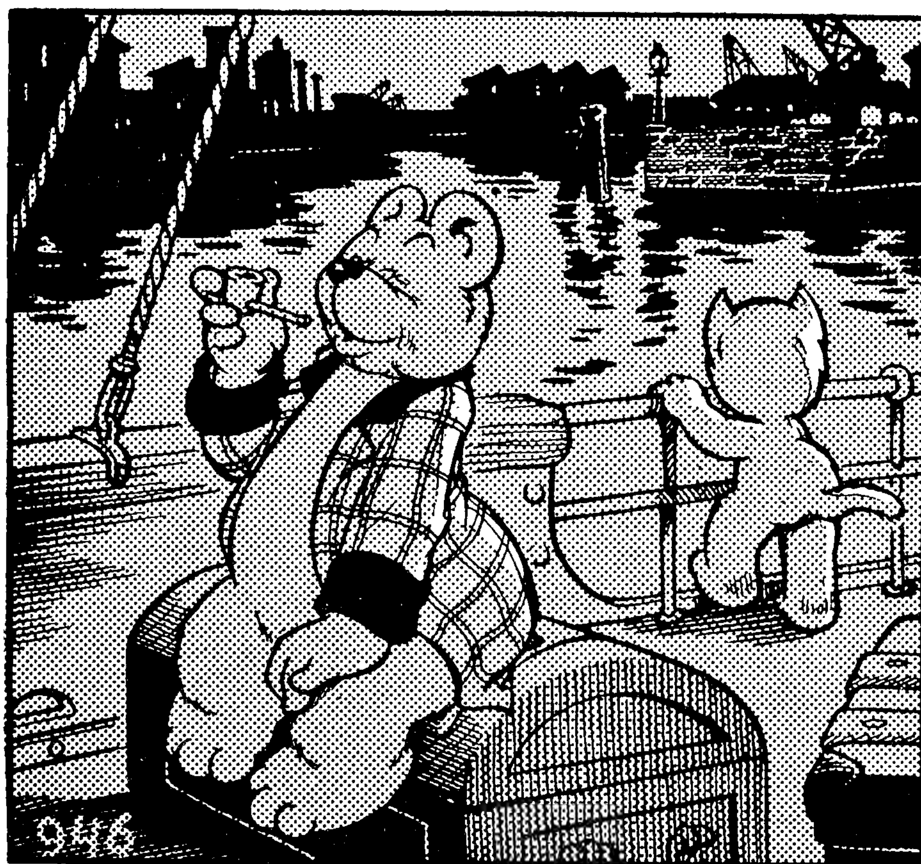
Er volgde een vreemde strijd tussen Bul Super en heer Bommel. Het ging er om, wie de meeste bankbiljetten in de zak had, dat was duidelijk. Want een tijd lang dwarrelden de papieren door de lucht, terwijl de beide strijders wilde uitroepen slaakten.
'Hier!' riep Super. 'Ik doe er honderd bij!'
'Bah!' riep heer Bommel, 'geld speelt geen rol! Ik maak er vijfhonderd van!'
'Duizend!' loeide Super, een pakje biljetten in de richting van Wal Rus werpend. 'Ik zàl en ik moet deze schuit hebben! Al zou ik ook al het geld van de Rommeldamse Bank moeten geven!'
'Wacht eens even!' zei kapitein Wal Rus. 'Zei je: Het geld van de Rommeldamse Bank? Ben jij die vent, die gisteravond daar een inbraak heeft gepleegd? Dat las ik in de krant, meneer! Nee, meneer! Dat neem ik niet! Niet om het één of ander, maar met gestolen geld kan ik last krijgen! Meneer Bobbels hier heeft de schuit gehuurd en dat is mijn laatste woord! Vooruit, smeer 'm, meneer! En neem je karabiesje en je maat mee! We gaan vertrekken!'
Super bleef een ogenblik verbluft staan. Zijn ogen traden een weinig uit de kassen en zijn adem ging piepend. Maar hij begreep, dat hij zich versproken had en dat het onverstandig zou zijn om verder aan te dringen. Zacht loeiend draaide hij zich om en stampte de valreep af, terwijl Hieper hem zorgelijk volgde.
'Dat is dat, jonge vriend!' zei heer Bommel met een blijde lach. 'Je ziet toch maar, dat een heer, die heer blijft, altijd zijn zin krijgt! En bovendien, eerlijk duurt het langst, dat zie je maar weer! Het idee om hier met gestolen geld aan boord te komen! Bah! Zeg nu zelf! Bah!'

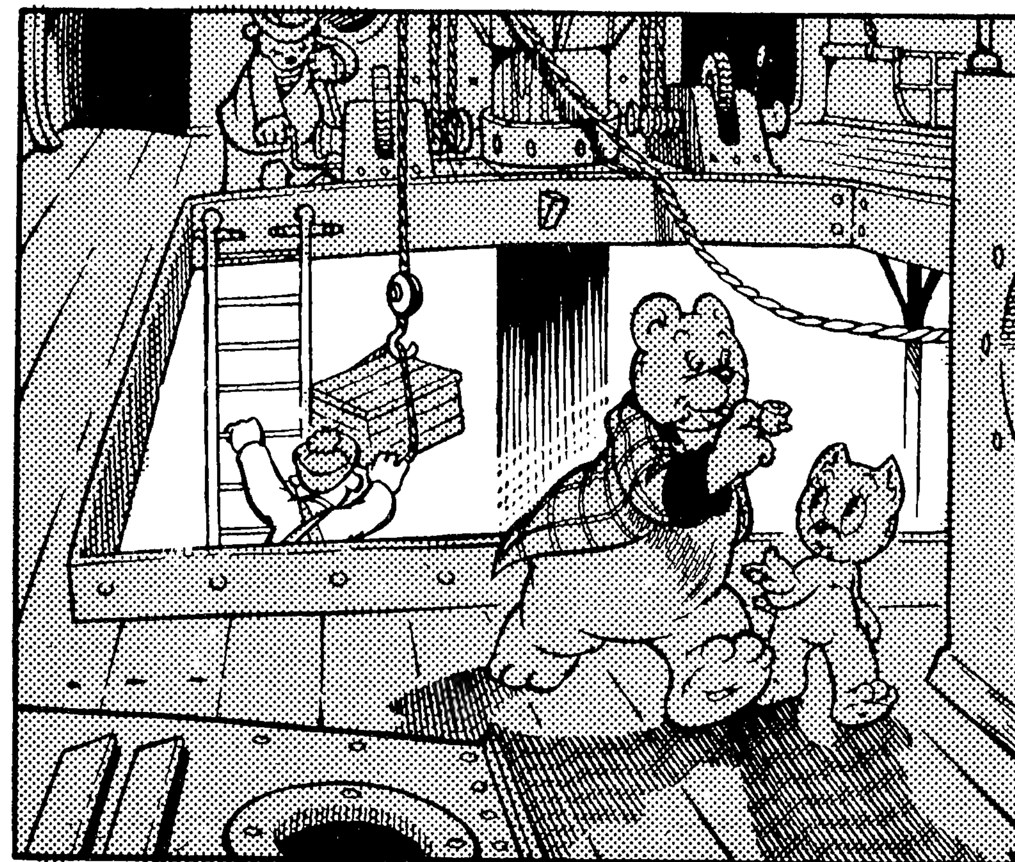
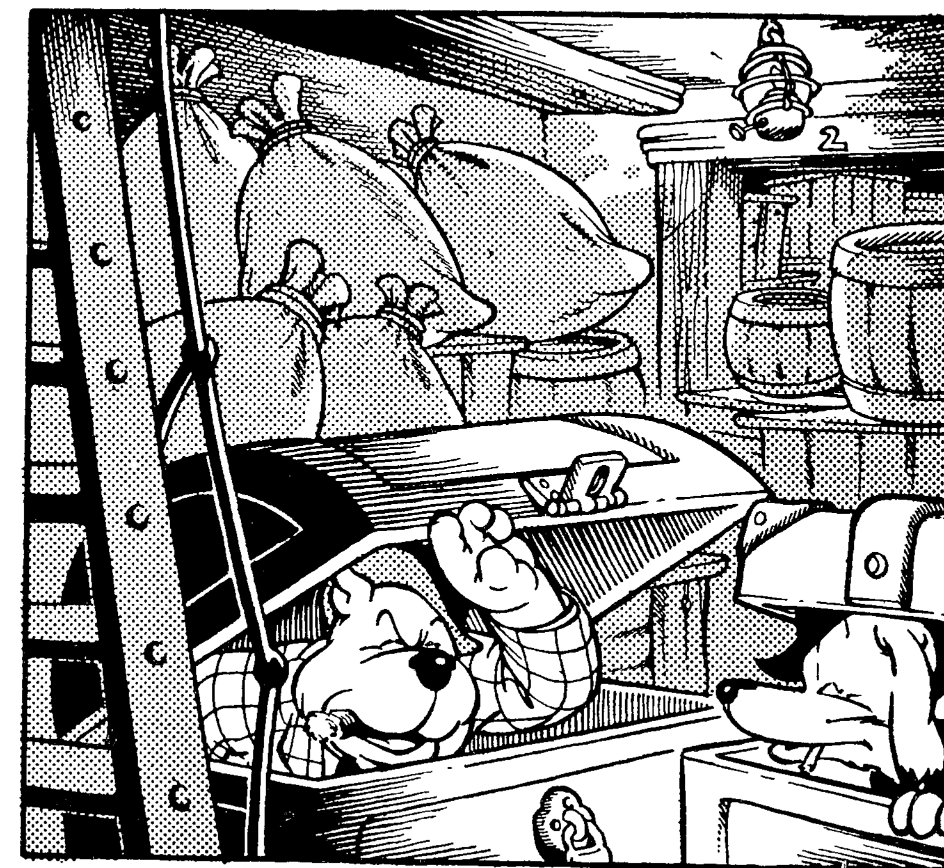

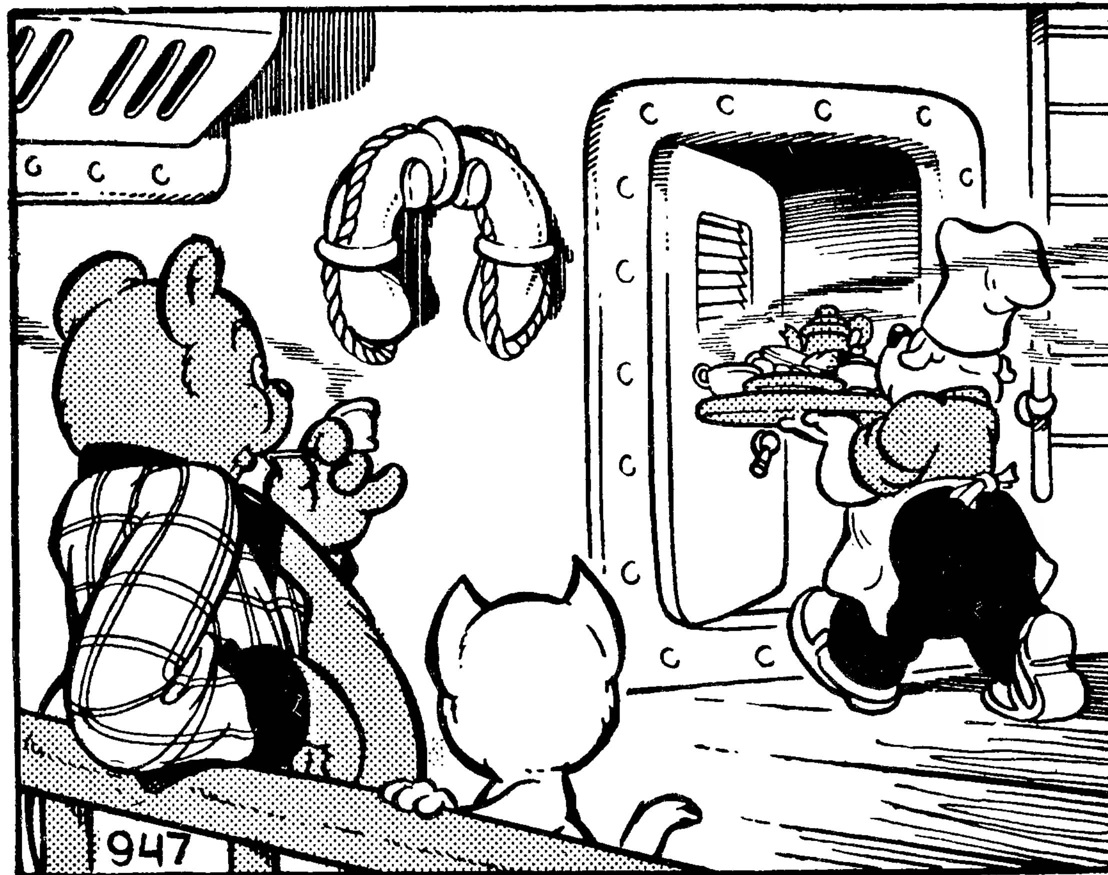
De avond was gevallen en het goede schip Albatros lag op vertrek. De kade zag er eenzaam en verlaten uit, maar dat was maar gezichtsbedrog. Want een nauwkeurige toeschouwer zou met enige moeite de dreigende gestalten van Super en Hieper door de duisternis hebben kunnen zien sluipen. Ze hielden halt in de schaduw van een pakhuis en loerden om een hoek.
'Ze denken, dat ze van me af zijn!' gromde Bul Super. 'Ha! Ze zullen raar staan te kijken, Hiep! Alsof een Super zich door zo'n half gebakken-rookworst-in-een-ruitjesjas voor lelijkerd zou laten zetten! Het idee!'
'Haha! Het idee!' zei Hieper. 'Ze zullen raar staan te kijken, baas!' Hij zweeg even en keek peinzend. 'Waarom zullen ze eigenlijk raar staan te kijken?' vroeg hij toen.
'Je bent een ezel!' zei Super grof. 'Je snapt nooit iets! Kom mee! Zie je die kisten daar? Wel, haal ze leeg!'

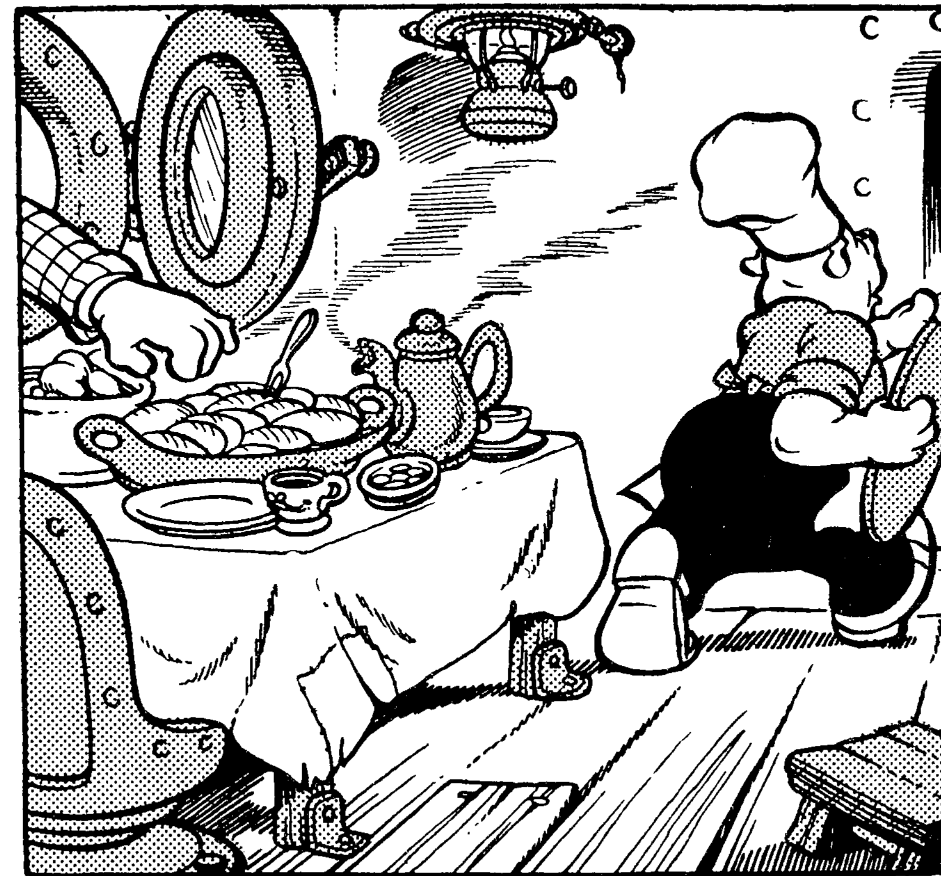
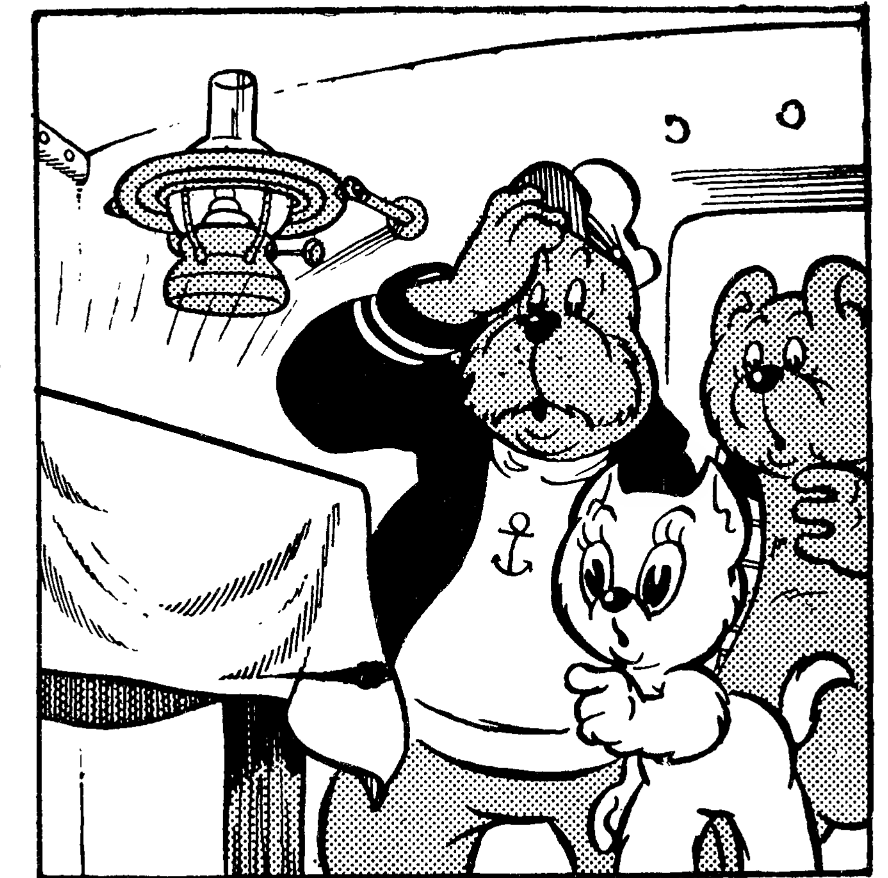
'Leeghalen? Waarom?' vroeg Hieper verbaasd.
'Haal ze leeg!' herhaalde Super.
Intussen zaten heer Bommel en Tom Poes in de kajuit op het vertrek te wachten. Een matroos stapte naar binnen en schraapte zijn keel. 'D'r zijn nog een paar kisten voor je gekomen, chef!' zei hij. 'Je bagage, zo gezegd! Dat zei die uitgestreken platvis die ze bracht tenminste. De bagage van heer Olivier, met uw permissie, zei hij. Mijn permissie heb je, zei ik, maar wat moet ik daar mee?'
'O, dat zal Joost geweest zijn!' zei heer Bommel. 'Mijn trouwe bediende Joost. Wel, waar staan die kisten, zeeman?'
De matroos spuwde op ruwe wijze een pruim uit en ging hen voor naar het dek. 'Daar!' zei hij, naar de wal wijzend.
In het licht van een eenzame lantaarn zag heer Bommel een paar grote hutkoffers staan...

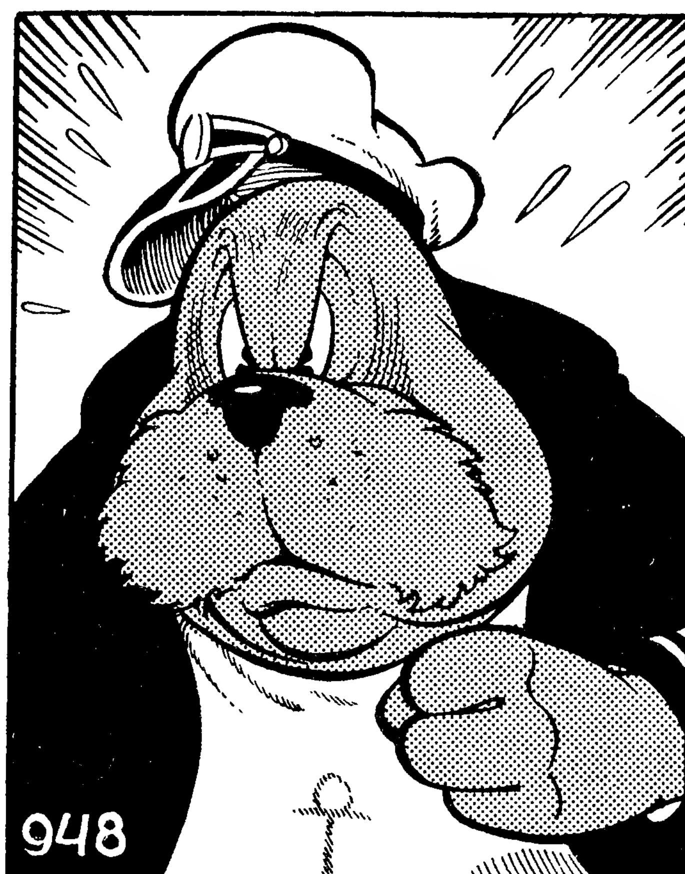

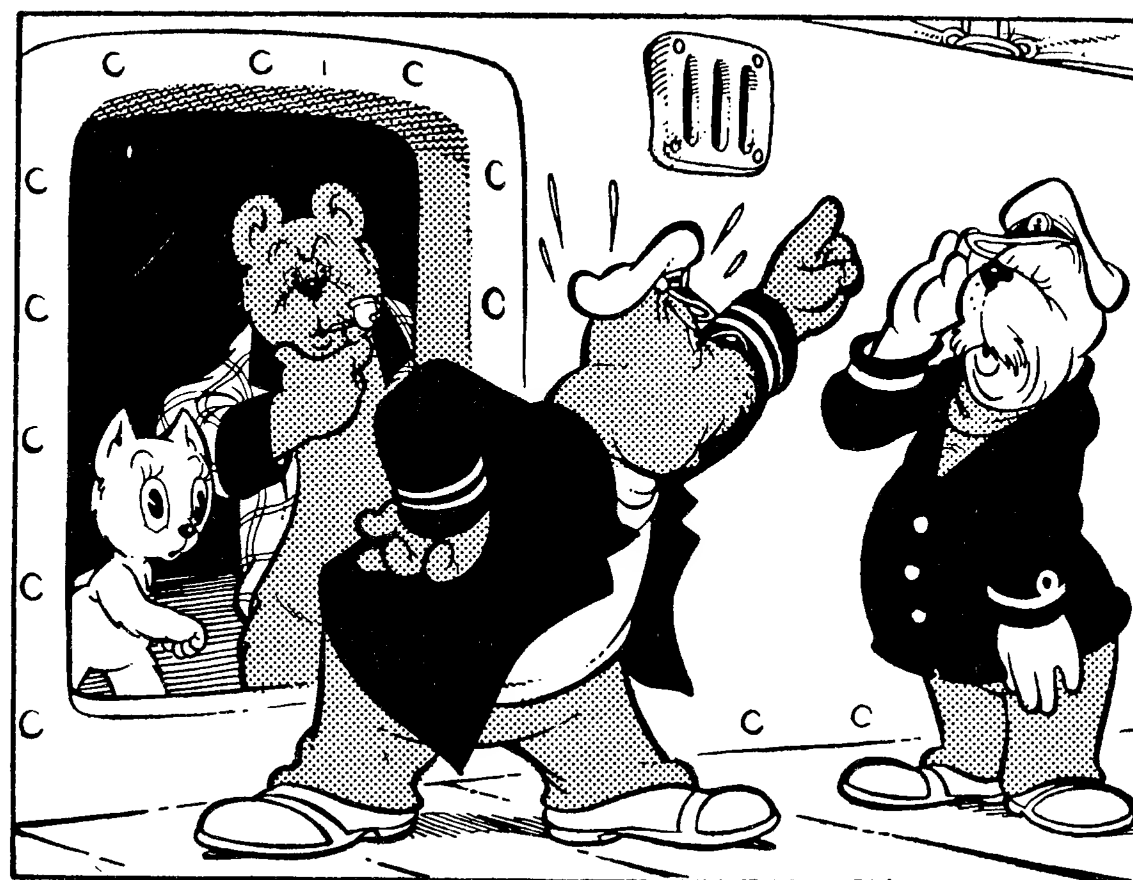
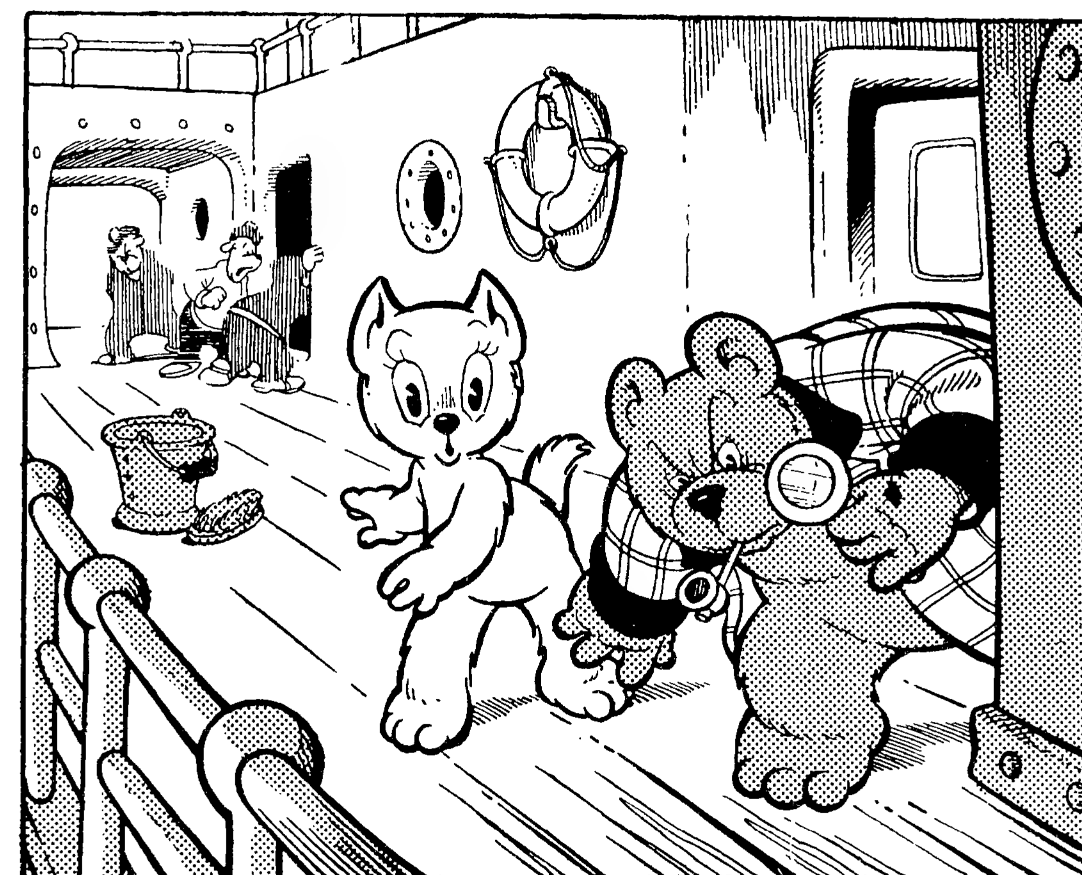
De kisten waren aan boord gebracht en de Albatros was losgegooid en voer nu op volle kracht de zee op.
Tom Poes staarde peinzend naar de kust, die in de verte begon te verdwijnen en heer Bommel zat tevreden op zijn koffers.
'Daar gaan we dan, jonge vriend!' zei hij. 'Joho! Het zeegat uit! Het avontuur tegemoet! Dit is nu pas aardig! We gaan naar een onbekend eiland om een onbekende lading te halen! Wie weet wat het voor spul is, waar die Super achteraan zat. Tom Poes! Lijm-Teem! Vreemd, de naam komt me bekend voor, maar ik zou toch niet weten, waar ik hem eerder gehoord heb. Ik ben nooit erg sterk geweest in sterrenkunde!'
'Ik ook niet!' zei Tom Poes. 'Maar ik zou me toch erg vergissen, wanneer we helemaal van Super af waren, heer Ollie! Er zijn meer schepen dan de Albatros en wanneer hij naar dat eiland wil, kan hij er komen, dat is vast!'
'Hm!' zei heer Bommel, 'jij bent nu eenmaal altijd zwartgallig! Voorlopig hebben we geen last van hem, want hij is hier niet aan boord, zeg nu zelf! Kom mee, jonge vriend! Het is bedtijd voor je!'
Toen Tom Poes en heer Bommel naar hun hut waren gegaan verschenen er een paar matrozen, die de kisten van heer Ollie's bagage naar beneden in het ruim brachten en toen netjes het luik weer sloten. Daar stonden de koffers dus keurig opgeruimd en ze zouden de moeite van het vermelden niet verder waard zijn, wanneer er niet iets vreemds mee gebeurd was. Maar toen de voetstappen van de laatste matroos waren weggestorven gingen de deksels omhoog en werd de stilte in het verlaten ruim verbroken door een ruwe lach. 'Haha!' baste Super (want die was het). 'Ze zullen raar opkijken!'
'Haha!' piepte Hieper (want die was er ook). 'Net als je zegt, baas! Ze zullen raar opkijken!'

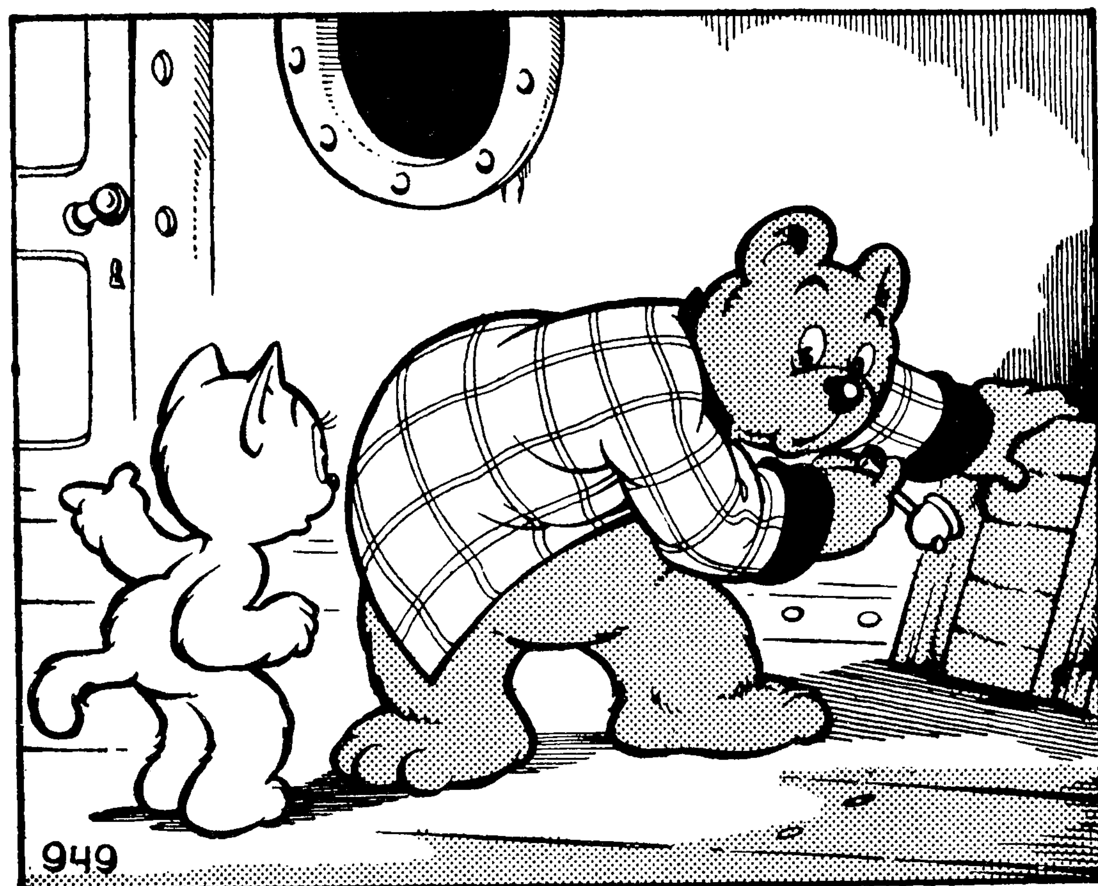

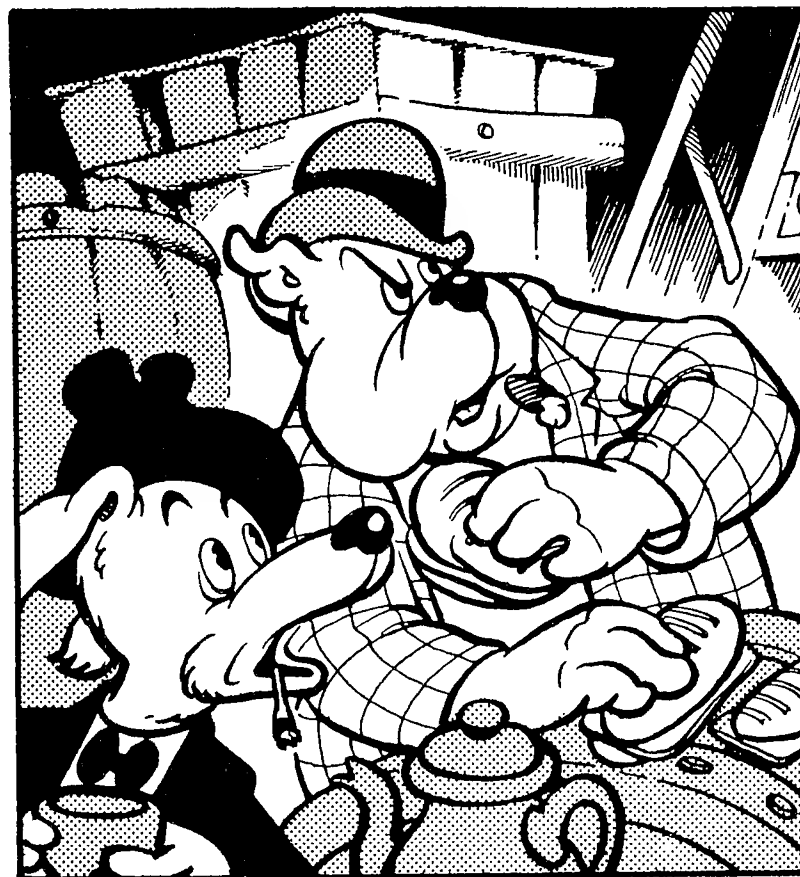
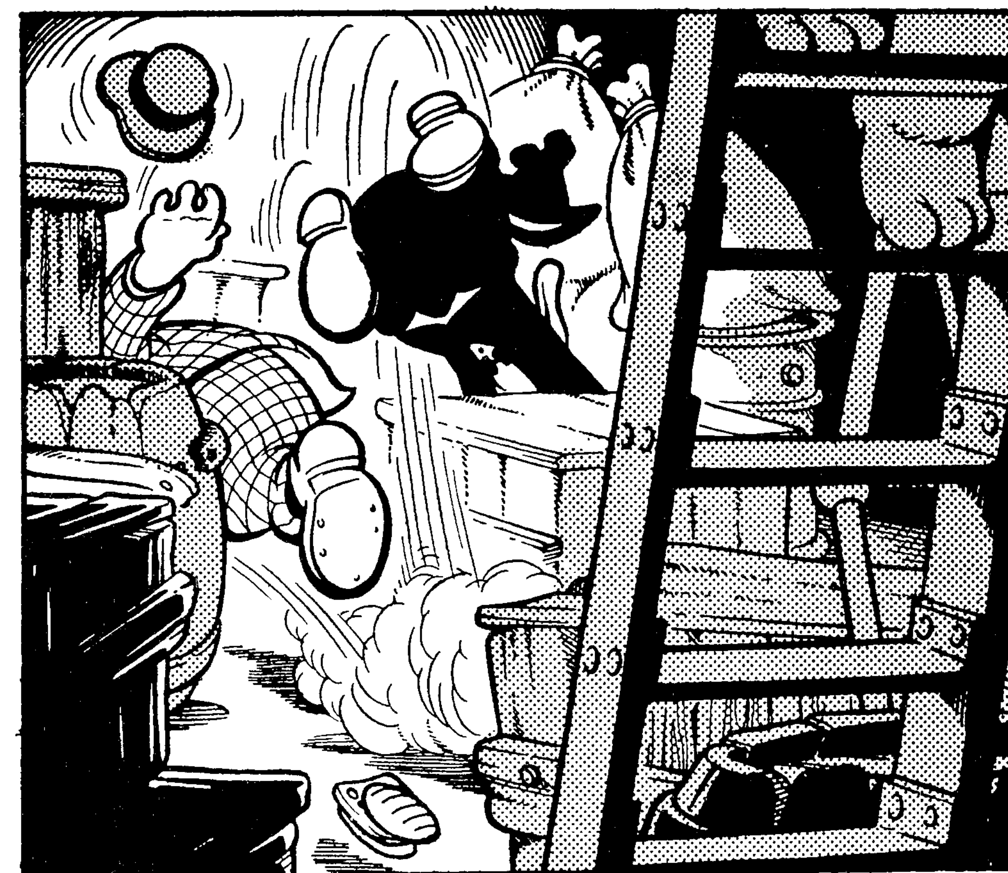
De volgende ochtend waren Tom Poes en heer Bommel al weer vroeg bij de hand. Ze stonden bij de verschansing de zilte zeelucht in te ademen en keken met welbehagen naar de kok, die met een groot blad vol schalen uit zijn kombuis kwam en in de richting van de kajuit koerste.
'Aha!' sprak heer Ollie tevreden, 'ons ontbijt, jonge vriend! Havermoutpap, stokvis en gebakken aardappelen, zo te ruiken. En, als ik me niet vergis, poffertjes na! Aha! Dat zal ons, zeebonken, smaken, wat jij?'
'Hm!' zei Tom Poes, 'misschien wel. Ik heb het nooit geprobeerd, heer Ollie!'
Intussen was het eten in de kajuit gebracht. De kok zette de schalen keurig neer en legde de vorken en de messen recht, want hij wist, hoe het hoorde. En daarna liep hij tevreden de deur weer uit. Op dat moment werd de patrijspoort boven de tafel zacht wat verder open gestoten en een paar grof-gevormde handen verschenen door de opening.
'Pak aan!' gromde een ruwe stem aan de buitenkant. 'Eerst de pap en dan de vis. En laat het niet vallen, want dan ben je nog niet gelukkig!'
De handen graaiden bedrijvig over de tafel en de ene schotel na de andere verdween door de patrijspoort. Toen de deur van de kajuit door kapitein Wal Rus werd geopend was het werk echter gedaan en werd het raampje dichtgetrokken.
'Ja, meneer!' riep Wal Rus, 'niets zo lekker op de nuchtere maag als stokvis! Daar kan je op bouwen! Dat geeft een stevige onderlaag, zo te zeggen. En dan niet te weinig!'
'Nu, de kok heeft genoeg binnen gebracht!' zei heer Bommel schertsend. Maar de lach verstierf op zijn gelaat en met ongelovige verbazing keek hij naar de tafel, die helemaal leeg was...

Wal Rus keek een poosje naar de lege tafel, toen slikte hij een paar keer en een zacht gerammel steeg uit zijn keel op.
'De kok!' bulderde hij plotseling. 'Wáár is die overgehaalde kaantjesbraaier? Wáár is mijn ontbijt? Is dat een toestand op dit schip? Dit is muiterij, meneer! Dit is dienstweigering! In de boeien met die papbakker!'
'Wacht even, kaptein!' zei Tom Poes. 'Die arme kok kan het niet helpen! We hebben gezien, dat hij het eten in de kajuit bracht en als het er niet meer is, moet iemand het weggenomen hebben! Kijk! Die patrijspoort staat op een kier...!'
'Hm!' zei Wal Rus, plotseling gekalmeerd. 'Zo! Weggenomen, hè? En wie zal dat dan wel gedaan hebben, meneer? Hier zijn allemaal eerlijke zeelieden aan boord, meneer!'
'Dat geloof ik wel!' zei Tom Poes haastig. 'Maar misschien hebt U een paar onbekende passagiers!'
'Verstekelingen aan boord!' loeide Wal Rus. 'Aha! Stuurman! Waar is die kerel! Stuurman! Waarom is die kerel nooit bij de hand?! Stuurm... oh... eh... ben je daar eindelijk? Stuurman, er zijn verstekelingen aan boord! Haal zoveel mannen als je missen kunt bij elkaar en doorzoek het schip! Maar grondig! Je moet die kerels vinden! Ze zijn gevaarlijk, want ze stelen mijn ontbijt! Vooruit stuurman!'
De stuurman haastte zich weg en heer Bommel snelde naar zijn hut en haalde een sterk vergrootglas.
'Wat gaat ú doen?' vroeg Tom Poes verbaasd.
'Zoeken!' zei heer Ollie ernstig. 'Ik ga die verstekelaars zoeken! Een heer kan niet toestaan, dat zijn ontbijt gestolen wordt. Komaan, Tom Poes, volg me! En waarschuw me, als je een vingerafdruk ziet!'

De bemanning van de Albatros bewoog zich in groepjes over het dek en zocht ijverig naar geheimzinnige verstekelingen. Heer Bommel volgde intussen zijn eigen systeem en kroop tussen vaatjes en kisten rond, die hij beurtelings optilde.

'Ik geloof niet, dat dit de manier is, heer Ollie!' zei Tom Poes na een poosje. 'Daar zitten ze vast niet!'

'Zeg eens!' zei heer Bommel geraakt. 'Wie is hier de detective, jij of ik? En... ik bedoel, wie leidt hier het speurderswerk? Jij of ik?... Eh... wat bedoel je eigenlijk met: daar zitten ze vast niet? Waar zitten ze dan, volgens jou?'

'Ik denk eerder, dat ze in het ruim zitten!' zei Tom Poes. 'Dat zou ik tenminste doen, als ik een verstekeling was!'

'In het ruim? Bespottelijk!' zei heer Bommel. 'Ik begrijp niet, hoe je op het idee komt! Hoewel... hm...'

Intussen zaten de beide schurken Super en Hieper in een van de donkerste en onderste hoekjes van het ruim en zij deden zich te goed aan het ontbijt, dat ze zo sluw hadden bemachtigd.

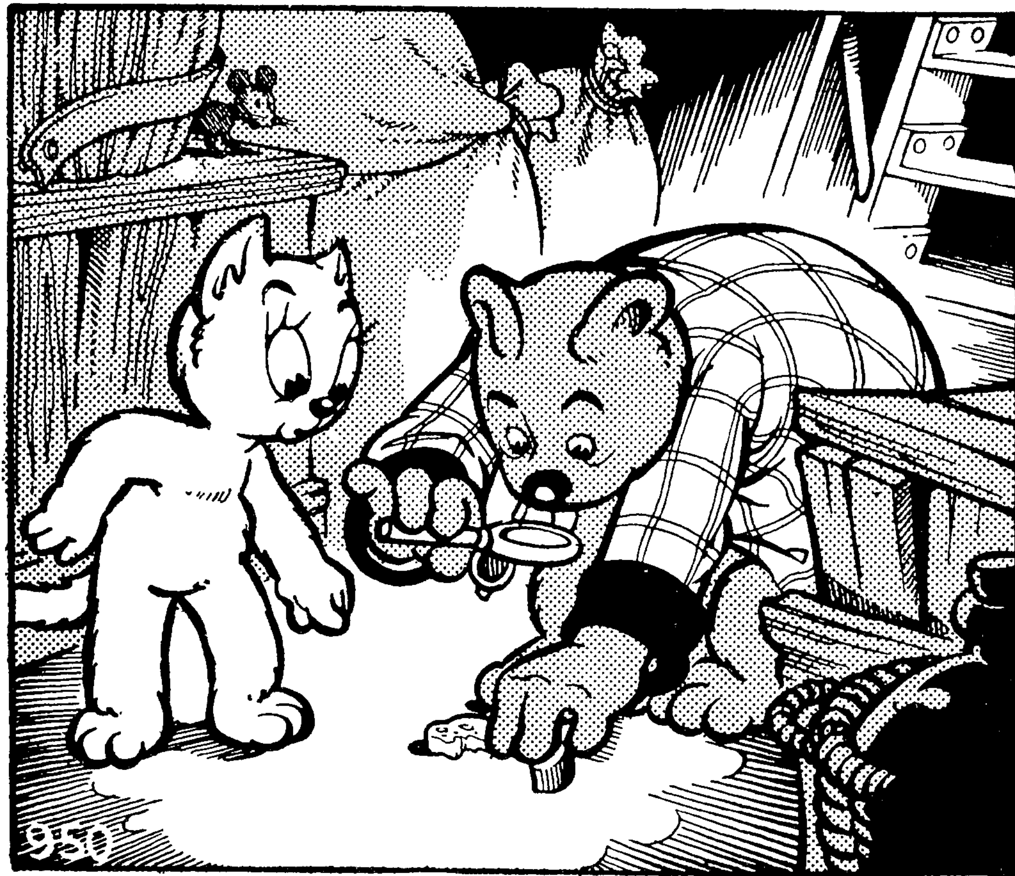
'Dat smaakt!' zei Super. 'En het smaakt des te beter, omdat dit eten voor die dikke knakworst bestemd was! Haha! Wat een grap!'

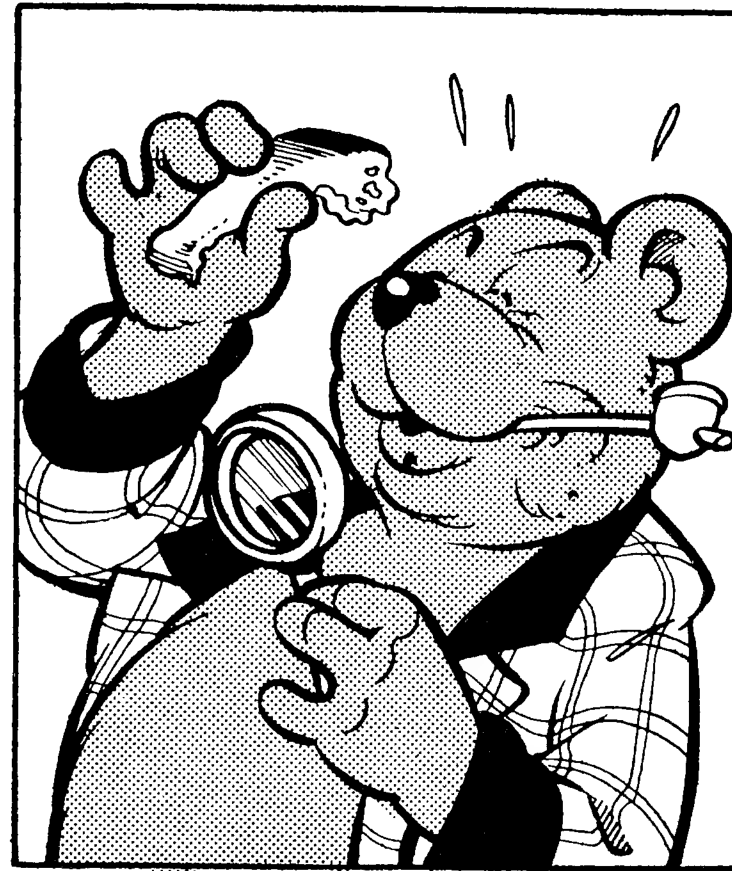
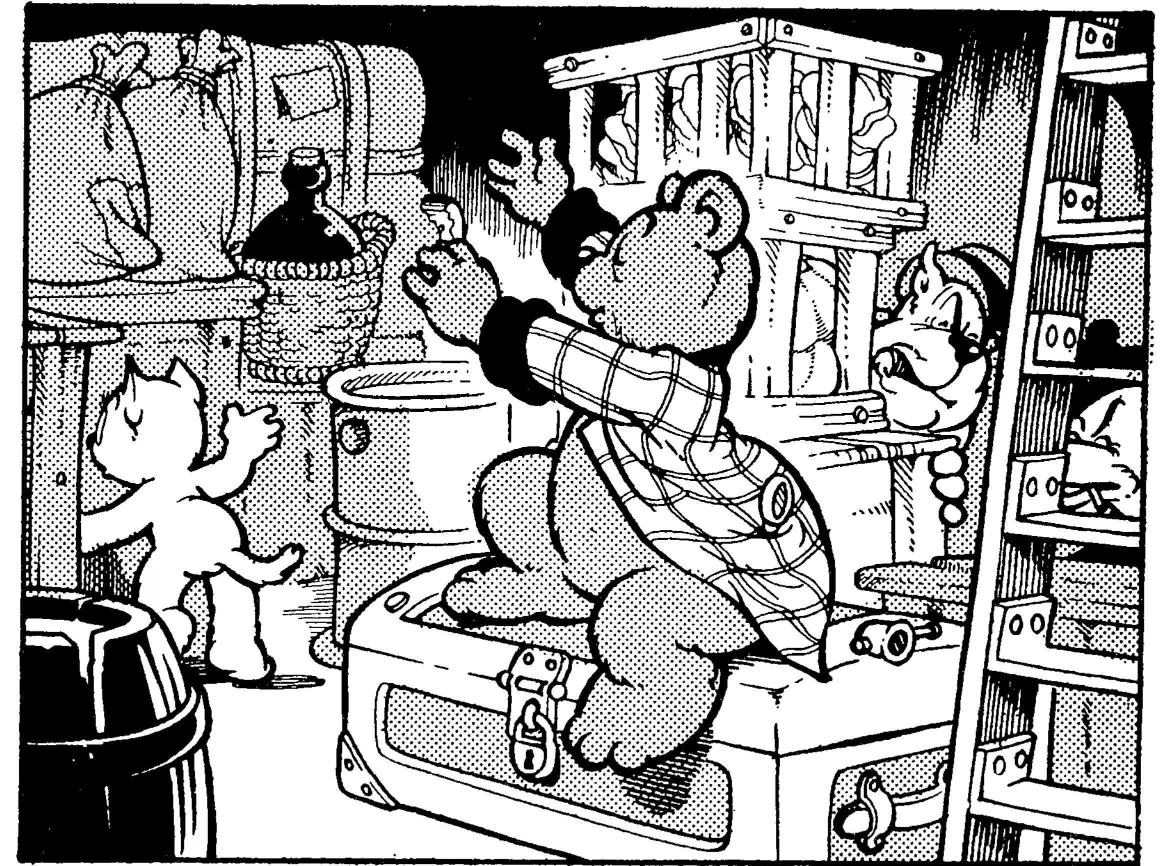
'Haha!' zei Hieper, 'wat een grap, hè baas? Maar daar komt iemand naar beneden! We moeten eh... wat moeten we nu doen?'

'Vlug!' siste Super. 'Pak die etensresten bij elkaar en kom mee achter die kisten! Vlug!'

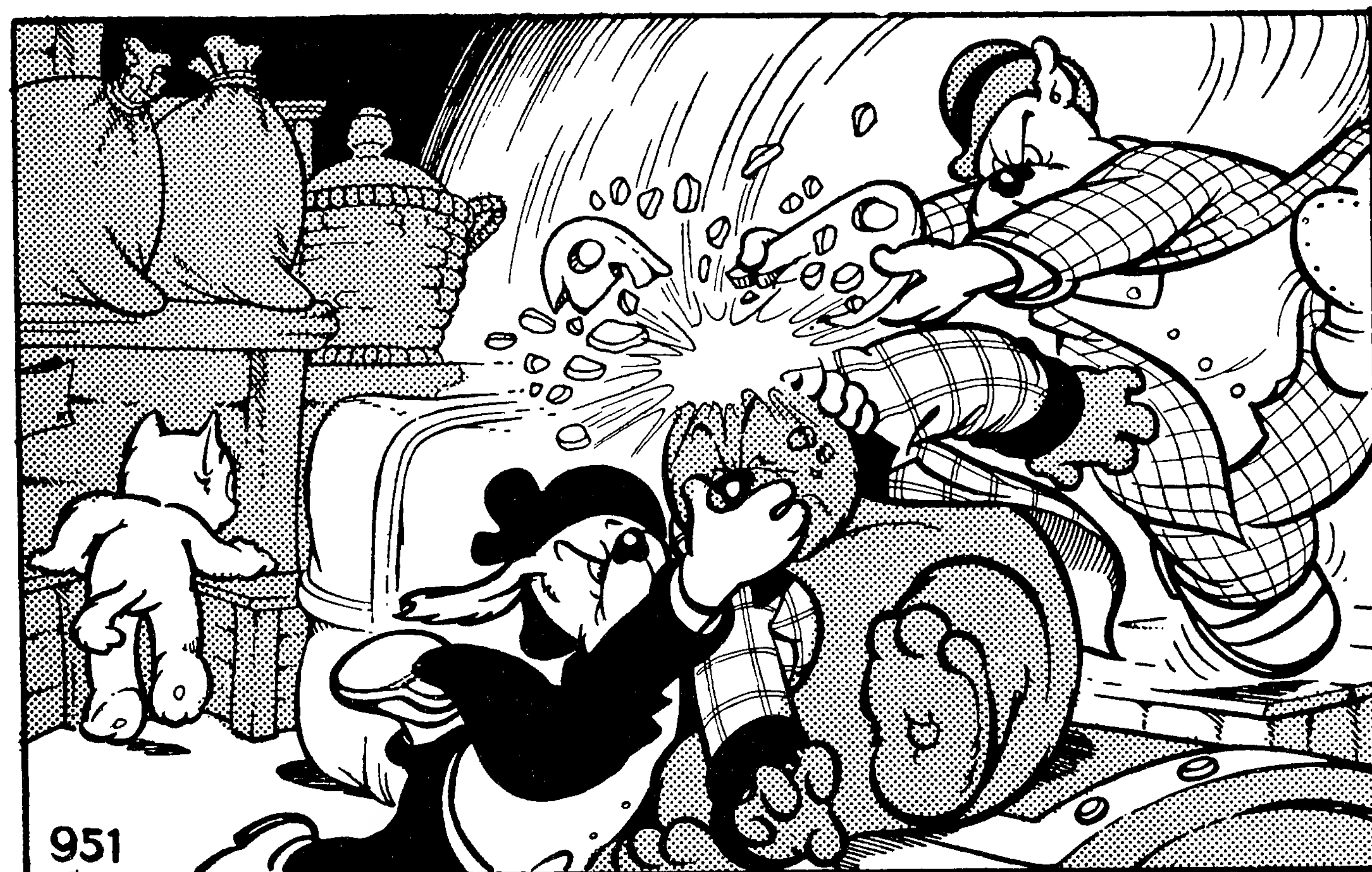
Nu, Hieper haastte zich en hij was maar net achter een kist verdwenen of de benen van heer Bommel werden op de ladder zichtbaar.

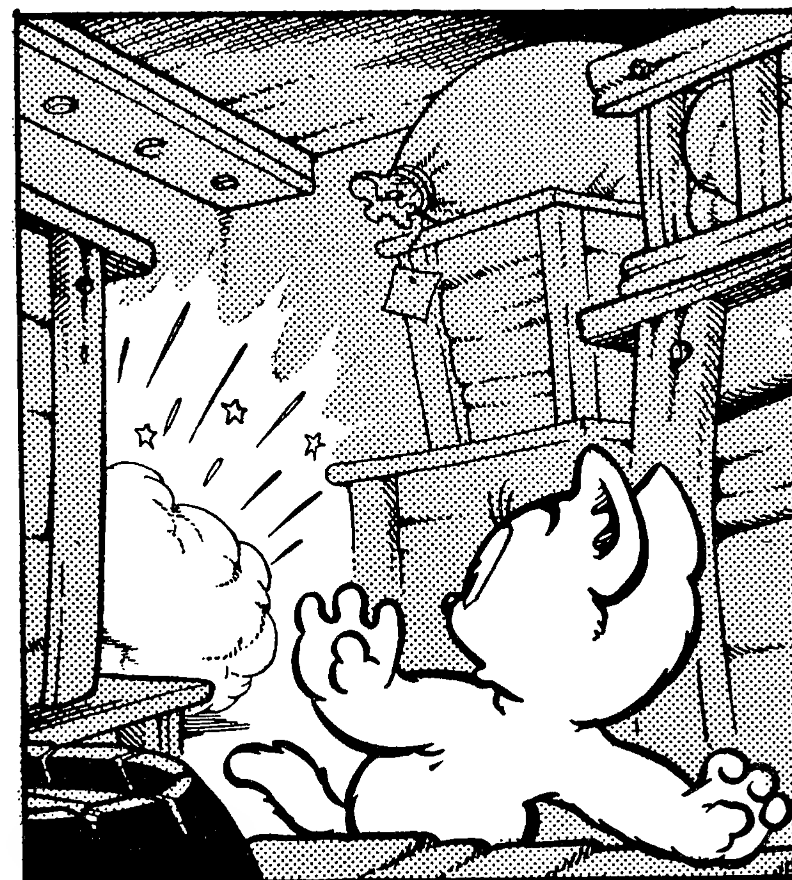
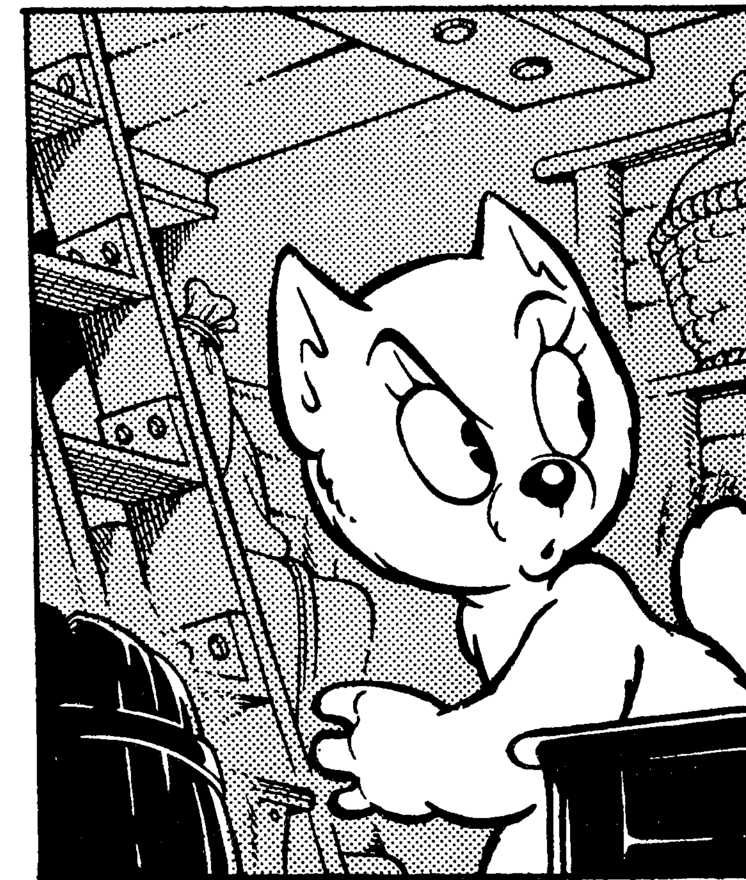
'We moeten in het ruim zoeken, net als ik direct al zei!' sprak heer Ollie al dalend. 'Ze zitten natuurlijk in het ruim, zei ik. Maar hij wilde het weer beter weten!'

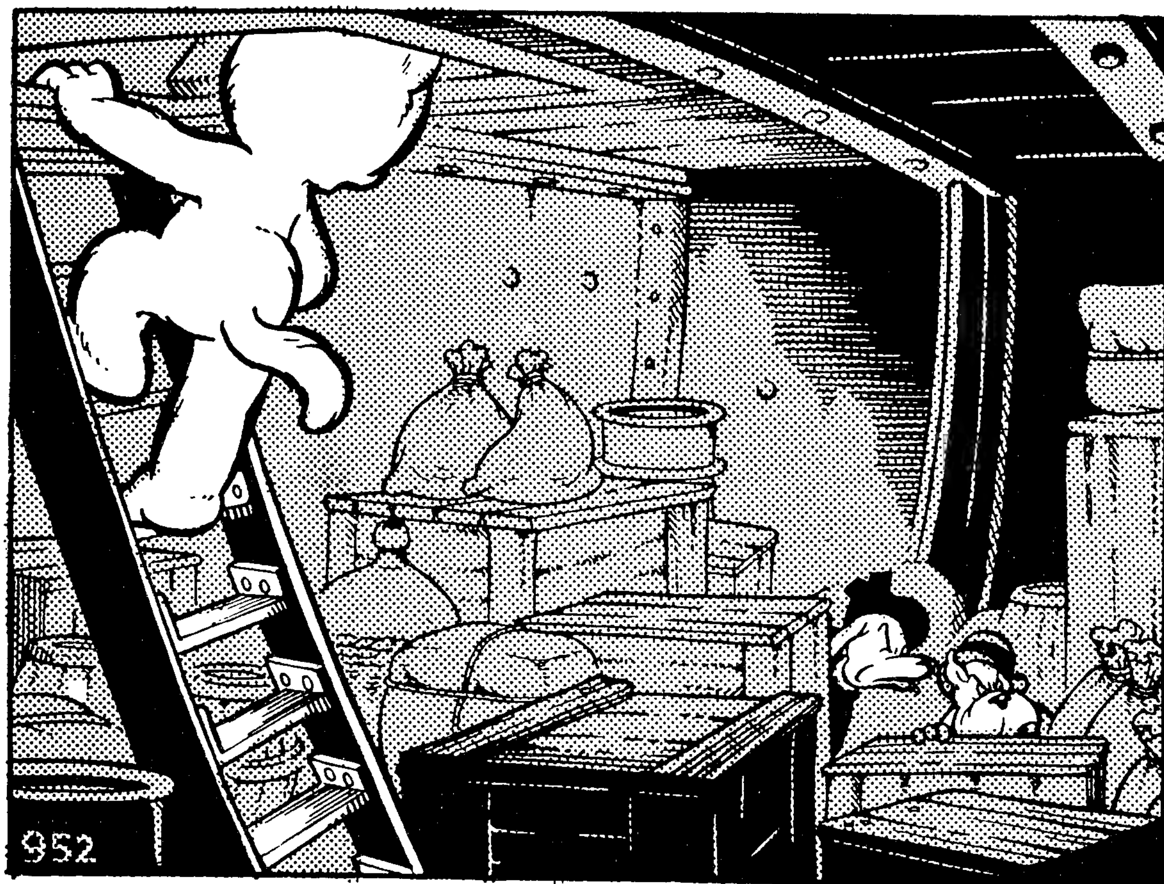

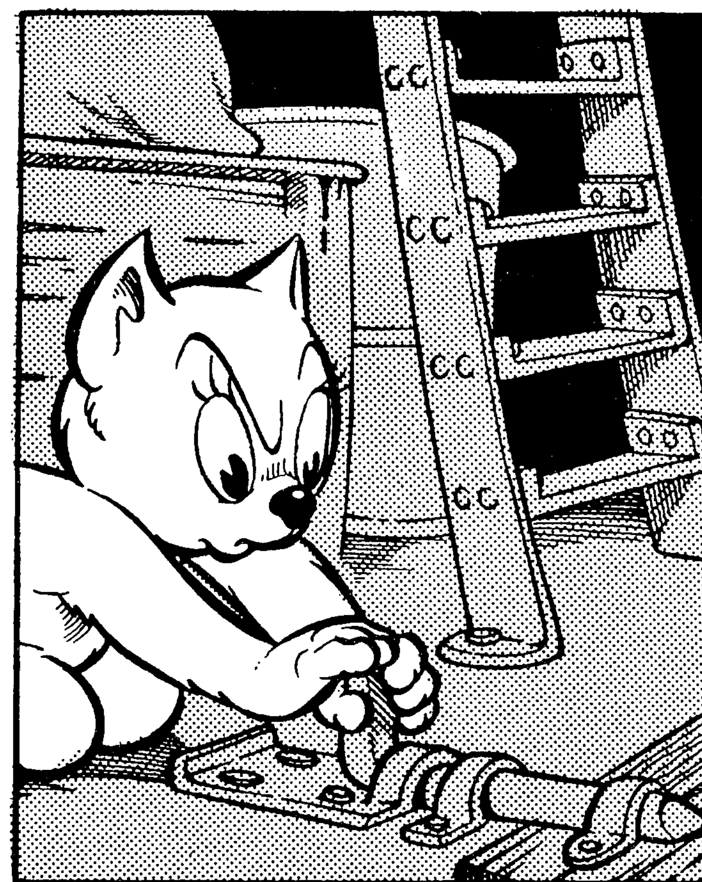
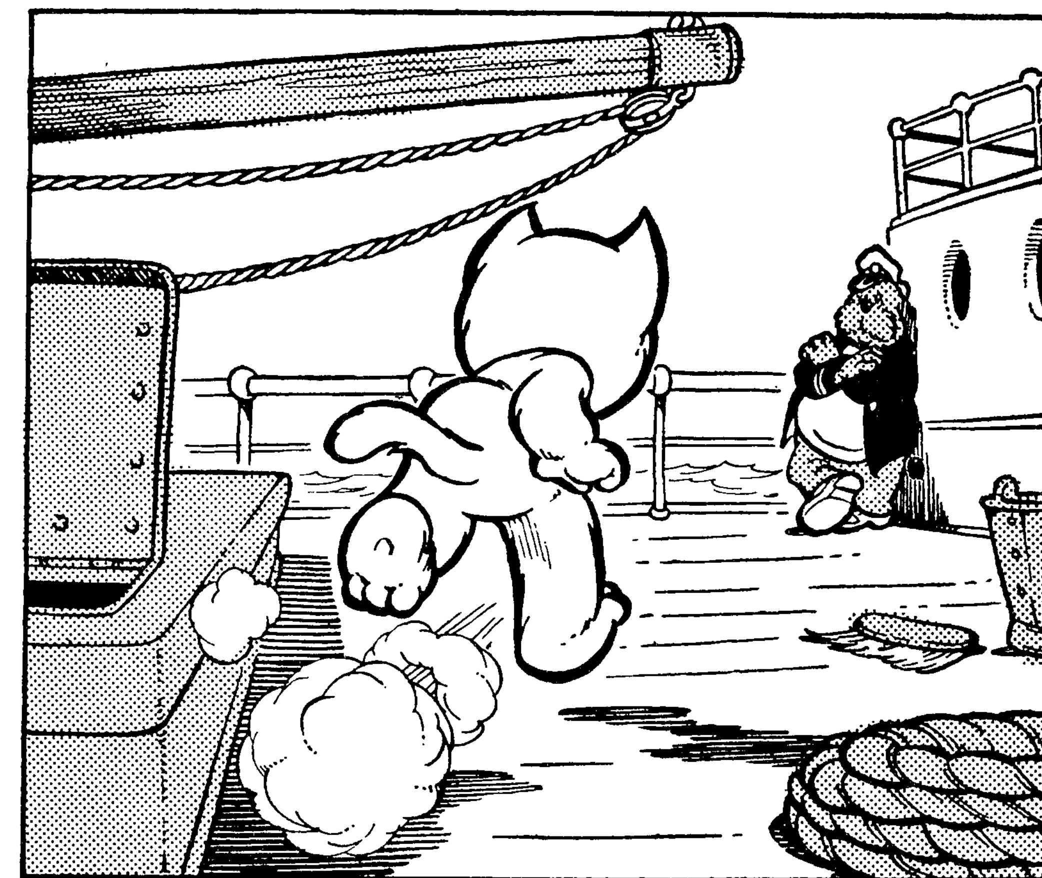
'Komaan!' sprak heer Bommel, zijn vergrootglas trekkend. 'We zullen deze plaats eens duchtig onder de loupe nemen, jonge vriend! Ha! Niets ontgaat aan het speurend oog eens Bommels! En wanneer de onverlaten hier in de buurt zijn zal het hun slecht vergaan! Wat jij?'
'Hm!' zei Tom Poes, 'jaja!'
'Wat bedoel je met jaja?' vroeg heer Ollie een beetje korzelig. 'Ik houd niet van die vage opmerkingen! Een heer, die man is, spreekt ronde taal! En bovendien houd je me van het werk af met dit soort gebabbel. Kijk! Ha! Hier, jonge vriend! Wat is dit? Wat heb ik hier?'
'Een broodkorst!' zei Tom Poes, 'een stuk brood, lijkt me!'
'Juist!' zei heer Bommel, met het hoofd knikkend. 'En wat kunnen we uit dit stuk brood afleiden, Tom Poes? Denk nu eens even scherp na, trek je conclusies en vertel me dan rustig, wàt je uit het aanwezig-zijn van deze korst afleidt – als je begrijpt, wat ik bedoel!'
'Ik zou zeggen, dat die verstekelingen hier ons ontbijt hebben zitten opeten!' zei Tom Poes, om zich heen kijkend.
'Niet slecht!' zei heer Bommel goedkeurend. 'Dat zou heel best het geval kunnen zijn! Natuurlijk is het ook mogelijk, dat een onschuldig matroos hier heeft gestaan om op slordige wijze zijn dagelijks brood te nuttigen, maar waarschijnlijk lijkt mij dit niet. Ik stel voor, om thans deze plek grondig te onderzoeken!'
Nu, terwijl heer Ollie sprak, was Tom Poes al lang met dat onderzoek begonnen. Hij loerde in alle hoeken en gaten en kroop achter stapels kisten. Maar nóch hij, nóch heer Bommel, had in de gaten, dat de schurkachtige gelaten van Super en Hieper hen al die tijd van achter een kist gade sloegen...

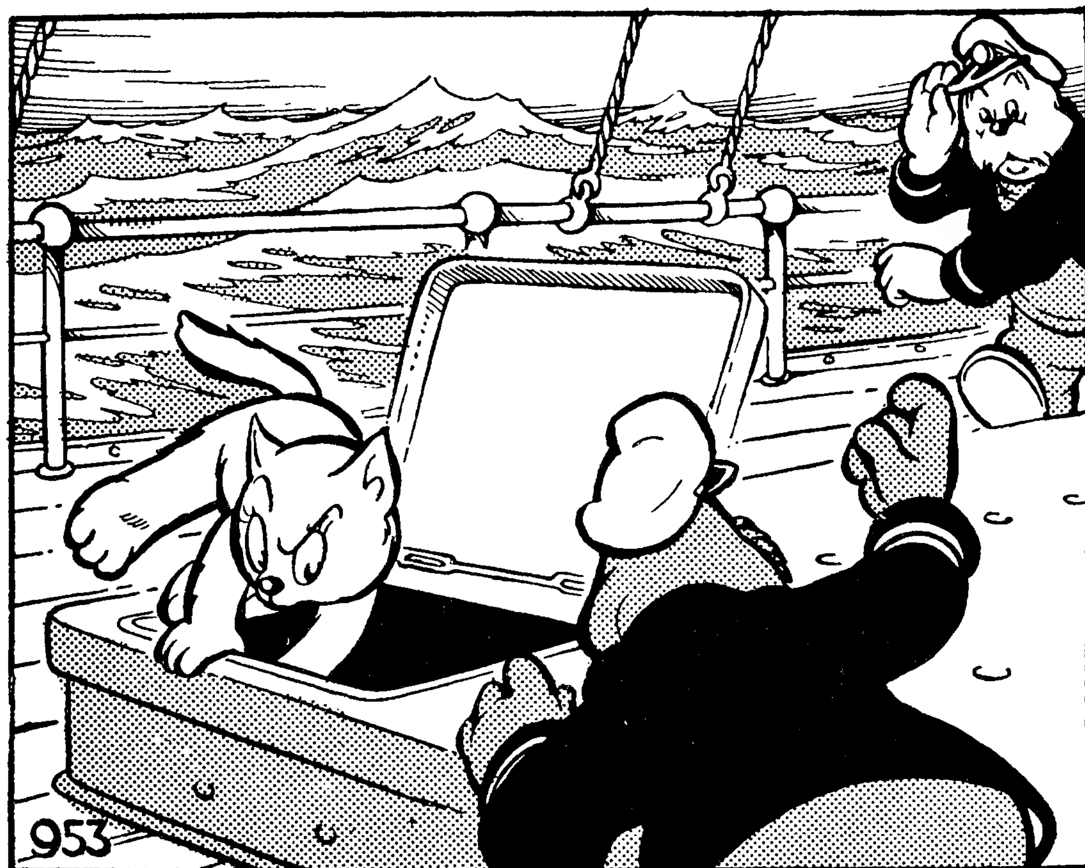

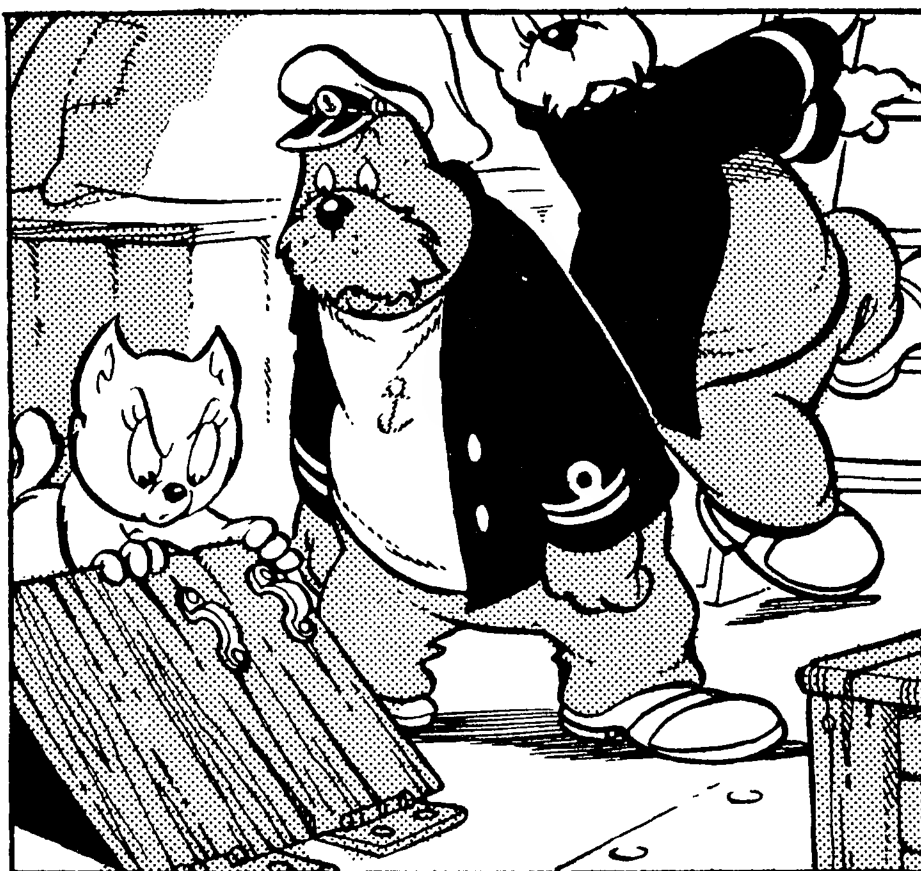
Heer Bommel stond moeizaam op en klopte zich de jas wat af.
'Zoals ik al zei, we moeten thans deze plek grondig gaan onderzoeken!' sprak hij onderwijzend. 'Ik zal persoonlijk de leiding nemen, luister dus goed! Jij begint om de kisten aan bakboordzijde te omsingelen en scherp in het oog te vatten... eh... waar ben je eigenlijk? Tom Poes! Waar zit je?'
'Hier!' riep Tom Poes van achter een stapel kisten vandaan! 'Ik zoek al, heer Bommel!'
'Altijd voorbarig!' mompelde heer Ollie hoofdschuddend. 'Een heer is eigenlijk altijd alléén! Hm!'
'Niet altijd!' sprak een grommende stem achter hem. En voordat heer Bommel zich geschrokken had kunnen omdraaien, werd er een onfrisse hand op zijn mond gelegd om hem het schreeuwen te beletten.
Op hetzelfde moment daalde een stuk hout met grote kracht op zijn schedel neer. Het gaf een akelige, doffe klap en heer Bommel kreeg de indruk, dat er een atoombom in zijn achterhoofd ontplofte. Toen werd alles echter donker om hem heen en hij verloor de belangstelling in wat er gebeurde.
Tom Poes had echter de doffe klap ook gehoord en hij wurmde zich haastig achter de kisten uit om te zien waar die vandaan kwam. Maar de plek waar heer Bommel gezeten had, was leeg. Alleen een eenzaam stofwolkje dwarrelde nog op.
'Tjonge!' dacht Tom Poes, 'er is iets gebeurd! De schurken moeten hier dicht bij zijn!' En hardop zei hij:
'Hé! Heer Bommel is zeker al naar boven! Dan ga ik ook maar weg. Er is hier toch niemand...'

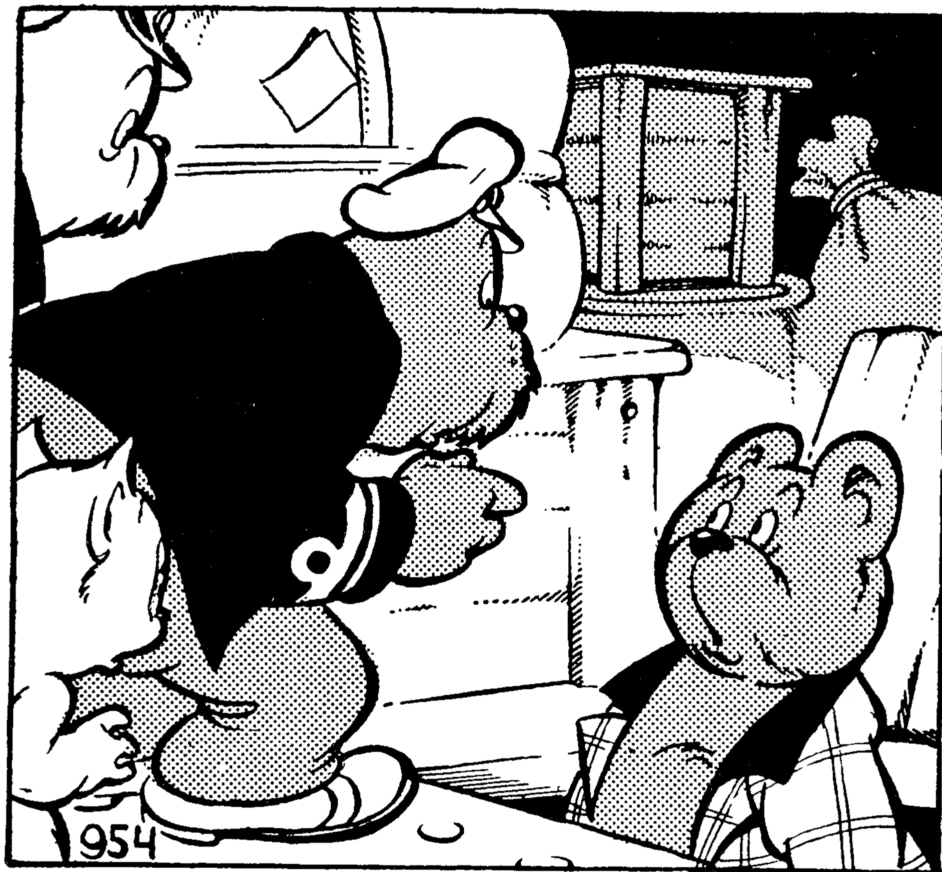

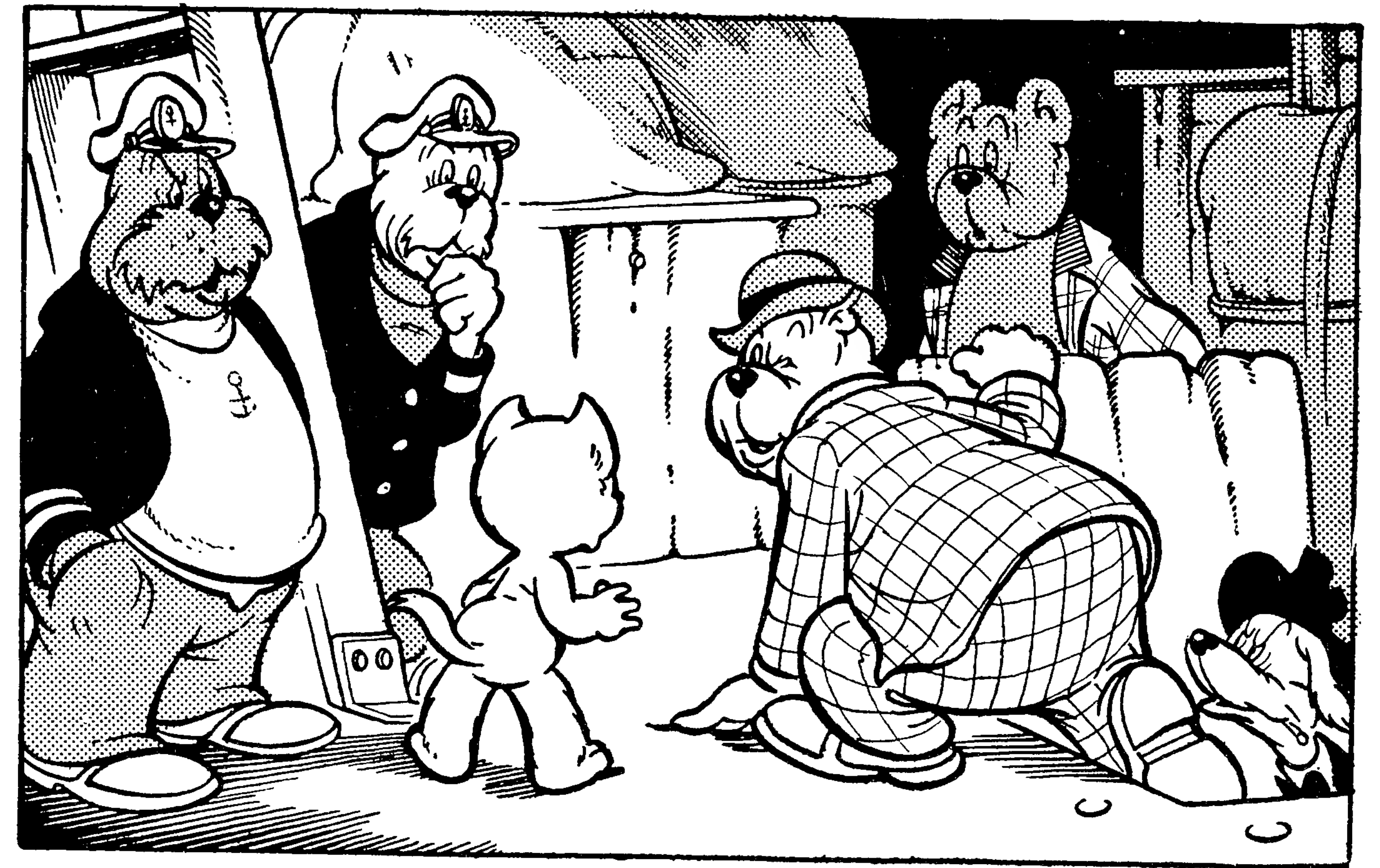
Tom Poes loerde nog eens over de schouder en begon toen met tamelijk veel lawaai de ijzeren ladder te beklimmen.
'Kom, ik zal maar naar boven gaan!' zei hij hardop tot zichzelf. 'Hier beneden is toch niemand en heer Bommel is ook al naar het dek gegaan!'
Zijn list had uitwerking, want Super en Hieper dachten, dat hij meende wat hij zei en lieten hem rustig vertrekken. Maar Tom Poes had heus wel in de gaten, dat de beide schurken zich daar beneden schuil hielden en toen hij boven aan de ladder was gekomen, keek hij even om.
De beide ongunstige hoofden keken van achter een stapel kisten loerend het ruim in en grinnikten zacht en hol. 'Hij is weg!' gromde Super, 'de sukkel!'
Tom Poes sprong van de ladder af en gooide het luikje, dat de bagageruimte van het ruim afsloot, dicht. Met een ruk schoof hij de grendel er op en besteeg toen zo vlug als hij kon de ladder, die naar het dek voerde. Boven stond kapitein Wal Rus bij de verschansing. Dromerig keek hij naar de rookwolkjes, die aan de schoorsteen ontsnapten.
'Kapitein!' riep Tom Poes, op hem af stormend, 'de verstekelingen zitten beneden in het bagageruim! Het zijn Super en Hieper en ze hebben heer Bommel neergeslagen! Ze zitten nu gevangen, want ik heb het luik gesloten. Maar we moeten naar hen toe, kapitein! Wie weet, wat ze met die arme heer Ollie zullen doen!'
'Wat een overgehaalde onrust, meneer!' klaagde Wal Rus. 'Die Blobbers bezorgt een eerlijk zeeman altijd nodeloze last! Hm! Maar verstekelingen wil ik niet hebben, dat is zeker!'

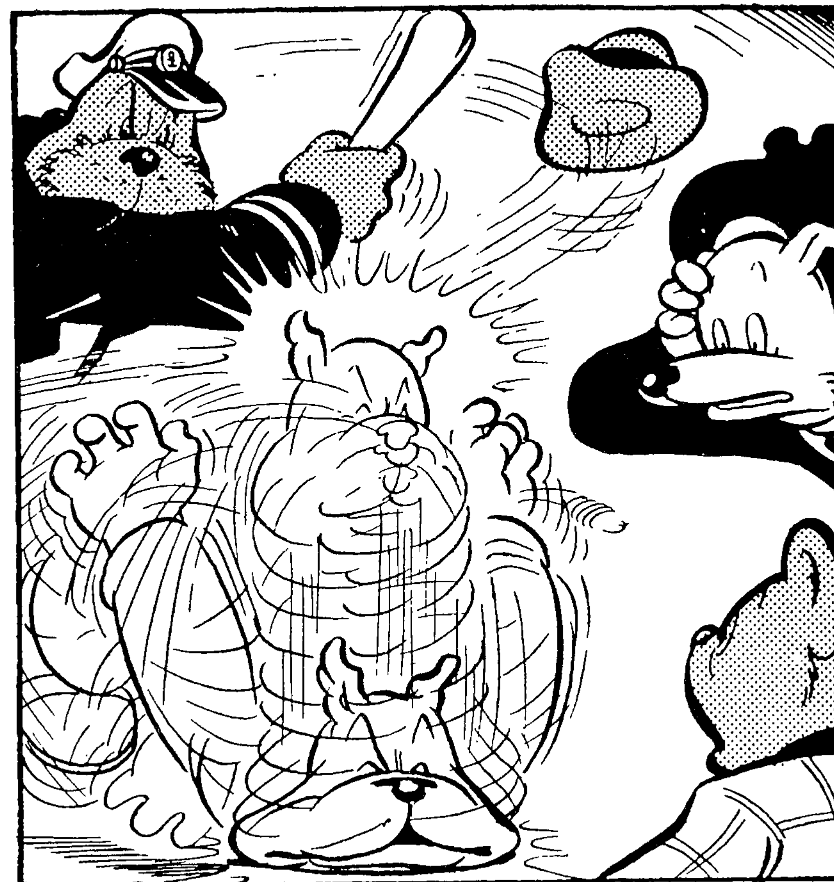

Tom Poes dook het ruim weer in en kapitein Wal Rus volgde hem bedachtzaam terwijl hij over zijn schouder naar de stuurman riep, dat hij hen moest volgen. Zo kwam het groepje al stommelend de ijzeren ladder afgeklommen en omringde zwijgend het luik, dat Tom Poes zorgzaam had dichtgegrendeld.
'Hieronder zitten dus die overgehaalde verstekelingen!' gromde de kapitein. 'Wel, ze zitten daar goed, zou ik zo zeggen. Er is geen andere uitgang dan dit luik, is het wel, stuurman?'
'Nee kaptein!' zei de stuurman.
'Mooi!' vervolgde Wal Rus. 'Ze zitten daar dus goed, zoals ik al zei. Ik stel voor ze daar rustig te laten zitten, dan hebben we geen last van die lubbers!'
'Maar heer Bommel is daar ook!' riep Tom Poes verontwaardigd. 'En u kunt ze daar toch niet van honger en dorst laten omkomen? Trouwens, wie weet wat ze met die arme heer Ollie zullen gaan doen?'
'Goed dan... goed!' zei Wal Rus met een zucht. 'Bobbels is tenslotte de huurder van dit schip en ik zal hem wel moeten helpen! Gooi dat luik maar open, meneer! En houd iets stevigs bij de hand, stuurman! Wanneer de eerste landrottentronie boven het luik uitkomt, geef je er maar een mep op!'
Tom Poes schoof de grendel weg, opende het luik en wachtte in spanning wat de schurken zouden gaan doen. Tot ieders stomme verbazing was het niet Super of Hieper, maar heer Bommel, die in de opening verscheen.
'Help!' piepte hij, 'doe niets! Ik ben een gijzel!... een ijzelaar!'
'Een gijzelaar!' zei Wal Rus, 'dat bedoel je zeker!'
'Ja, ja!' kreet heer Bommel. 'Ze houden me bij mijn voeten vast! En als jullie niet aardig zijn, trekken ze me naar beneden! Help!'

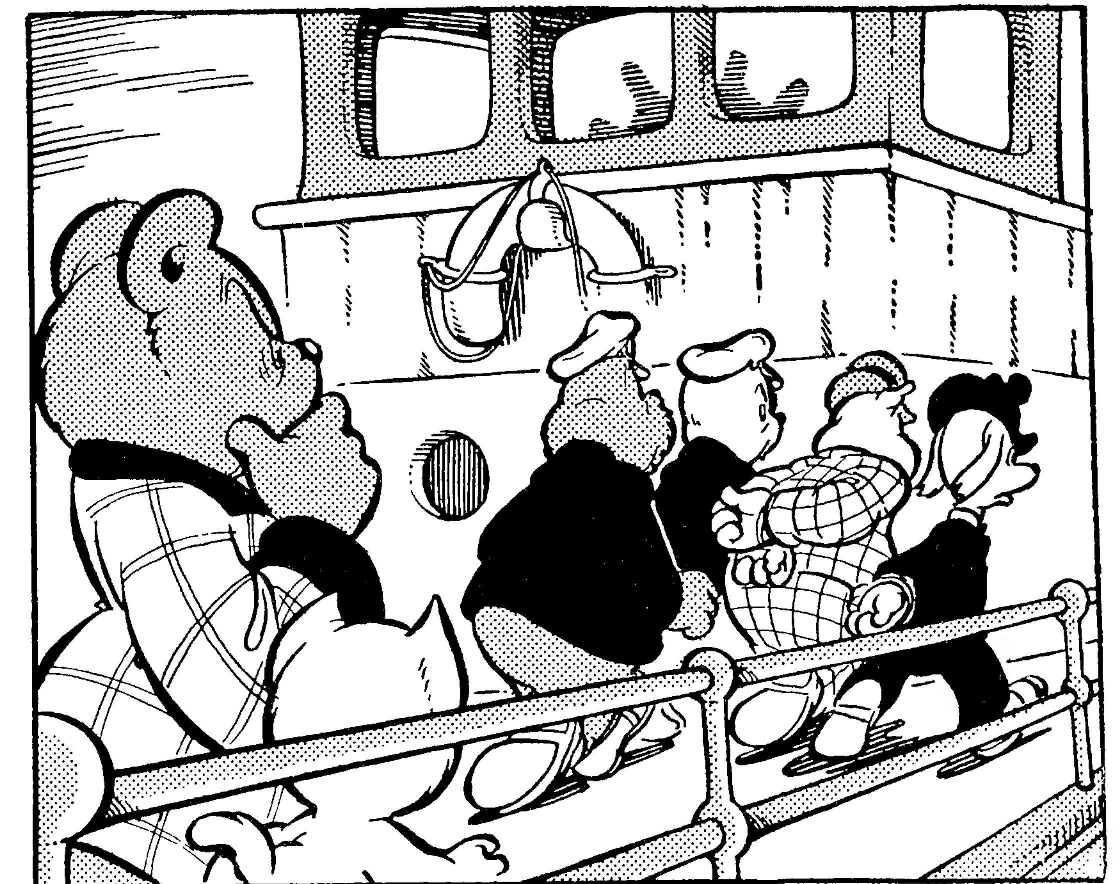

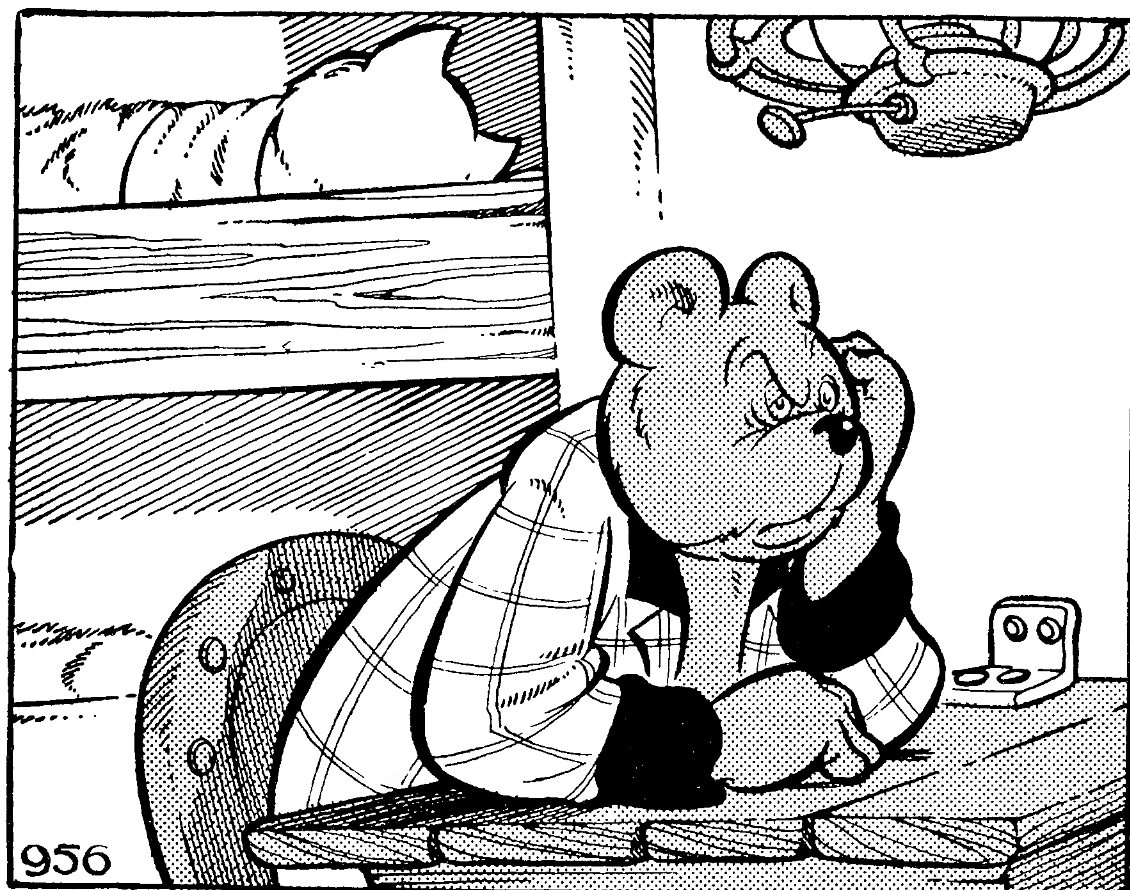
'Wel, wel!' zei kapitein Wal Rus, terwijl hij zich tot heer Ollie overboog. 'Je past precies in dat gat, Bobbels! Als een kurk in een fles, zogezegd! En je wilt beweren, dat die verstekelingen je daar bij de voeten houden? Dat moet overgehaald vervelend voor je zijn, meneer! Maar als ik nu eens aan je ging trekken!'
'Niet doen!' kreet heer Ollie. 'Super en Hieper trekken aan de andere kant! Ik ben geen trektouw! Ik ben een vijzelaar!'
'Een gijzelaar!' zei Tom Poes. 'En ik wil wedden, dat Super en Hieper u alleen maar laten gaan, wanneer ze de belofte krijgen, dat hun niets gedaan zal worden!'
'Precies, kleuter!' klonk de grove stem van Super, ergens onder heer Bommels voeten vandaan. 'Zo is het! Als jullie ons beloven, dat wij als nette passagiers zullen worden behandeld, laten we die dikke los. Maar als jullie dat niet doen, dan ziet het er niet best voor hem uit!'
'Beloof het nu maar!' piepte heer Bommel benauwd. 'Ik wil hier uit! Dit is geen houding voor een heer!'
'Huh!' bromde Wal Rus, 'Bah! Dat is meer, dan je van een eerlijk zeeman kunt verwachten, meneer! Een paar overgehaalde verstekelingen behandelen als nette passagiers! Maar wanneer je het zo wilt, Brommers... mij goed! Ik beloof, dat ik die landrotten daar onder je met onderscheiding zal behandelen! Zo goed?'
Nu, het scheen goed te zijn, want heer Bommel schoot plotseling uit de opening omhoog en stond even later hijgend naast het luik. Daaruit verschenen nu ook de stuitende gelaatstrekken van Super en Hieper, die grijnzend uit het gat klommen...

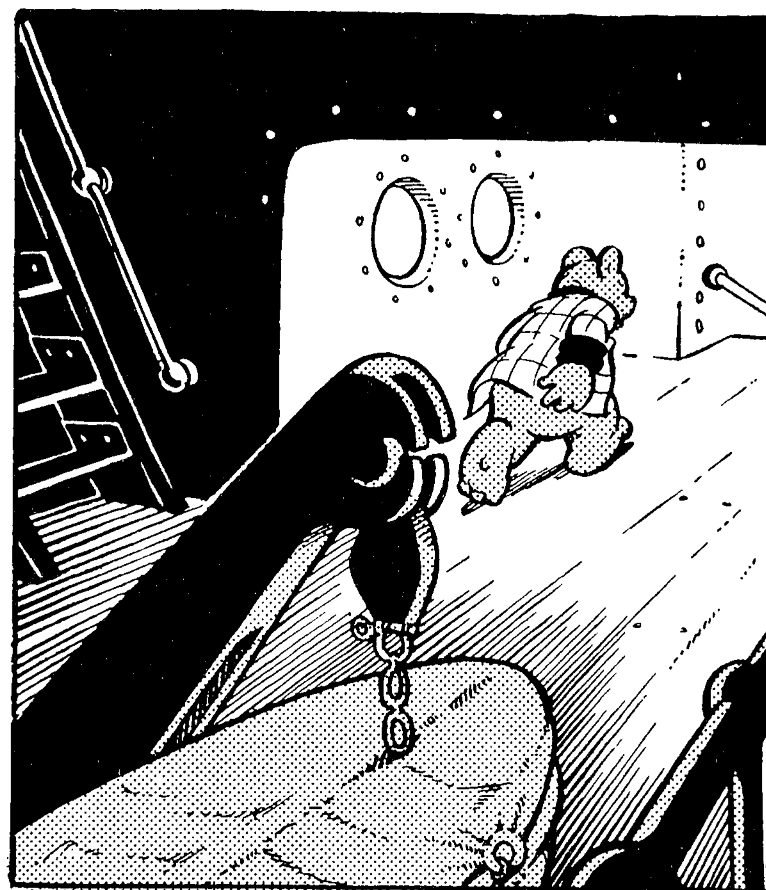

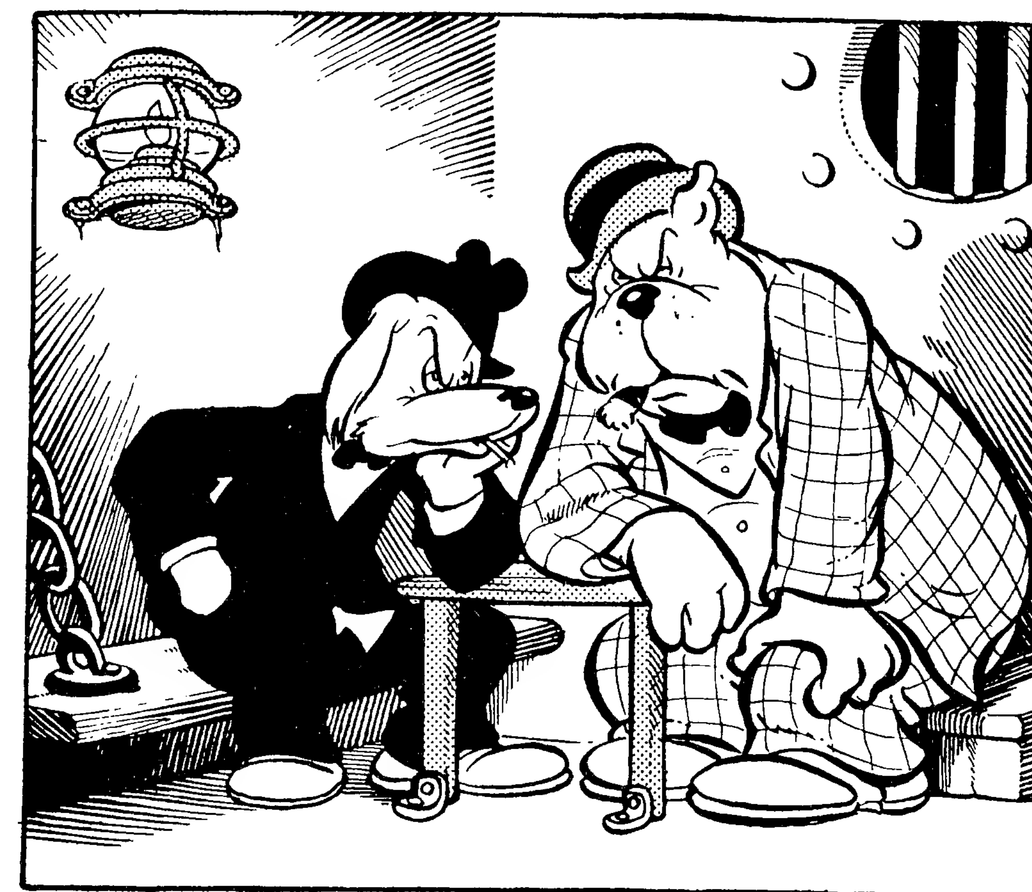

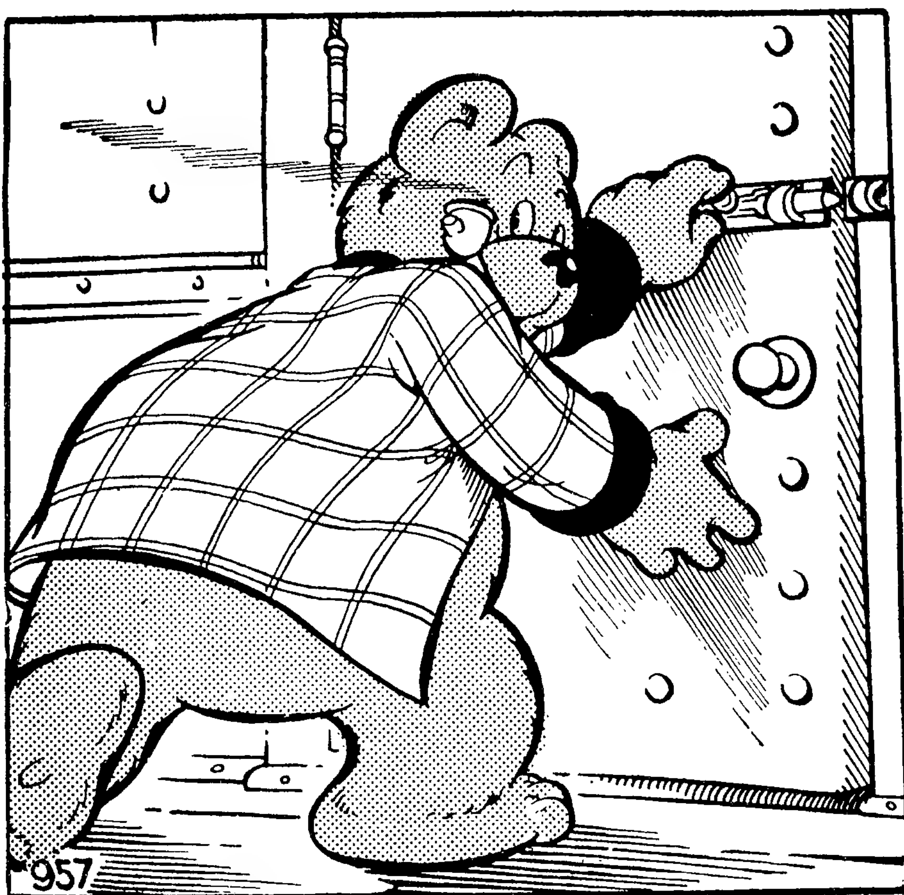
'Zie zo!' zei Bul Super, zich met een onaangename lach tot heer Bommel wendend. 'Belofte maakt schuld, dikke! Die kapitein daar heeft beloofd, dat we netjes behandeld zullen worden en dat zal je me wáár maken! Ga maar aan de kok zeggen, dat we er aan komen en dat hij de koffie vast bruin moet maken! En maak een beetje voort, hè?'
'Dat néém ik niet!' riep heer Bommel. 'Dat is geen toon tegen een heer! Wees blij, dat jullie door mijn machtige hulp hier vrij rond kunnen lopen en tart me niet! De woede van een Bommel is verschrikkelijk, nietwaar, Tom Poes?'
'Hm', zei Tom Poes. Maar vóór hij meer had kunnen zeggen hief Wal Rus een stuk hout op en liet dat met een krakende slag op Supers schedel terecht komen.
De gewetenloze vent zakte als een leeglopende ballon in elkaar en heer Ollie sprong met een kreet achteruit.
'Wat doet u daar, Heer Rus?' riep hij. 'D-dat g-gaat niet! D-at m-mag niet! U hebt beloofd, d-dat...'
'Ik heb beloofd, dat ik deze overgehaalde landrotten met onderscheid zou behandelen! En dat heb ik nu gedaan! Bind dit stuk passagier stevig vast, stuurman! En die magere zwarte maat van hem, die Pieper, ook! Breng ze naar het hok, stuurman!'
Zo gebeurde het, dat even later Super, die nog totaal versuft was, en Hieper, allebei stevig gebonden door Wal Rus en de stuurman naar een kleine, getraliede hut werden gevoerd. Heer Bommel en Tom Poes keken van een afstand toe.
'Het bevalt me niet!' klaagde heer Ollie. 'Heer Rus heeft zijn belofte geschonden! Dit is geen nette behandeling! Mijn geweten als heer komt hier tegen in opstand! Ik weet wel, dat het schurken zijn, maar een belofte is een belofte, jonge vriend, zeg nu zelf.'

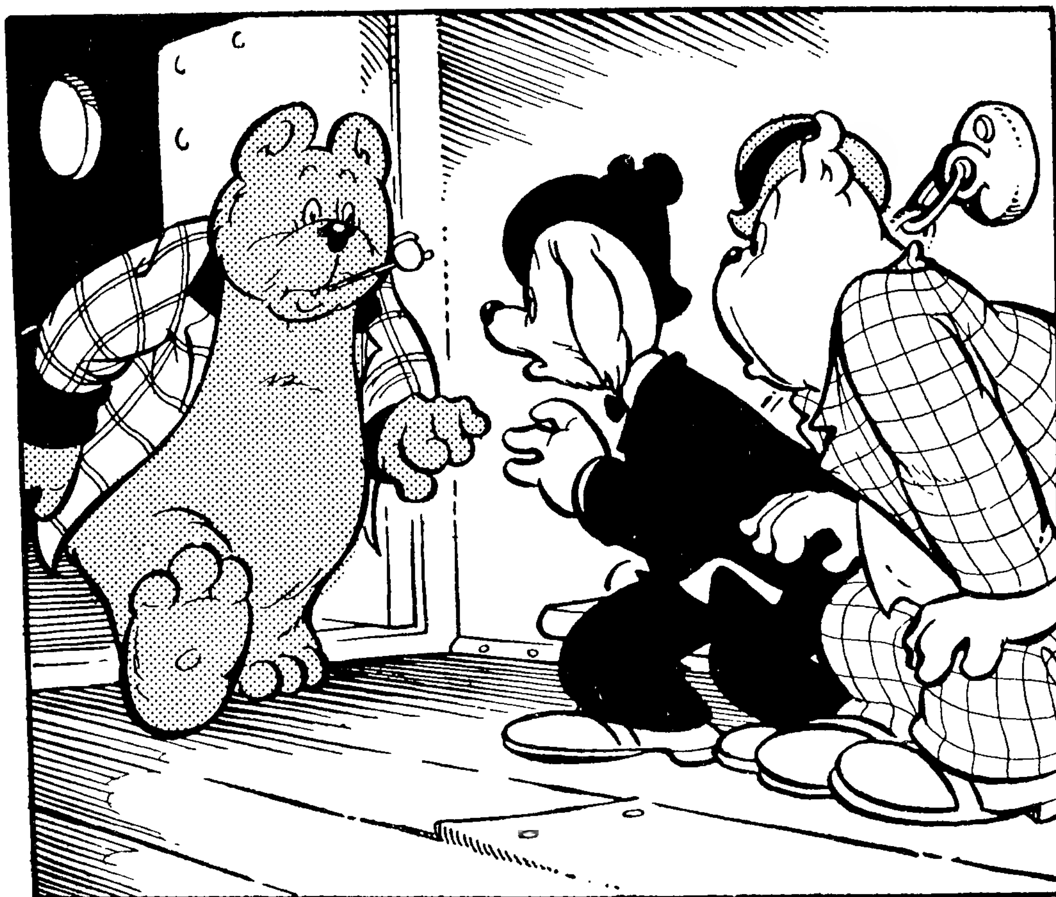
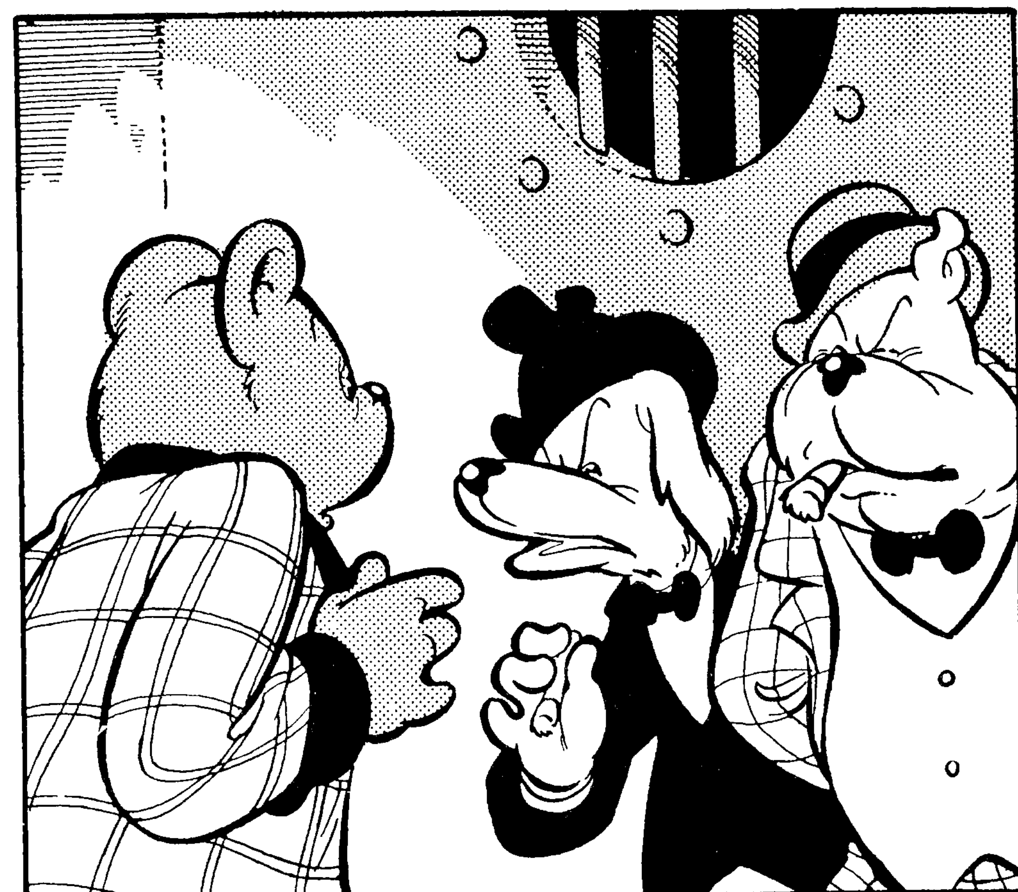

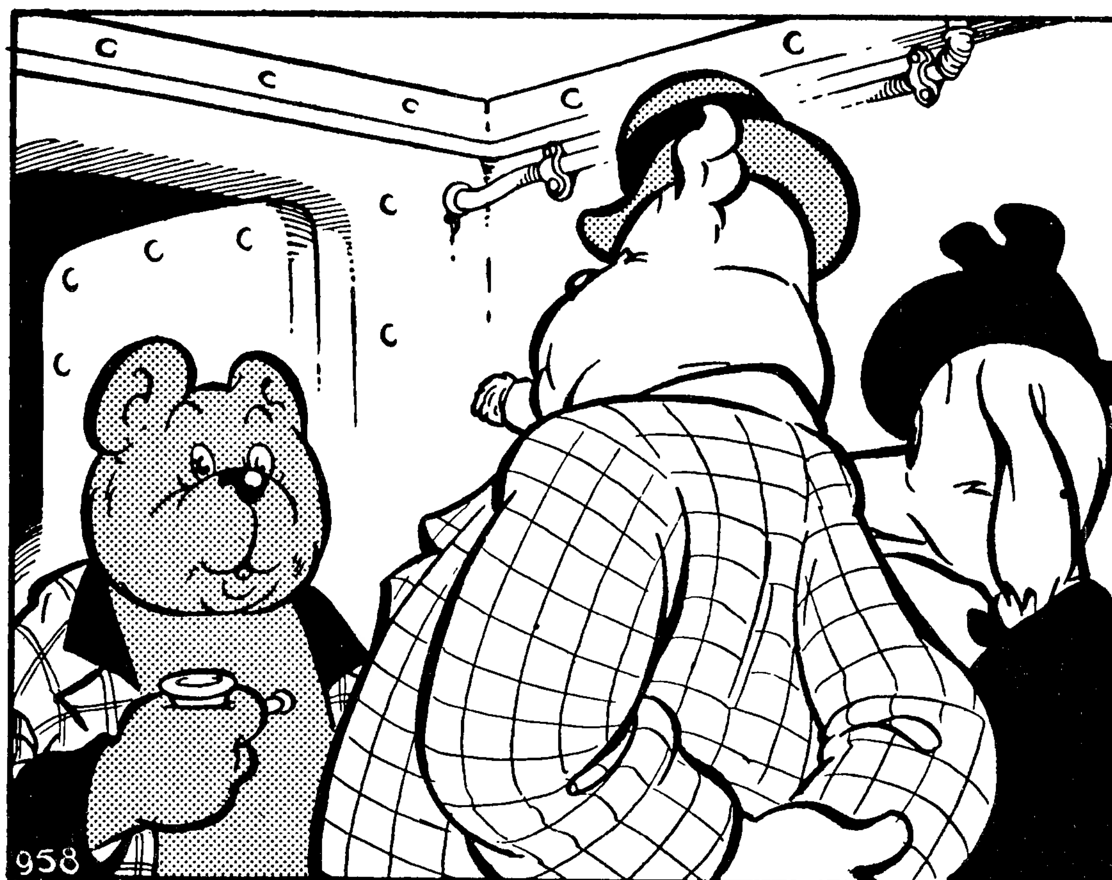

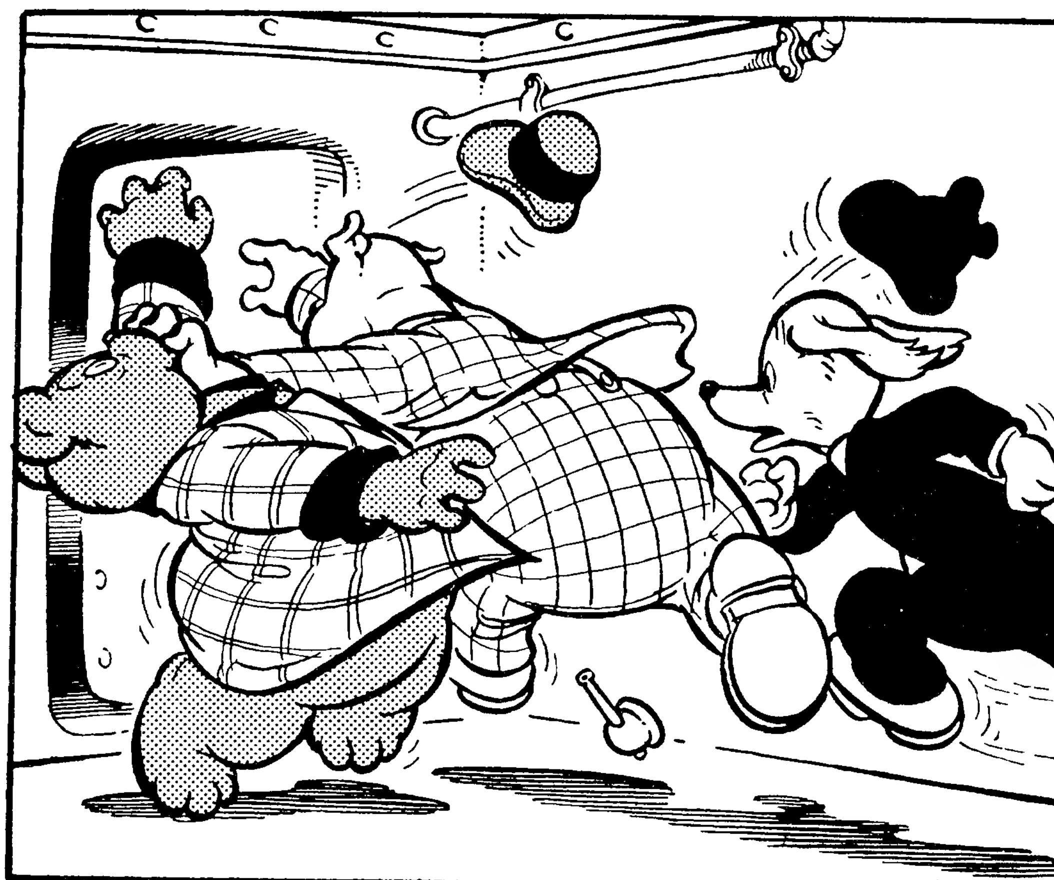
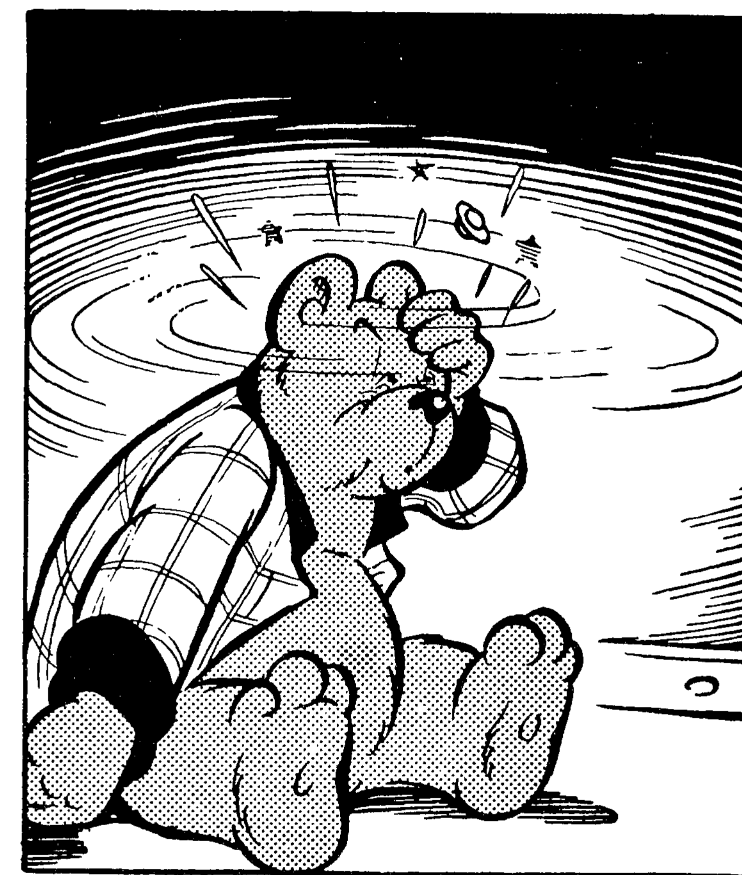
De nacht daalde over de zee en aan boord van het goede schip Albatros werd het langzamerhand stil. Wie geen wacht had ging naar bed en omdat passagiers nooit wacht hebben, hadden Tom Poes en heer Bommel zich teruggetrokken. Maar toen Tom Poes al lang in een diepe sluimer lag, zat heer Ollie nog steeds aan tafel en staarde zorgelijk voor zich uit. Zo nu en dan ontsnapte een diepe, piepende zucht aan zijn longen en verdiepte de ernstige rimpel in zijn nobel voorhoofd zich. Het was duidelijk te merken, dat hij zorgen had. Van tijd tot tijd schudde hij het hoofd en mompelde hij tot zichzelf.
'Dat gaat niet!' sprak hij dan. 'Belofte maakt schuld! Wanneer men iemand belooft, dat men hem geen kwaad zal doen, dan moet men die belofte houden! Dan neemt men hem niet gevangen! Zelfs niet wanneer hij een verstekeling of een schurk of een opstandeling of wat-dan-ook is! Dat doet een heer niet!'
Zo mompelende stond heer Ollie op. Hij keek spiedend om zich heen en sloop toen het verlaten dek op, in de richting van de midscheeps. Daar zaten de schurken Super en Hieper in een kleine, getraliede hut opgesloten en gaven zich over aan hun duistere gedachten.
'Bah!' gromde Super. 'Daar zitten we nu!'
'Goéd gezegd, baas!' piepte Hieper, 'daar zitten we nu! Die sukkels zijn ons te slim af geweest!'
'Ze waren helemaal niet slim!' snauwde Super. 'Verraad en grof geweld was het! Mijn schedel kraakt nog van de klap, die ik gehad heb! Maar hoe komen we los! Dát is de vraag!'

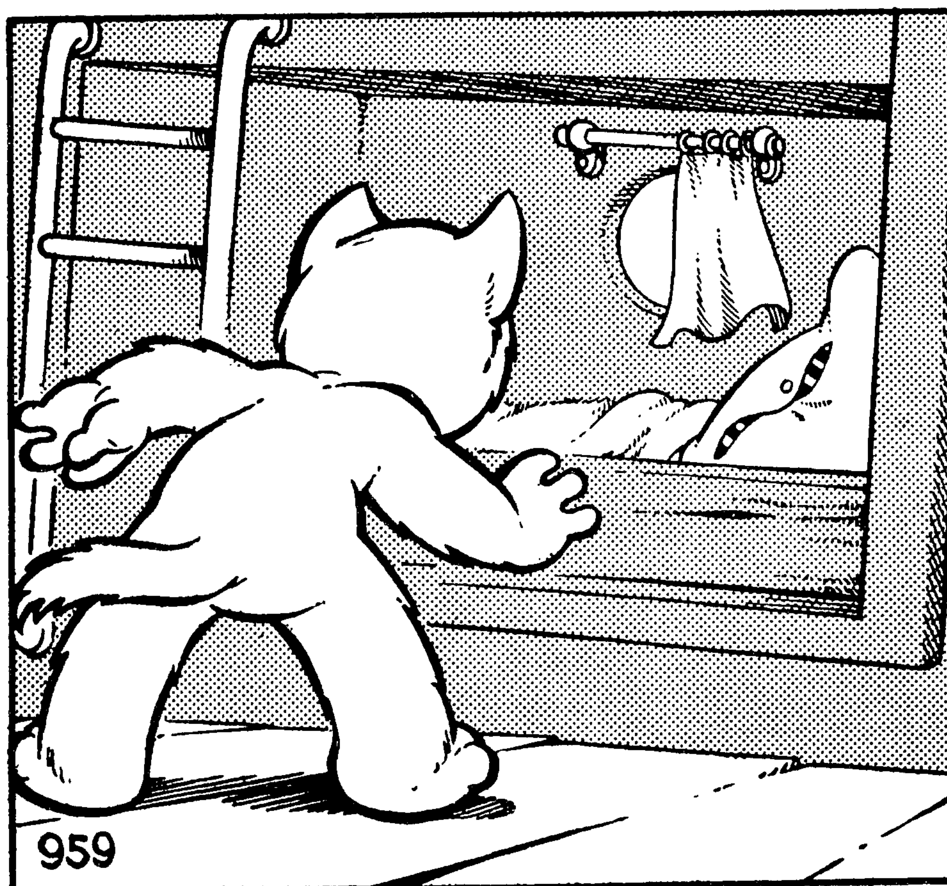

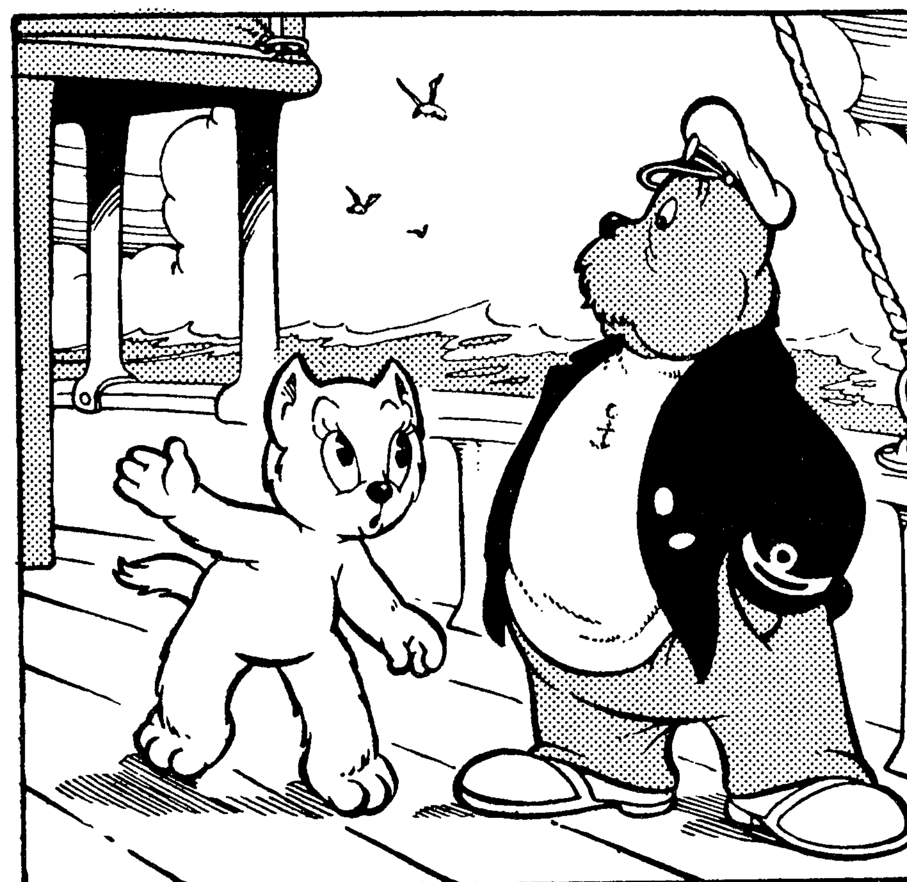
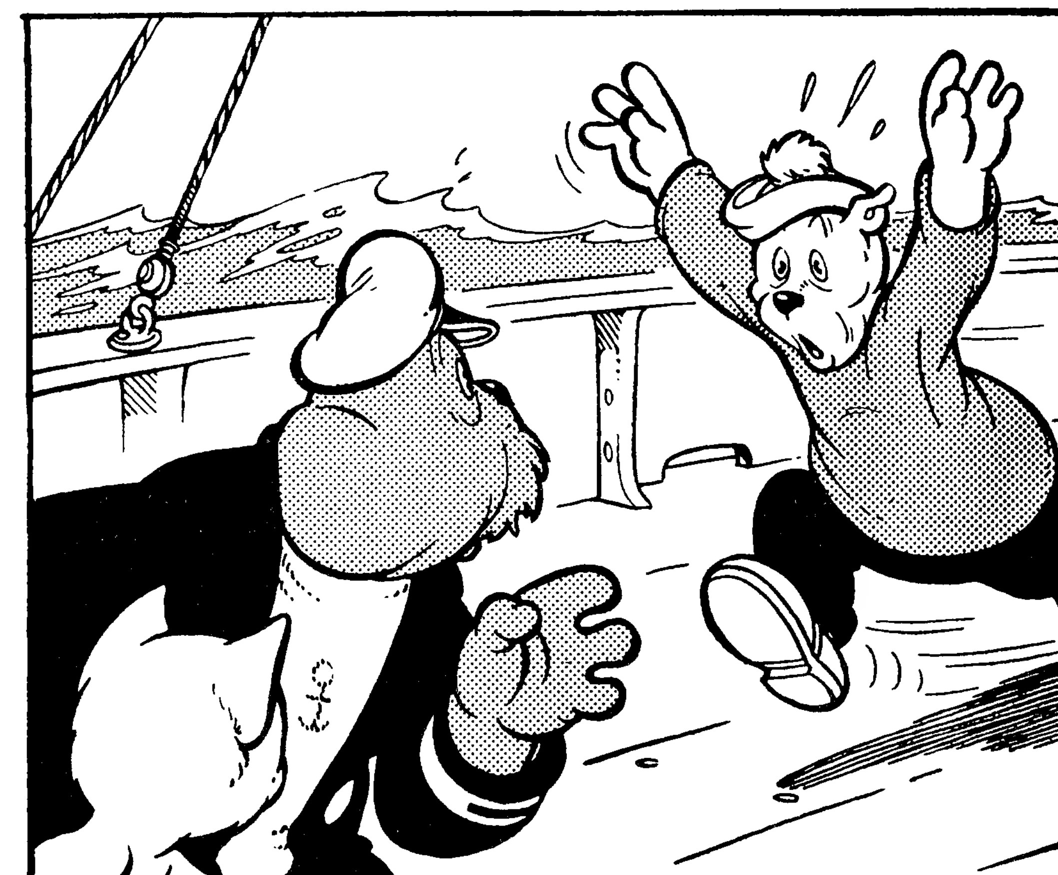
Heer Bommel sloop geruisloos naar de hut, waarin Super en Hieper zaten. Daar aangekomen gluurde hij eerst naar links en toen naar rechts, maar er was niemand te zien. Heer Ollie schoof de grendel weg, opende de deur en stapte de hut binnen.
Super en Hieper staarden hem met sombere verbazing aan. 'Wel, wel!' gromde Super, 'daar heb je de bolle ook! Wat kom je hier doen, vriend? Kan je een paar arme stakkers nog niet eens met hun zorgen alleen laten? Kom je ons hier ook nog sarren?'
'Ik kom niet sarren!' sprak heer Ollie waardig. 'Ik kom iets recht zetten, dat mij het gemoed drukt!'
'Moet je dat hier doen?' snauwde Super. 'Zet jij je gemoed maar in je eigen hut recht! Laat ons met rust!'
Heer Bommel deed alsof hij niets gehoord had en zette zijn gezicht in een vriendelijke plooi. 'Ik wens jullie mijn verontschuldigingen aan te bieden', zei hij. 'Het spijt mij, dat kapitein Wal Rus zijn belofte gebroken heeft en jullie gevangen heeft gezet!'
'Wàt zeg je?' riep Super verbaasd. 'Je biedt je verontschuldigingen aan omd-dat... eh... heb ik je goed verstaan?'
'Ja!' zei heer Bommel plechtig. 'Het woord van een heer is onaantastbaar! Dit had niet mogen gebeuren!'
'En kom je hier om ons dàt te vertellen?' vroeg Super. Hij dacht even na en er kwam een loerende uitdrukking in zijn ogen.
'Je hebt daar zeker een paar matrozen in de gang staan om je te beschermen, hè?' vroeg hij.
'Nee!' zei heer Bommel fier. 'Ik voelde, dat ik deze boodschap alléén moest doen!'

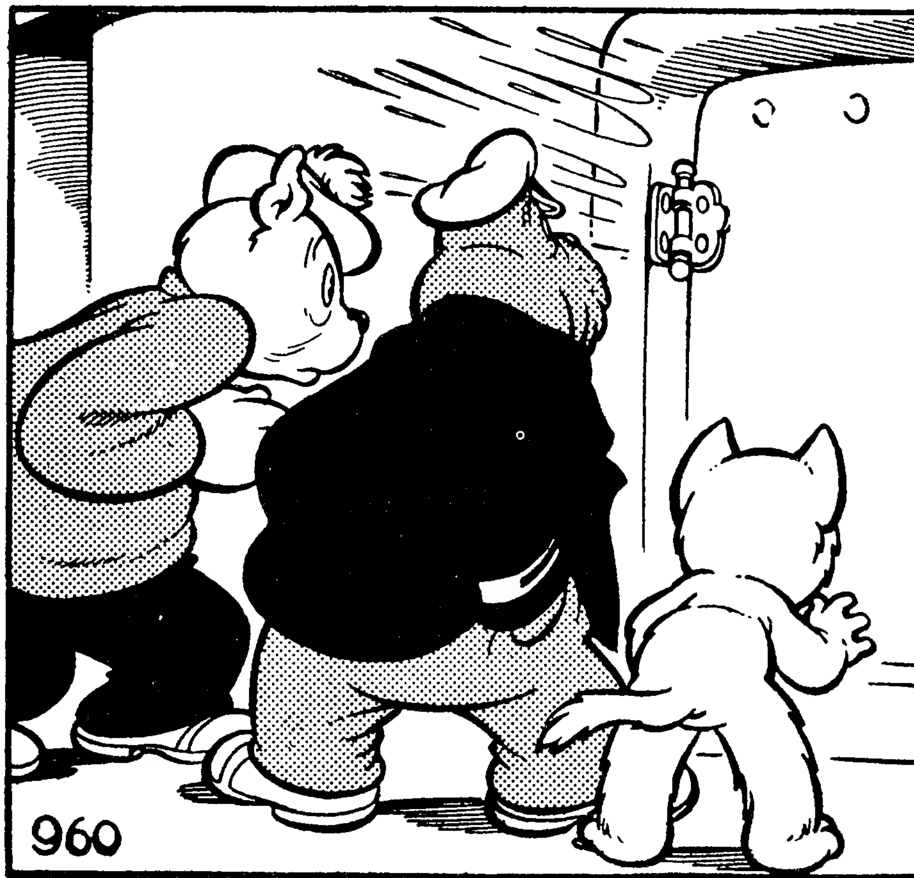

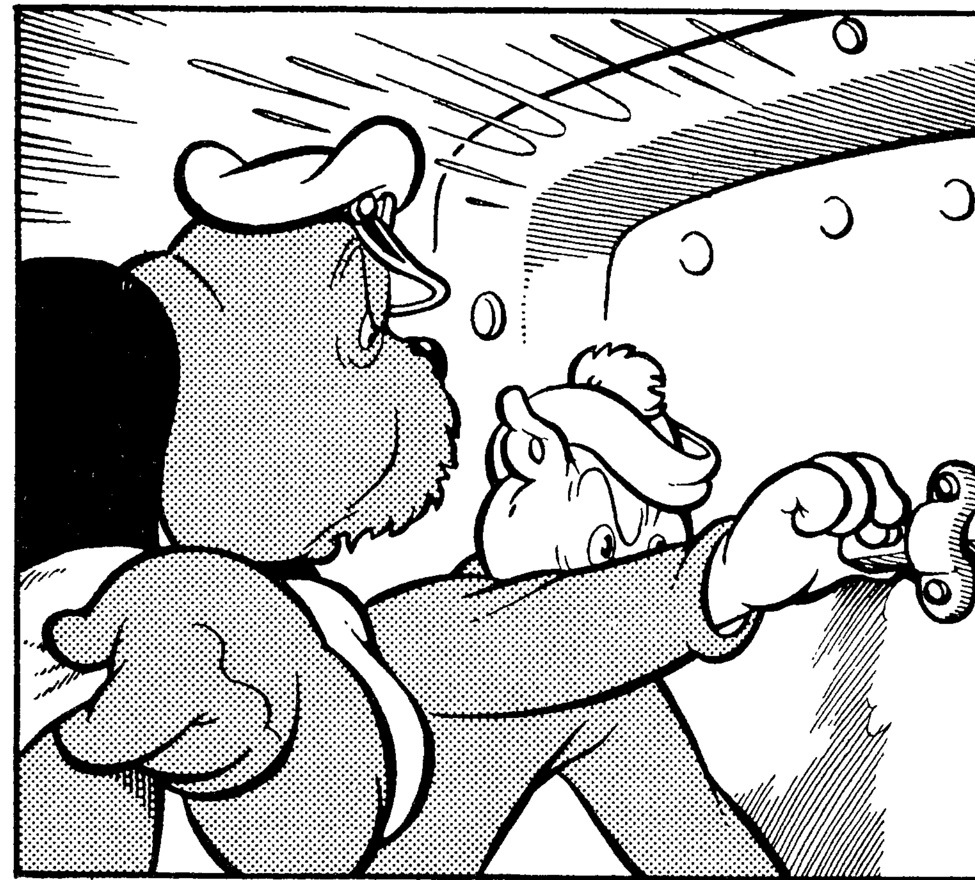
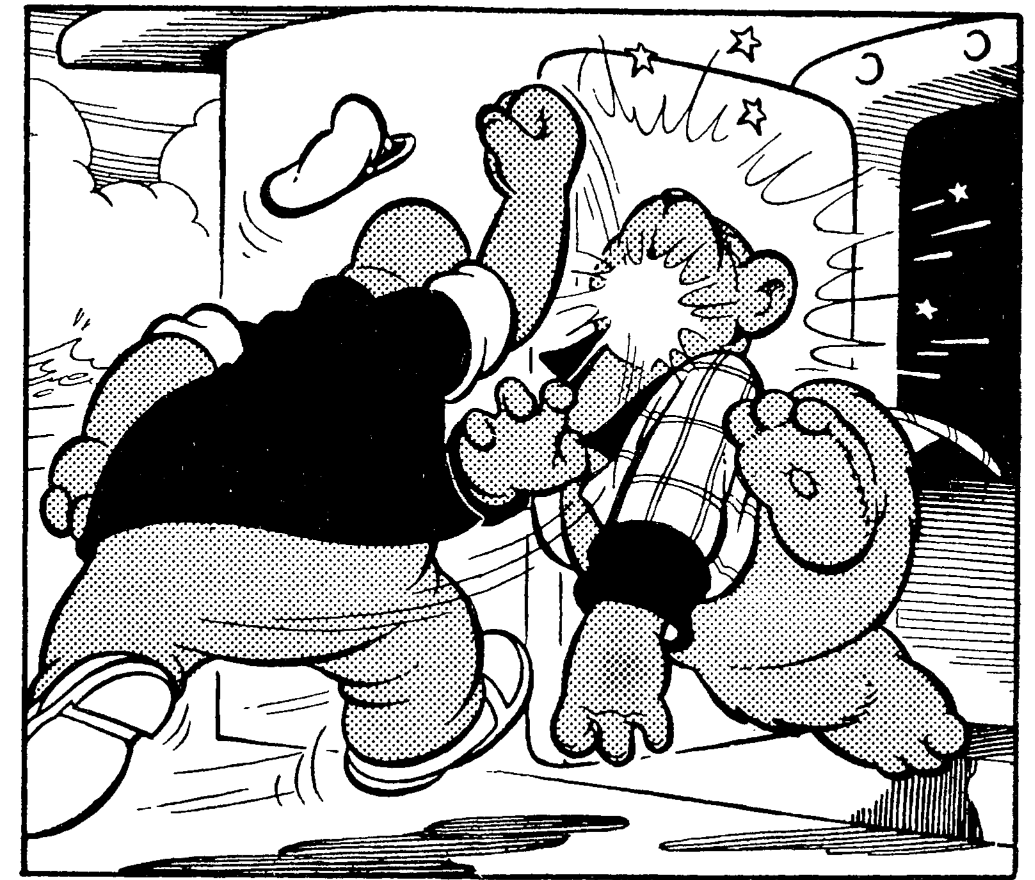
'Zo!' mompelde Super ongelovig. 'Je wilt dus beweren, dat je op je eentje hierheen bent gekomen om ons te vertellen, dat het je spijt, dat Wal Rus ons gevangen heeft laten nemen?'
'Ja!' zei heer Bommel. 'Ik voelde, dat ik als heer mijn excuses moest maken! Er was jullie beloofd, dat jullie goed behandeld zouden worden en een heer houdt zijn beloftes. Ik zal dan ook al mijn invloed aanwenden om jullie in vrijheid te laten stellen. Morgenochtend zal ik er met de gezagvoerder over spreken, dus heb nog even geduld!'
'Je zei toch, dat je alléén hierheen bent gekomen, hè?' vroeg Super vriendelijk.
'Natuurlijk!' zei heer Ollie. 'In dit soort dingen is een heer altijd alleen! Een ander zou het niet begrijpen!'
'Nee, dat geloof ik ook!' zei Super. 'Nou, ik neem je excuses aan, bolle, maar ik wacht liever niet tot morgen. Juist omdat ik bang ben, dat de kapitein het niet zou begrijpen, voel je? Daarom zullen we nu maar vast gaan. Kom, Hieper!'
Heer Bommel wilde een bezwaar in het midden brengen, maar daar werd hem de tijd niet voor gelaten. De beide schurken namen een aanloop, wierpen hem tegen de harde vloer en sprongen toen over hem heen door de deuropening. Heer Bommel richtte zich half versuft wat op en probeerde een waardige houding te vinden. Maar het was te laat. De deur viel dicht en de grendel werd er aan de buitenkant opgeschoven. Het laatste wat heer Bommel van Super en Hieper hoorde, was een nare gesmoorde lach en het geluid van weglopende voeten...

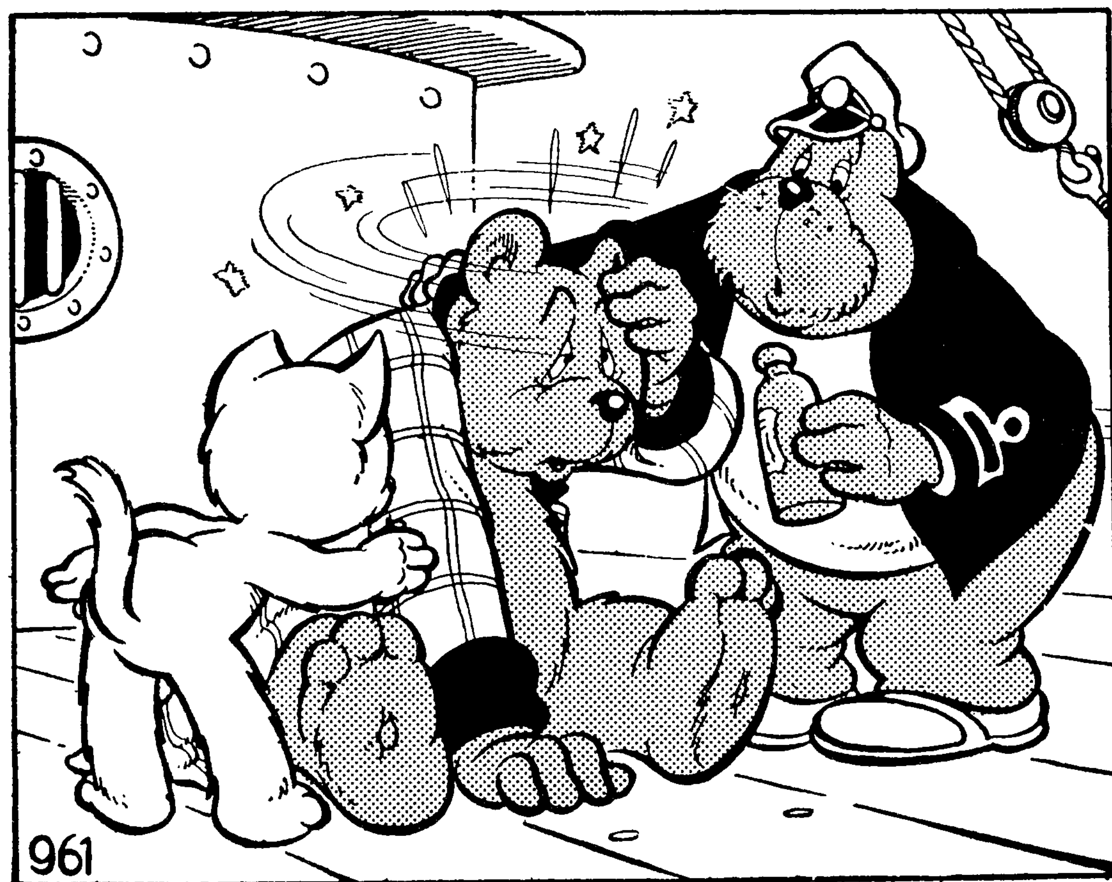
Toen Tom Poes de volgende ochtend wakker werd, merkte hij tot zijn verbazing, dat de kooi van heer Bommel onbeslapen was.
'Heer Bommel is weg!' mompelde hij en hij keek verschrikt om zich heen. 'Dat is vast niet in orde! Hij kan niet buiten zijn acht uren slaap! Er moet iets met hem gebeurd zijn!'
Tom Poes snelde de hut uit en zocht kapitein Wal Rus op. 'Heer Bommel is er niet!' riep hij. 'Hij heeft vannacht niet geslapen!'
'Wel, wel!' zei de kapitein, 'dan heeft hij misschien last van slapeloosheid. Die Bobbels heeft altijd wat!'
'Nee, dat is het niet!' zei Tom Poes. 'Daar heeft hij nooit last van. Hij is niet in de hut en zijn bed is onbeslapen! Hij is er helemaal niet!'
'Hm!' mompelde Wal Rus, 'en wat wil je nu, dat ik doe? Wat heb ik daarmee te maken? Ik ben zijn kindermeisje niet, meneer! Blubbers is natuurlijk hier of daar; ik zou me maar geen zorgen maken. Komt vanzelf weer boven water, is altijd overal, waar je hem niet gebruiken kunt, let op mijn woorden!'
Op dat moment rende er een matroos op hen af.
'De gevangenen zijn onrustig, kaptein!' riep hij. 'Ze trappen tegen de deur en roepen, dat ze er uit willen!'
'Zo, doen ze dat!' zei de gezagvoerder. 'Hm, Dat neem ik niet. De enige die hier aan boord tegen de deur mag trappen, ben ik! Die verstekelingen kennen geen manieren! Maar ik zal ze een lesje geven, geloof dat maar! Kom maar eens mee, meneer, en houd een eind hout bij de hand!'

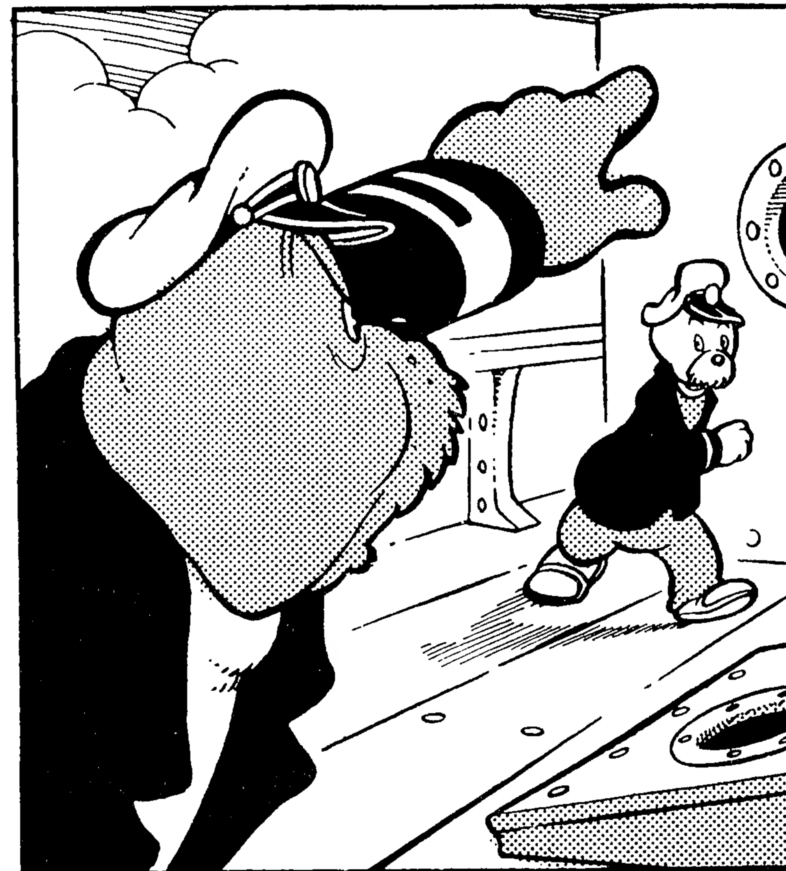
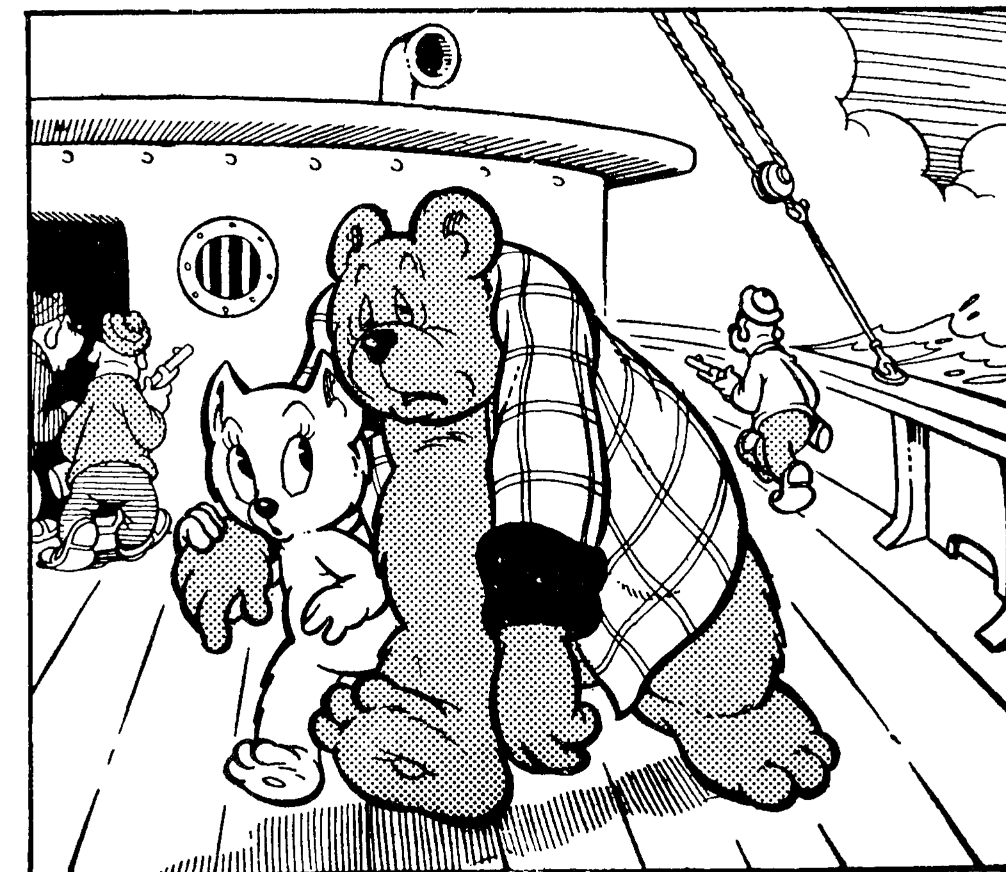

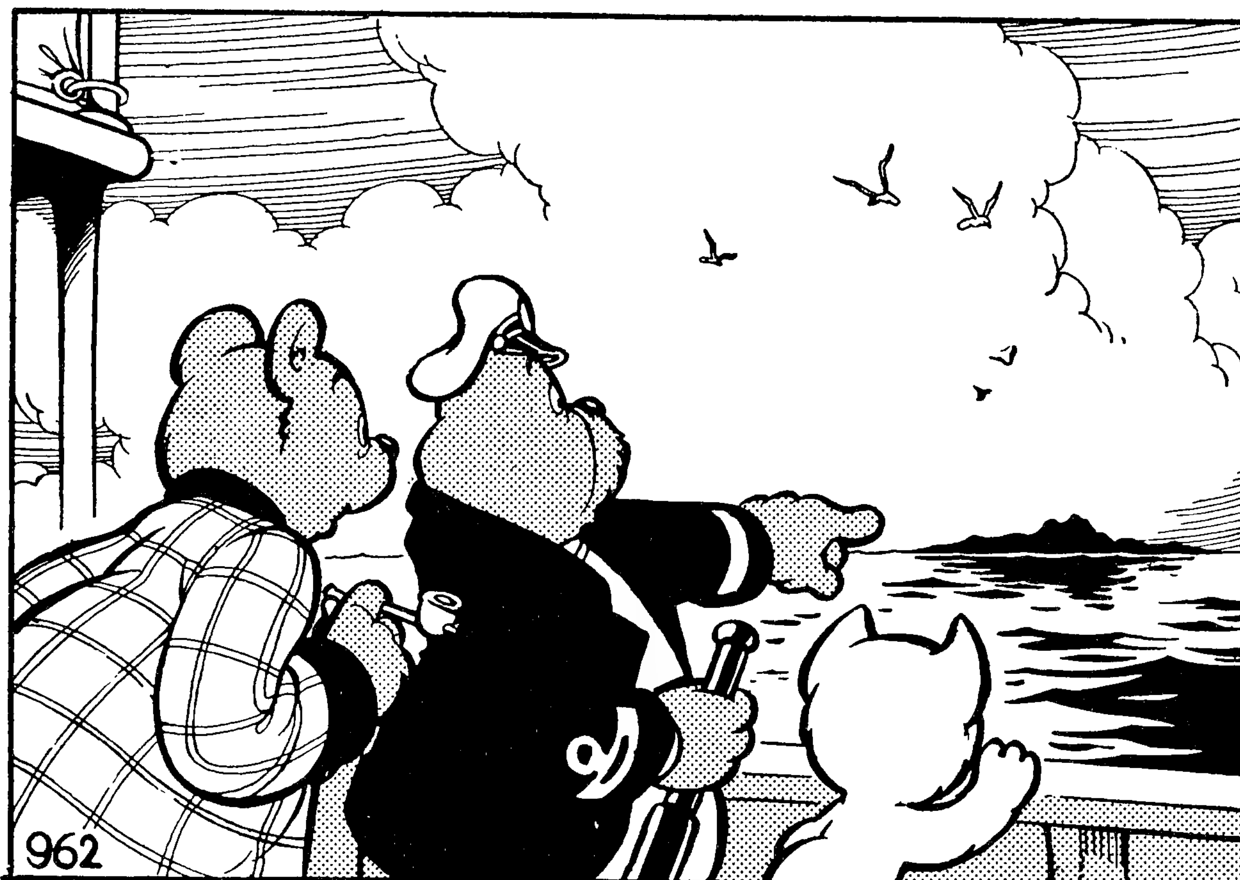
De kapitein, gevolgd door Tom Poes en de matroos, stapte met vastberaden schreden naar de hut in de midscheeps, waar de gevangenen de vorige dag waren opgesloten. Al van verre hoorden zij een luid geschreeuw en een gebonk alsof er met zware voorwerpen tegen een deur werd geslagen.
'Laat me er uit!' riep een rauwe overslaande stem. 'Ik wil er uit! Ik zal me beklagen! Ik neem het niet langer! Schurken! Boeven!'
'Wel, wel!' zei Wal Rus meewarig. 'Het is ze op de zenuwen geslagen, meneer! Maar ik kan dit niet toestaan! Die overgehaalde landrotten maken krasjes op mijn verf! Wacht maar eens eventjes!' Hij begon zorgvuldig zijn mouwen op te rollen en spuwde daarna in de handen.
'Vooruit!' gromde hij, 'schuif die grendel maar eens terug en doe de deur open. En blijf bij de hand, wanneer ze soms eens werkelijk gevaarlijk mochten zijn!'

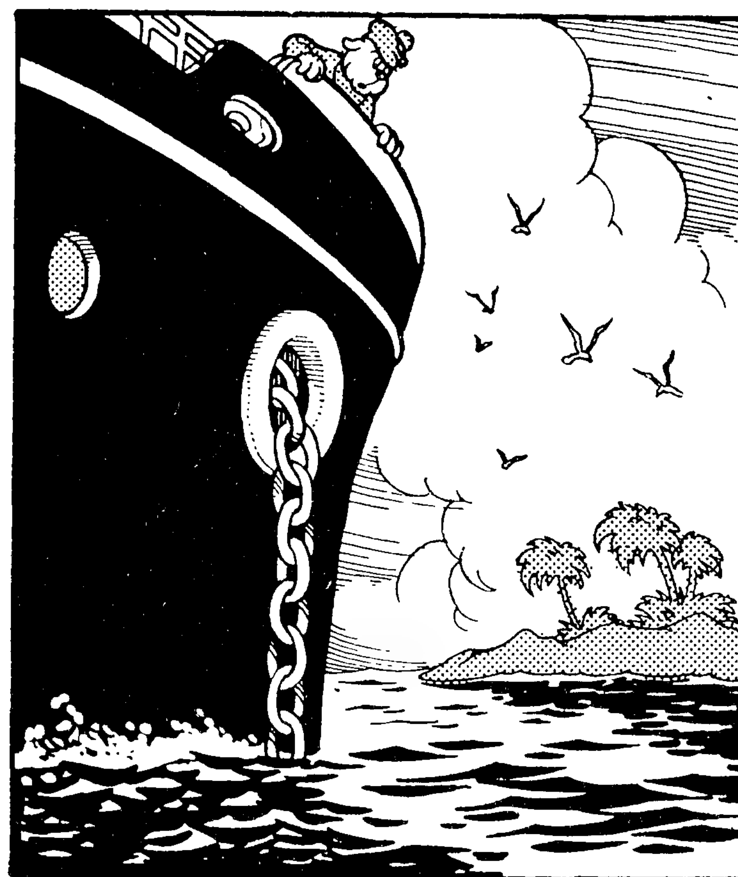
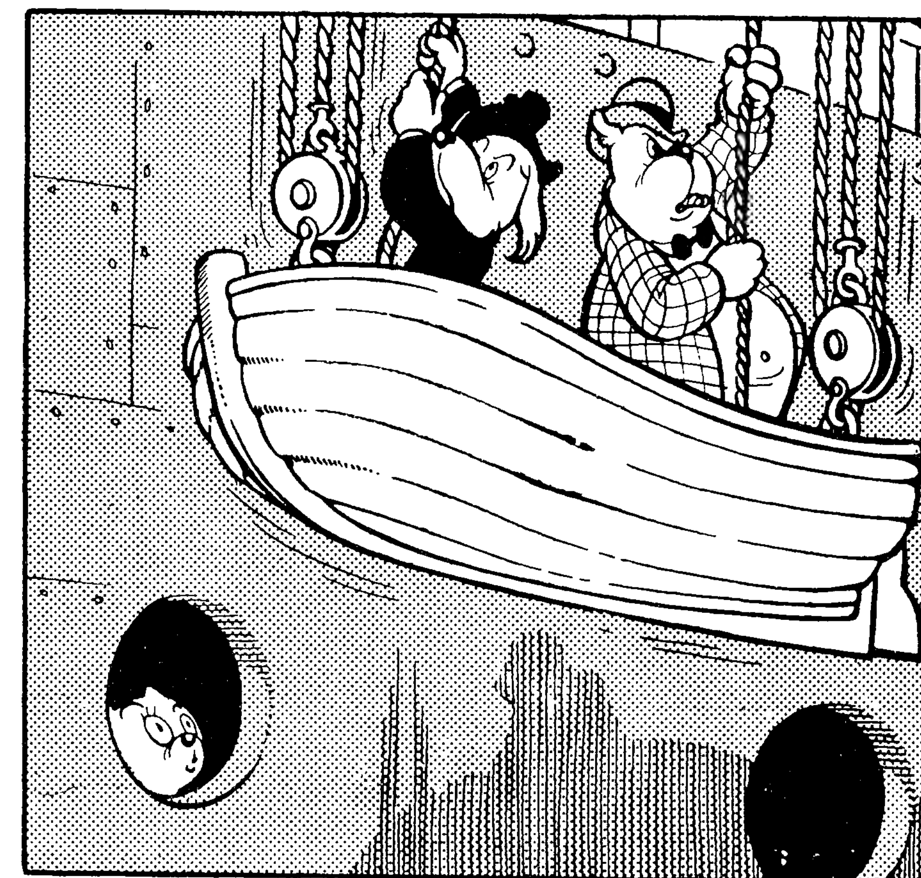
De matroos stapte een beetje bleekjes op de deur af en peuterde de grendel opzij. Toen opende hij de deur en op hetzelfde ogenblik stormde een verwilderde gedaante de hut uit onder het uiten van een woedend gebrul.
Maar Wal Rus staat zijn mannetje als het er op aankomt. Met een welgemikte vuistslag trof hij de razende figuur en deze zakte tegen de grond zonder verder nog een kik te geven.
'Knock out, zoals wij dat noemen!' zei de brave zeerob tevreden.
'Maar het is heer Bommel!' riep Tom Poes ontzet. 'Het is Super niet! De hut is leeg en de boeven zijn weg en u hebt die arme heer Ollie bewusteloos geslagen!'
'Hm!' bromde Wal Rus. 'Die Bobbels is overal waar je hem niet gebruiken kunt! Een overgehaalde geschiedenis, meneer! Wat nu?'

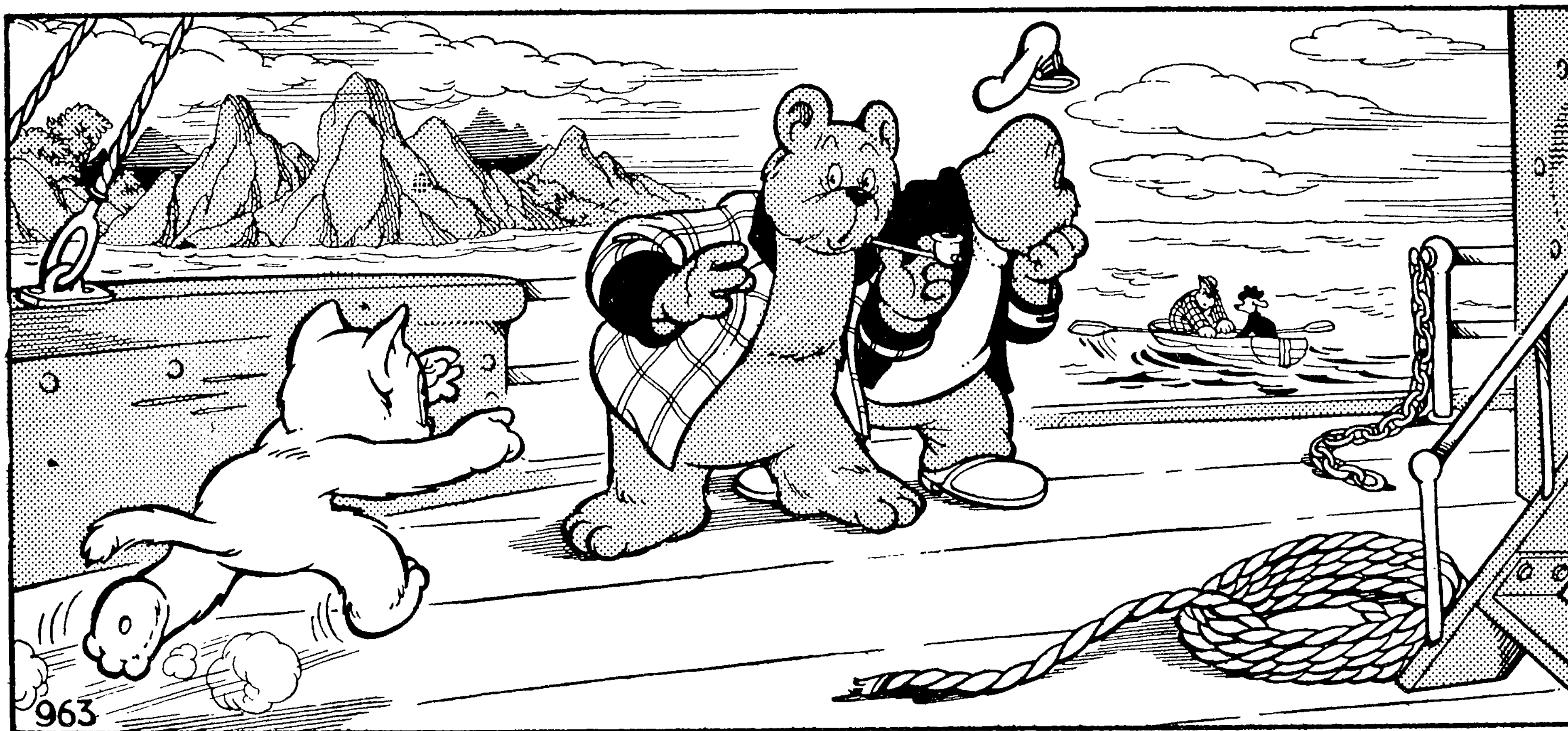
Heer Bommel richtte zich na een tijdje moeizaam overeind en betastte voorzichtig zijn builen en schrammen. Zijn denkvermogen keerde langzaam terug en het was duidelijk te zien, dat zijn gedachten niet zonnig waren.
'Hoor es, meneer!' zei Wal Rus, zich over hem heen buigend. 'Je snapt natuurlijk wel, dat die opstopper niet voor jou was bedoeld, hè? Een klein misverstand, zullen we maar zeggen! Ik dacht natuurlijk, dat die verstekelingen in die hut zaten! Dus trek je maar niets van dat tikje aan, dat ik je gegeven heb.'
'Tikje?' riep heer Ollie met een akelige, rauwe stem. 'Mijn schedel is gebarsten! Ik denk, dat mijn hersens zijn losgeraakt, want ik voel ze duidelijk door mijn hoofd rammelen, als ik me beweeg! Het is een schandaal! Dat kan men een heer niet ongestraft aandoen, kapitein!'
'Kom, laten we er niet meer over praten!' stelde Wal Rus voor. 'Vertel me liever wat je met die Gluper en die Pieper gedaan hebt!'
'Super en Hieper!' mompelde heer Bommel, terwijl er een pijnlijke uitdrukking in zijn ogen kwam. 'Hm... eh... wel... ik ging naar hen toe om eh... nu ja... om... eh... mijn excuus aan te bieden, omdat u ...eh... uw woord tegenover hen gebroken had en toen... eh... nu ja... eh het zijn geen heren, als u begrijpt wat ik bedoel. Ze sloegen me neer na een verschrikkelijk gevecht, waarin ik me als een leeuw te weer stelde... en... eh...'
'Jaja!' zei Wal Rus, 'ik snap het al! Je bent een overgehaalde sukkel, meneer. Waar is de stuurman? Stuurman! Stuurman!!! Waar zit die... oh, stuurman, doorzoek opnieuw het schip! De verstekelingen zijn losgebroken!'
Zo begon het zoeken dus opnieuw terwijl Tom Poes heer Bommel zorgzaam naar zijn hut bracht...

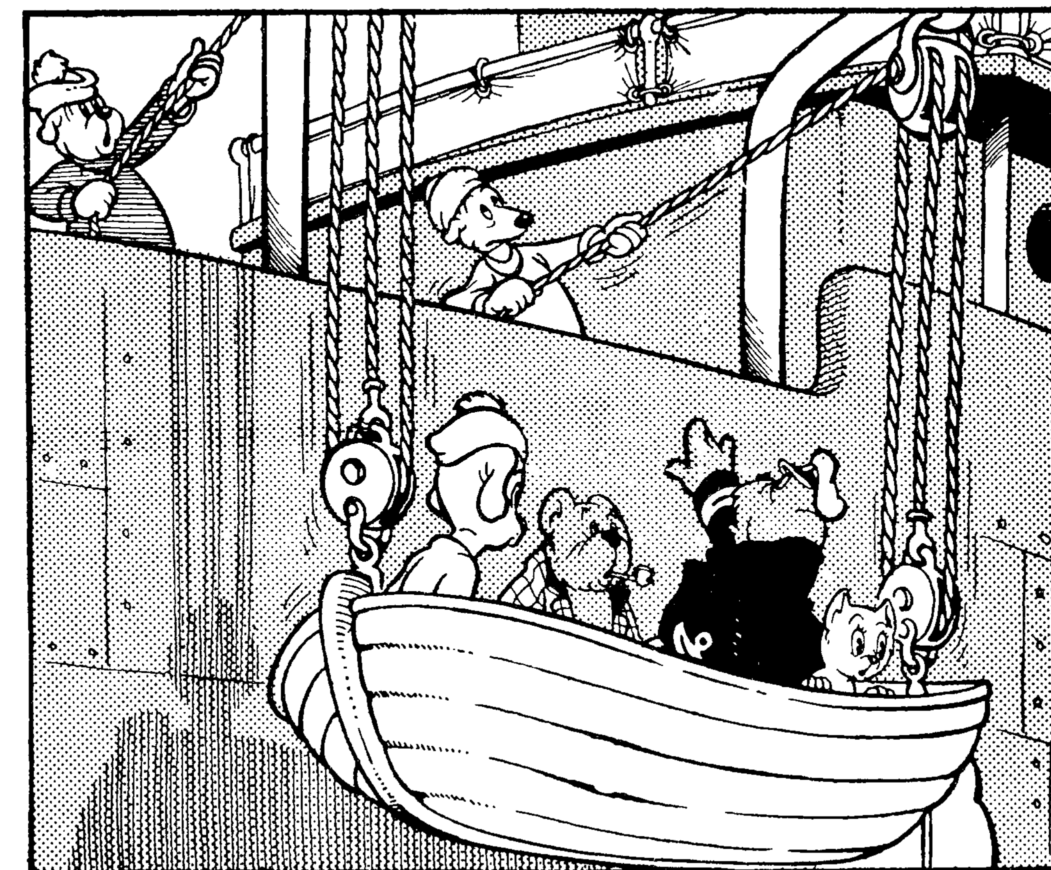

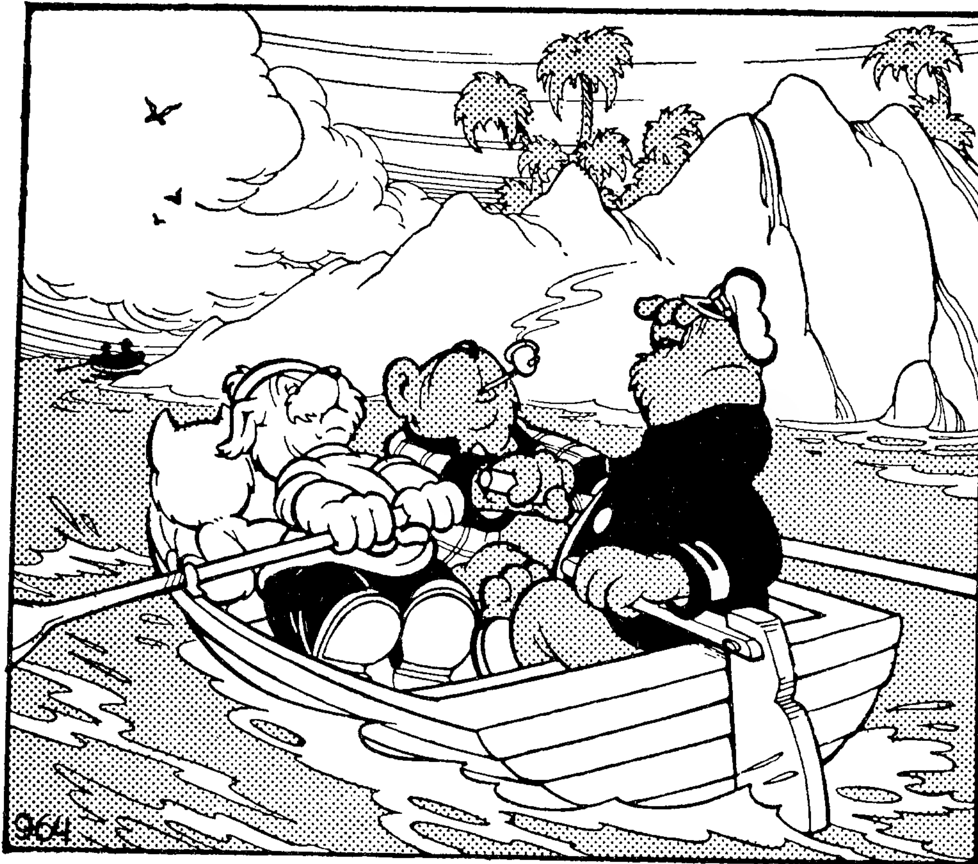
Het zoeken naar de schurken Super en Hieper leverde geen enkel resultaat op. Na een speurtocht van vier uren en negenentwintig minuten meldde de stuurman zich bij Wal Rus met de mededeling, dat hij niets gevonden had. Dat was natuurlijk hoogst vervelend en misschien zou heer Bommel hebben aangeboden om zèlf opnieuw de leiding te nemen – hoewel hij zich nog niet lekker voelde, zoals hij zeide, omdat zijn hersens nog steeds een beetje los zaten – wanneer de kapitein er geen einde aan had gemaakt.
De stoere zeerob had een kijker uitgeschroefd. Hij loerde oplettend de horizon af en plotseling slaakte hij een binnensmondse uitroep.
'Stop dat zoeken naar die overgehaalde verstekelingen maar, stuurman!' zei hij. 'Daar vóór ons ligt het eiland, dat we zoeken! We zijn er, zogezegd! Maak je ankers maar klaar, meneer, en houd je gereed!'

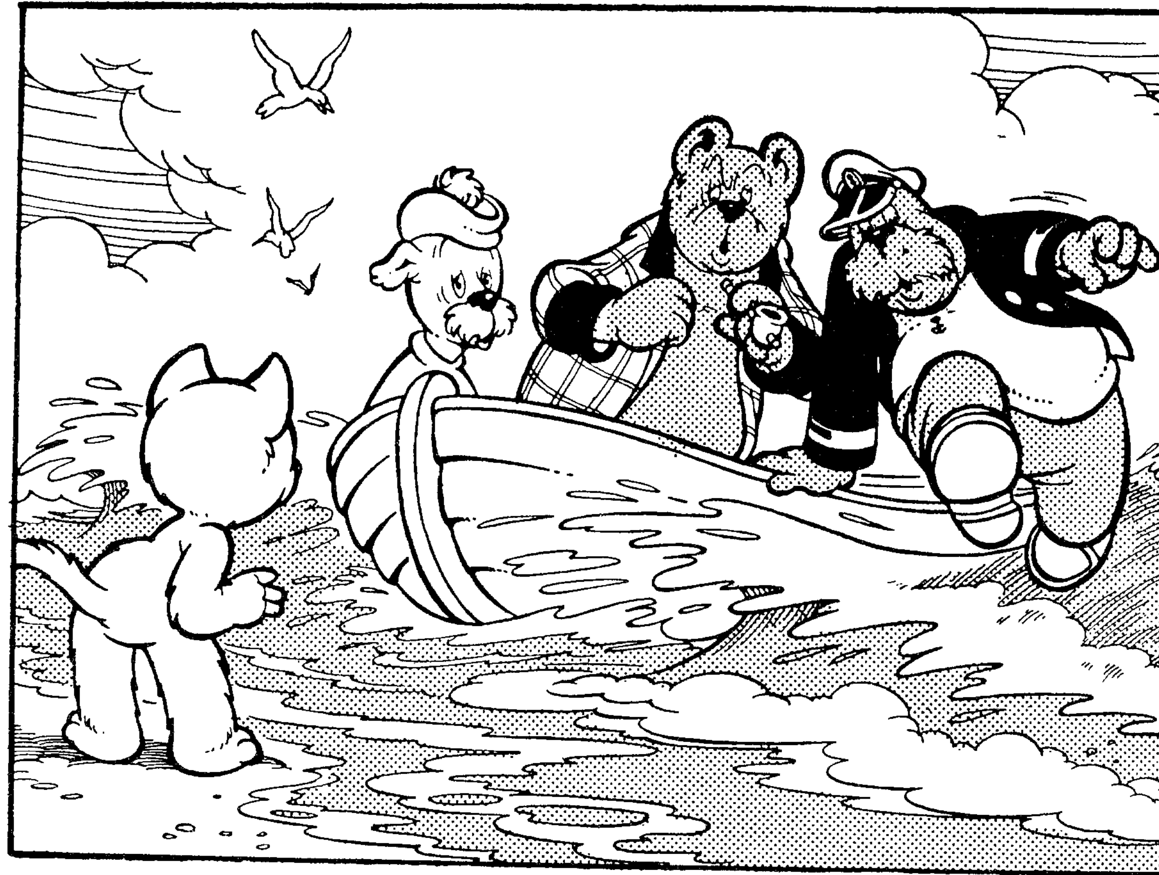
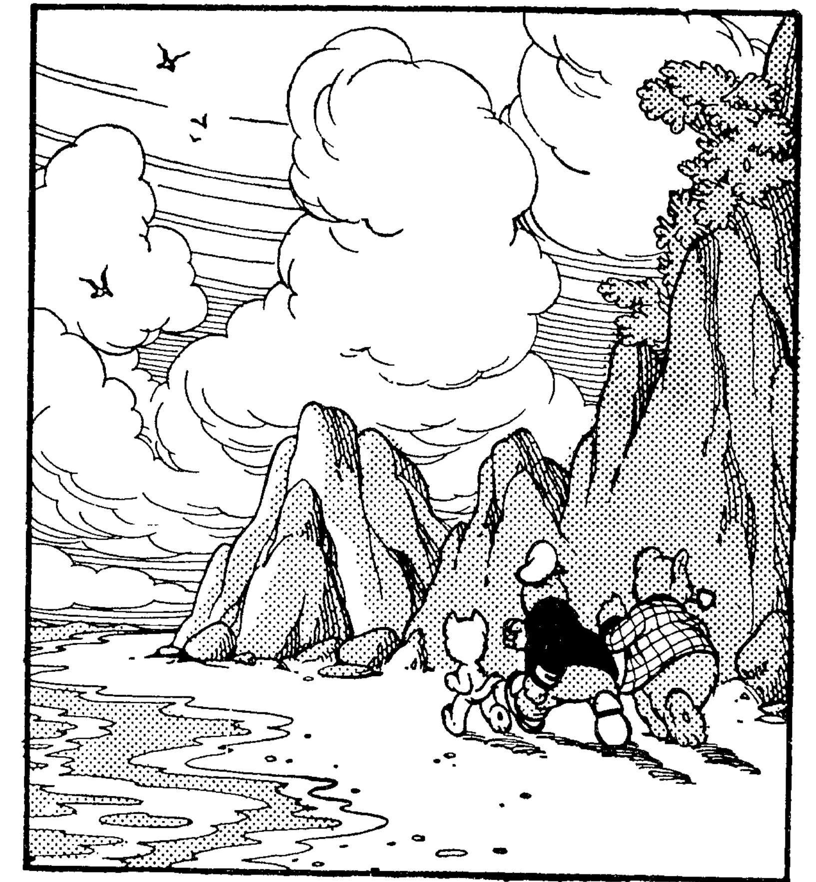
Er ontstond enige opwinding. Terwijl enkele bekwame en uitgeslapen zeelieden naar voren slenterden, haastte heer Ollie zich met Tom Poes naar zijn hut om zich voor te bereiden op de landing.
'Dit is een historisch ogenblik, Tom Poes!' sprak hij. 'Over enkele uren zal het raadsel van het Lijm-Teem door mij zijn opgelost! Neem mijn logboek en houd nauwkeurig aantekeningen van mijn opmerkingen en gezegden! En pak mijn tandenborstel en mijn voorlader in dat valies! Wees paraat, jonge vriend!'
Maar Tom Poes gaf geen antwoord. Hij keek uit een patrijspoort om het eiland te bekijken en aldus doende zag hij tot zijn grote verbazing een sloep naar beneden zakken. En in die sloep zaten niemand anders dan Super en Hieper...

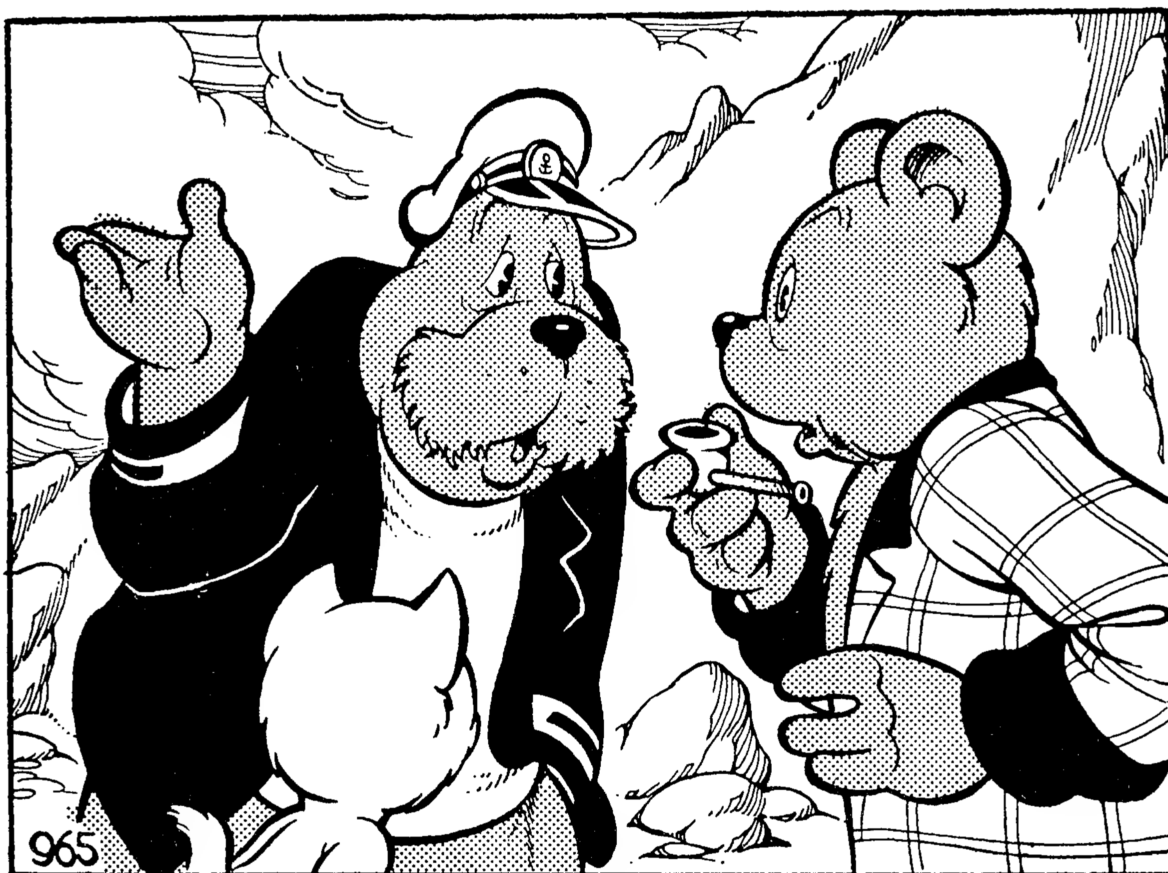

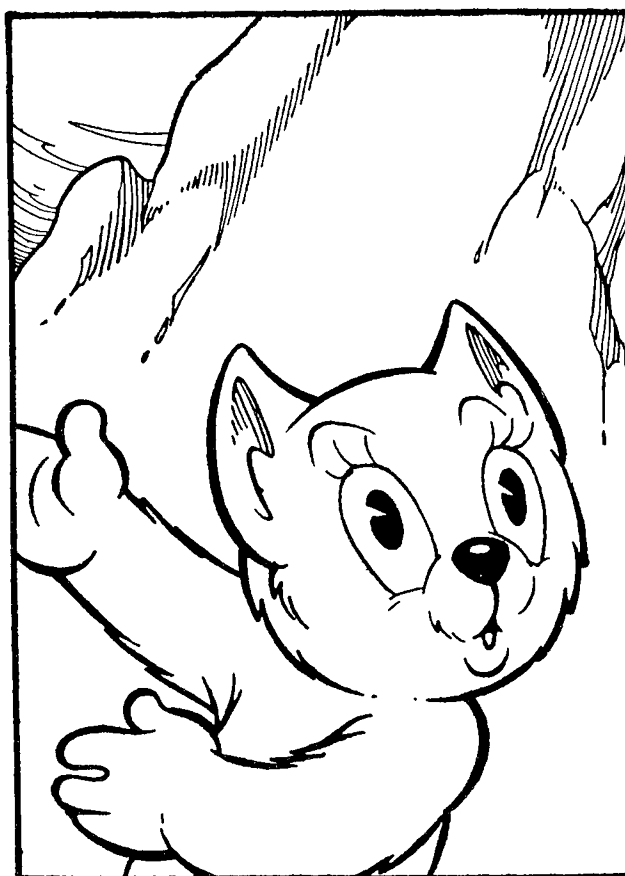
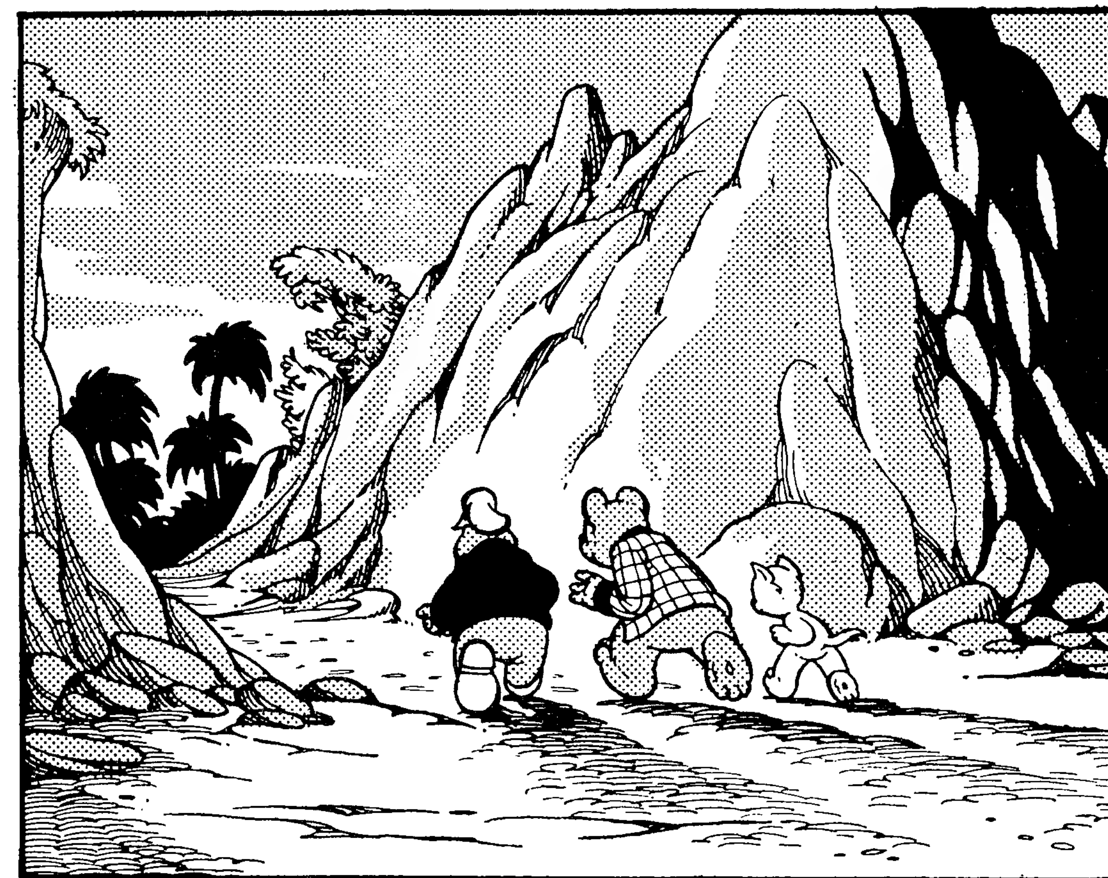
Tom Poes rende met grote snelheid de hut uit en holde het dek op. 'De verstekelingen!' riep hij. 'Dáár gaan ze! Super en Hieper hebben een sloep gevierd en ze varen naar het eiland! Dáár roeien ze!'
'Wàt zeg je?' riep heer Ollie verschrikt. 'Super en Hieper?! En ze varen naar mijn eiland? Dàt gaat te ver! Ze hebben zich natuurlijk in een sloep verstopt, net als ik direct al dacht! U moet in de sloepen zoeken, zei ik nog. Verstekelaars verstoppen zich altijd in sloepen, zei ik, maar niemand luisterde naar me!'
'Schei uit, meneer!' snauwde Wal Rus. 'Je hebt helemaal niks gezegd! Je had het veel te druk met het mekkeren over je hoofdpijn!'
'Ik mekker nimmer!' zei heer Bommel waardig. 'Dat doet een héér niet! En wanneer ik klaagde over mijn hoofdpijn, dan kwam dat, omdat...'
Wat heer Bommel verder zei, weet ik niet want het geluid van zijn stem werd overschreeuwd door de kapitein. 'Stuurman!' loeide Wal Rus. 'Stuurman!! Wel drommels, waar zit die bliksemse kerel! Stuurman!! Laat een sloep vieren! De kleine aan bakboordzijde! En geef me een geschikte roeier mee! Vlug, man!'
'Ik klaagde over hoofdpijn,' begon heer Bommel met verheffing van stem, 'omdat niemand...'
'Schei uit met dat gesakker, meneer!' riep Wal Rus. 'Ga in die sloep, als je mee wilt! We moeten achter die overgehaalde landrotten aan! Schiet op en houd je kiezen op elkaar! En jij ook, Tom Poes!'
Nu, er zat niets anders op dan te gehoorzamen...

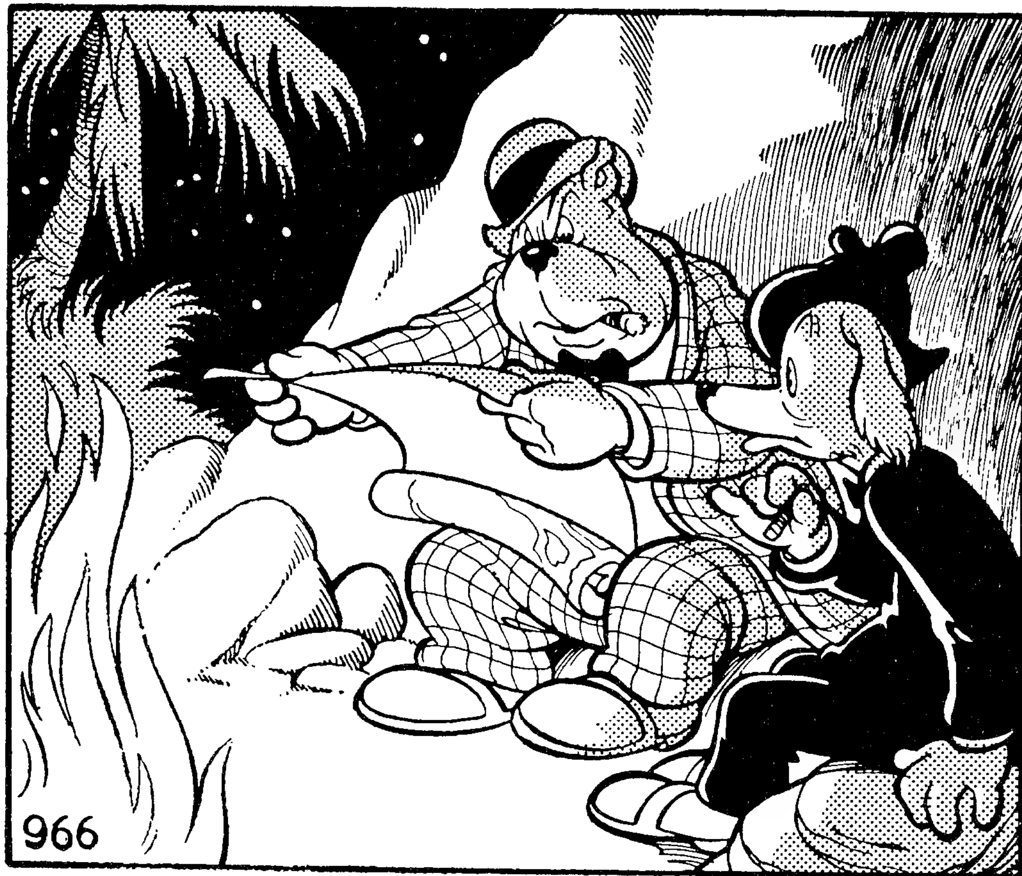

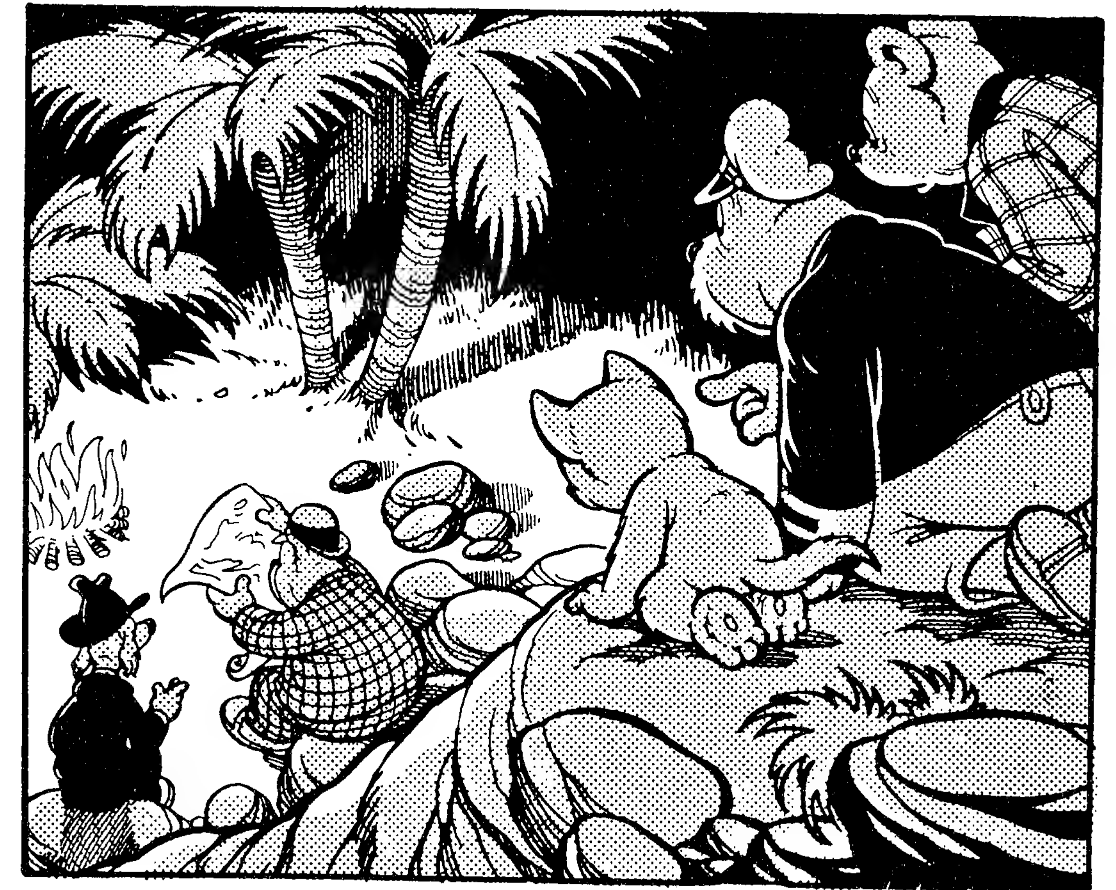
De sloep werd vlug en vaardig te water gelaten en kapitein Wal Rus greep de roerpen.
'Roeien, mannen!' sprak hij kortaf, terwijl hij een bezorgde blik wierp op het snel voortschietende vaartuigje van Super en Hieper, dat koers zette naar een landtong van het eiland.
De matroos Mosselmakers, die door de stuurman was meegesleurd, greep een riem en dompelde die te water.
'Vooruit, Blokkers!' snauwde de gezagvoerder. 'Waar wacht je op? Roeien, zeg ik! Die overgehaalde schurken zijn al haast uit het gezicht!'
Heer Bommel zette zich aarzelend naast de wachtende zeeman en kuchte.
'Een heer...' begon hij aarzelend.
'Roeien!!!' loeide Wal Rus.
'Een heer, die man is, roeit als de beste!' eindigde heer Ollie zwakjes en hij greep ook een riem en begon te trekken.
De sloep kreeg vaart, al was het dan ook een beetje onregelmatig, door zijn medewerking, en na een kwartiertje schoof het bootje op het strand. Van de beide schurken Super en Hieper was niets meer te zien en Tom Poes, die als eerste op het strand stond, kon zelfs geen spoor van hun sloep ontdekken.
'Vooruit, kom aan land, meneer!' schreeuwde Wal Rus.
'Ja, ja,' zei heer Bommel, 'dat zou ik wel willen, maar hier is overal water!'
'Spring!' tierde de kapitein. 'We gaan het strand onderzoeken! En jij, Mosterdwafel...'
'Ik heet Mosselmakers, kapitein!' verbeterde de matroos.
'Dat kan je ook niet helpen!' zei Wal Rus. 'Je blijft hier op de sloep passen! Wacht, tot we terug komen, begrepen?'

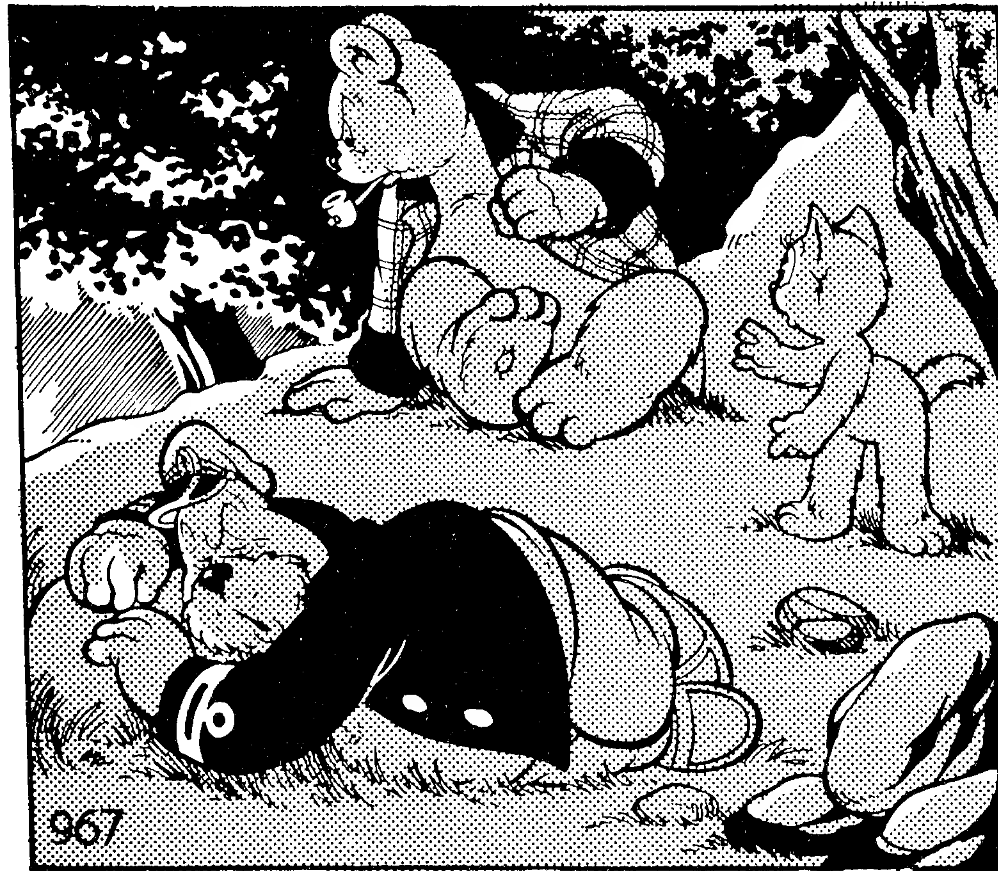

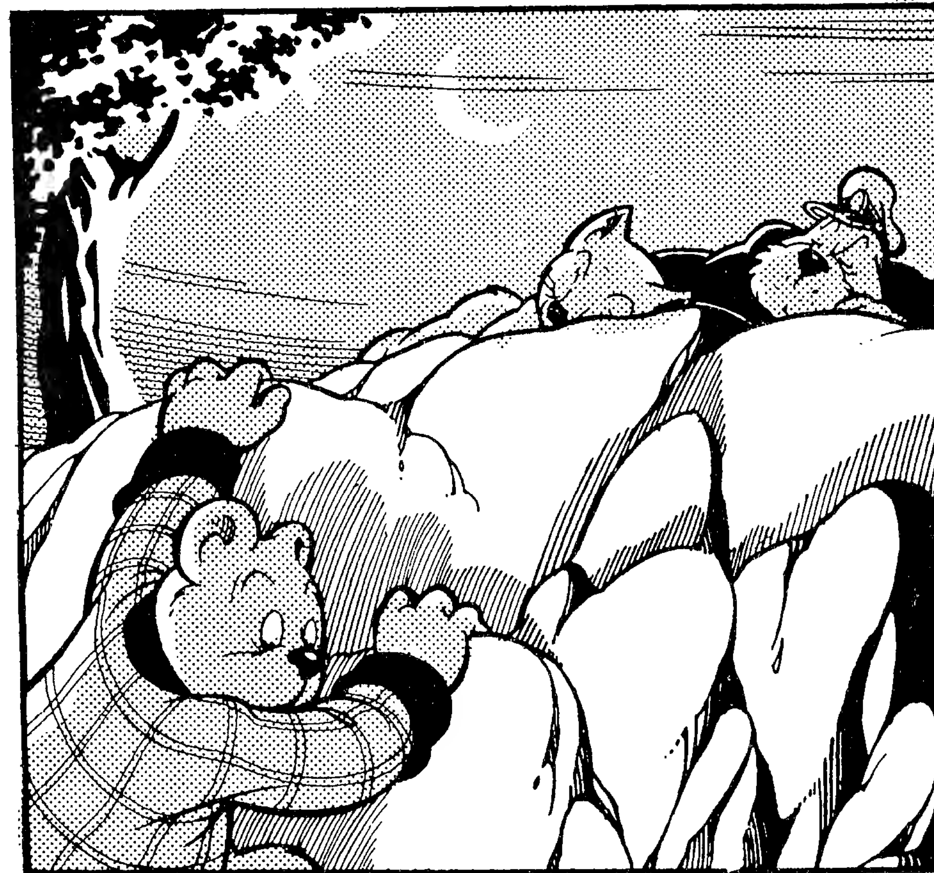
Tom Poes, heer Bommel en kapitein Wal Rus liepen een poosje over het verlaten strand, zonder een spoor van leven te ontdekken.
'Wat een kale boel!' klaagde heer Bommel. 'Ik had het me anders voorgesteld! En waar is nu eigenlijk dat Lijm-Teem, dat hier ergens zijn moet? Ik dacht, dat het iets met muziek te maken had, maar hier is nergens iets te horen!'
'Muziek!?' riep Wal Rus geschrokken. 'Niks voor mij, meneer! Ik houd niet van die hupse-faldera! Overgehaald geneuzel! Nee, ik denk niet, dat het dàt is, want die Gluper en die Pieper zijn niet de jongens om achter muziek aan te zitten!'
'Het lijkt me het beste om de sporen van Super en Hieper te zoeken!' meende Tom Poes. 'Zij weten tenslotte het beste wat ze hier zoeken en als we hen volgen, komen we er vanzelf wel achter!'
'Geen dom idee!' bromde Wal Rus en heer Bommel sprak goedkeurend: 'Dat is precies wat ik nèt wilde zeggen! We volgen Super en Hieper, wilde ik opmerken, toen jij me in de rede viel. Super is degene, die over dat Lijm-Teem begonnen is, waar of niet?'
Daar was dus iedereen het over eens en ze begonnen alle drie nauwkeurig het strand te bekijken om voetstappen in het natte zand te ontdekken. Het werd een lange speurtocht, want de beide schurken waren zo voorzichtig geweest om op een afgelegen plek aan land te gaan. Het was dan ook al avond toen Tom Poes de sporen vond en in de invallende duisternis begon een moeizame tocht in de richting van het binnenland...

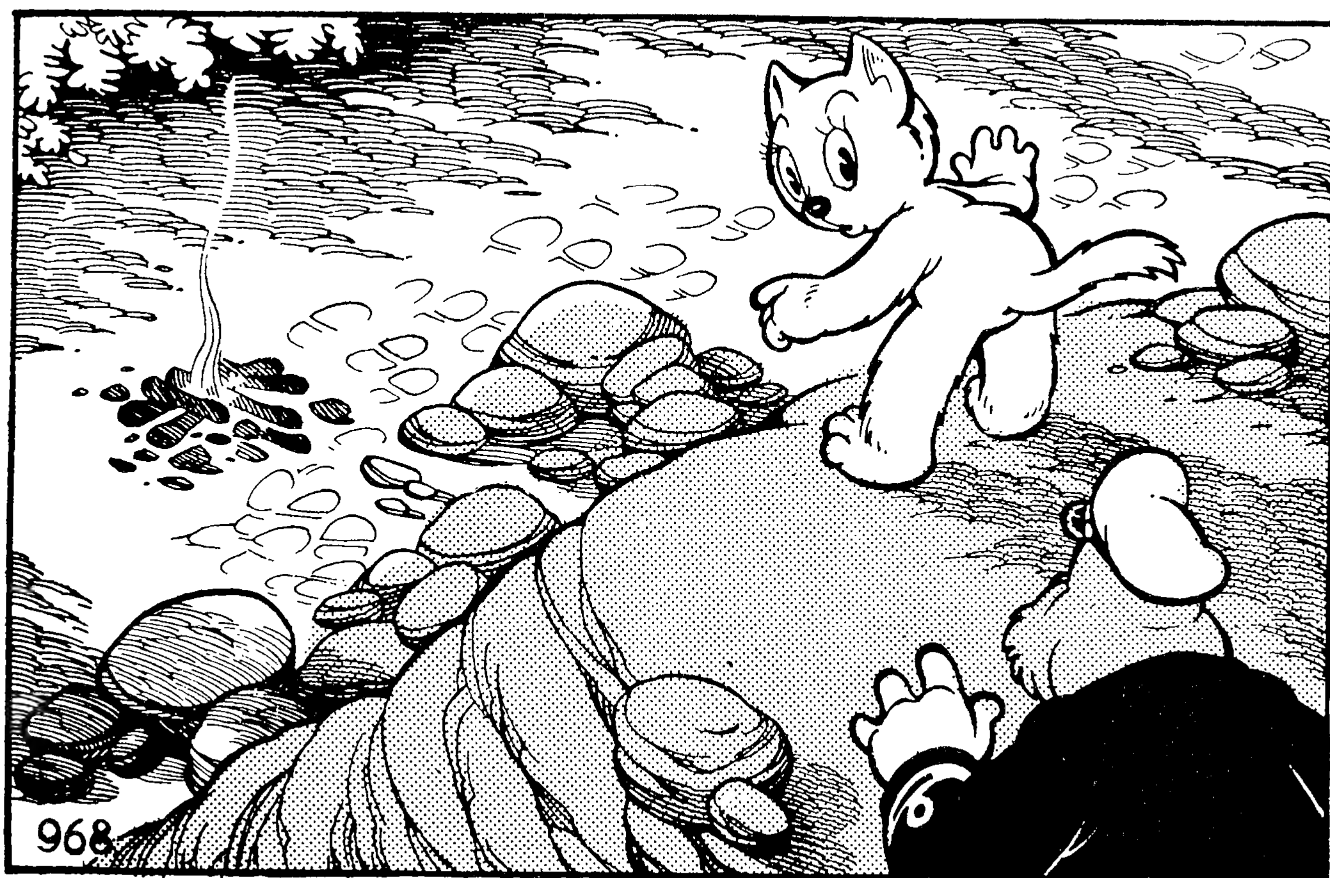
De nacht viel en de kale vlakten van het eiland lagen al gauw in diepe duisternis. Maar bij de hoge rotswand, die het binnenland van de kust scheidde, zaten twee ongunstige figuren bij een vuurtje. Dat waren de schurken Super en Hieper, die uitrustten van de lange tocht, die ze achter zich hadden.
'Is het nog vèr, baas?' vroeg Hieper klagerig.
'Kom, kom!' bromde Bul Super, 'we beginnen pas! Volgens de kaart moeten we midden op het eiland zijn en dat is nog een stevig kwartiertje!'
'Is die kaart wel goed?' hield Hieper zeurderig aan.
'Als deze kaart niet goed is, deugt het hele Lijm-Teemverhaal niet!' snauwde Super. 'Maar de oude zeeman, die mij hem verkocht heeft, was betrouwbaar. Bah! Ik laat me toch zeker niet bedriegen! Je moest me beter kennen, Hiep!'
'Net als je zegt, baas!' zei Hieper, 'ik moest je beter kennen!'
'Juist!' gromde Super, 'als je dat maar weet... eh... wàt zei je, Hiep? Hm!!! Ik heb genoeg van je praatjes, vent! Ga slapen! Met dat gekwek van je breng je die dikke Bommel op ons spoor!'
'Dat was Supers stem!' zei Kapitein Wal Rus, die met heer Ollie en Tom Poes boven op de rots zat. 'Het gemekker van die kerel zou ik overal herkennen!'
'Dáár zitten ze!' zei Tom Poes naar beneden wijzend. 'Voorzichtig! We moeten hier blijven vannacht, want anders merken ze ons! En we kunnen geen vuur aanmaken!'
'Wat een toestand voor een heer!' klaagde heer Ollie. 'Hoe kan een Bommel nu hier slapen? Je denkt ook nooit eens aan een ander, Tom Poes!'

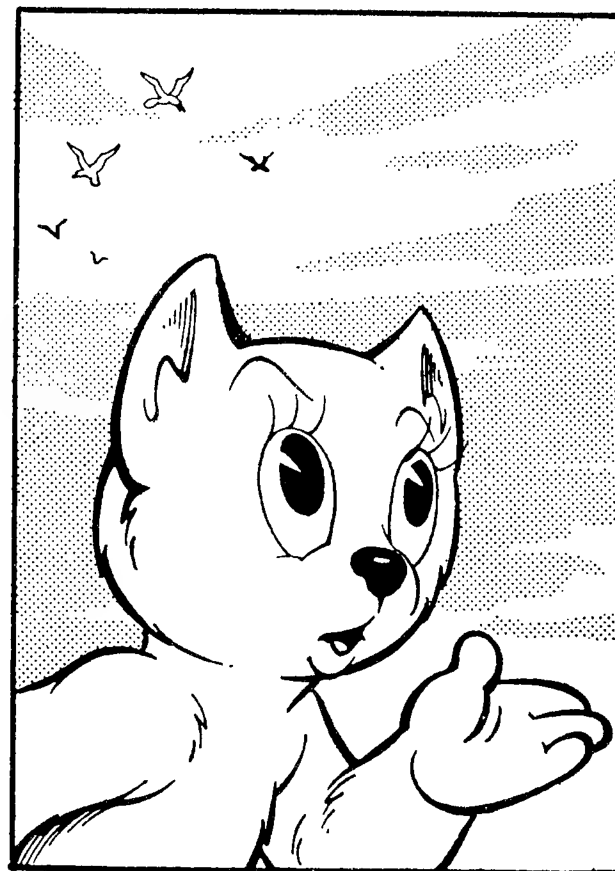

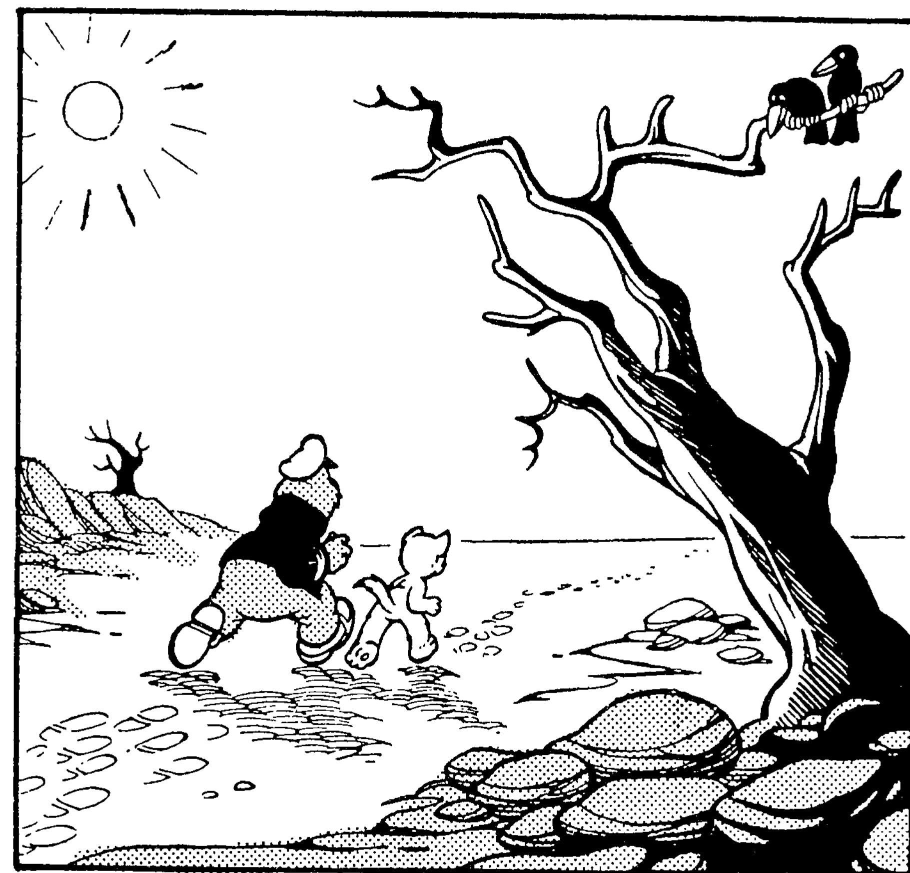

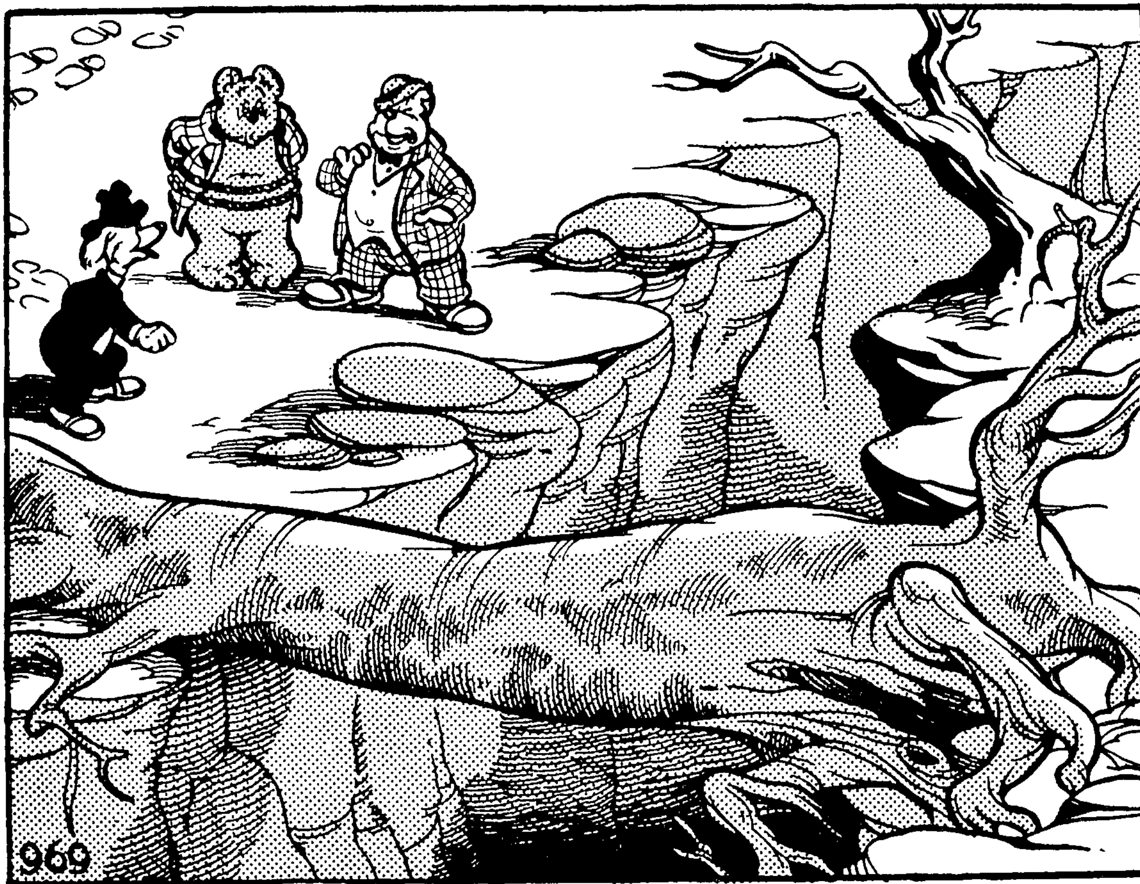
Wal Rus strekte zich uit op de kale rotsen, sloot de ogen en sliep op hetzelfde moment in.
'Wat een ruw karakter!' zei heer Bommel afkeurend. 'Hoe kan een heer in deze omgeving slapen? Zonder warmte, zonder kussens of dekens en met het gevaar loerend aan alle zijden?!'
'Er is hier geen gevaar aan alle zijden!' zei Tom Poes. 'Het enige gevaar is hier onder ons, bij dat muurtje! Maar als die schurken ons niet in de gaten krijgen, kan er niets gebeuren! Probeer nu maar wat te slapen, heer Ollie! Morgen komt er weer een zware dag!'
Heer Bommel antwoordde niet. Met een nors gelaat lag hij over de rotswand te loeren totdat ook Tom Poes was ingedommeld. Toen kwam hij voorzichtig overeind, keek over zijn schouder even naar zijn slapende metgezellen en begon toen omzichtig de rots af te dalen. Zo kon het gebeuren, dat Super en Hieper hem tot hun grote verbazing even later in het licht van hun vuurtje zagen verschijnen.
'Wel, wel!' zei Super verrast. 'Wie hebben we daar? Gezellig, dat je eens langs komt, bolle! Houd hem in de gaten, Hieper! Sla hem neer, als hij een verdachte beweging maakt!'
'Ik maak geen verdachte bewegingen!' zei heer Ollie waardig. 'Ik wens beleefd behandeld te worden! Bedenkt, dat ik degene ben, die jullie aan boord in vrijheid heeft gesteld! Ik wens bij dit vuur de nacht door te brengen!'
'Wel, natuurlijk!' riep Super gastvrij. 'Dat kan, dikke! Ga zitten en doe je handen op je rug!'
'Waarom mijn handen op de rug?' vroeg heer Ollie verbaasd.
'Omdat Hieper ze dan beter vast kan binden!' zei Super. 'Schiet op, bolle! En geen geluid, want dan schiet ik, begrepen?'

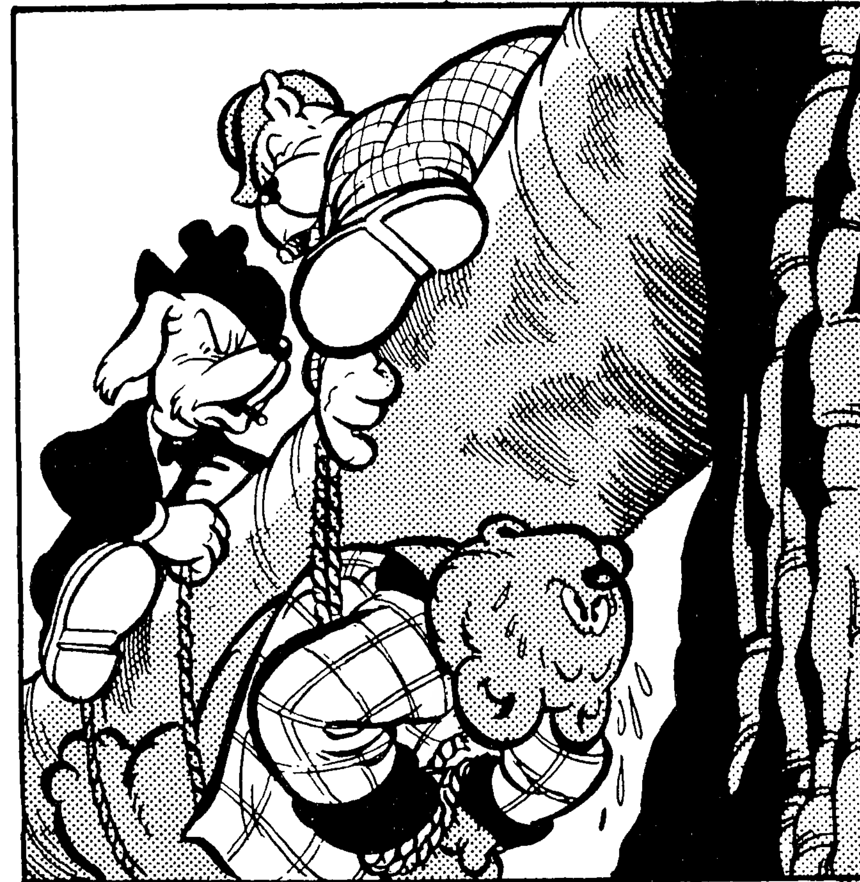
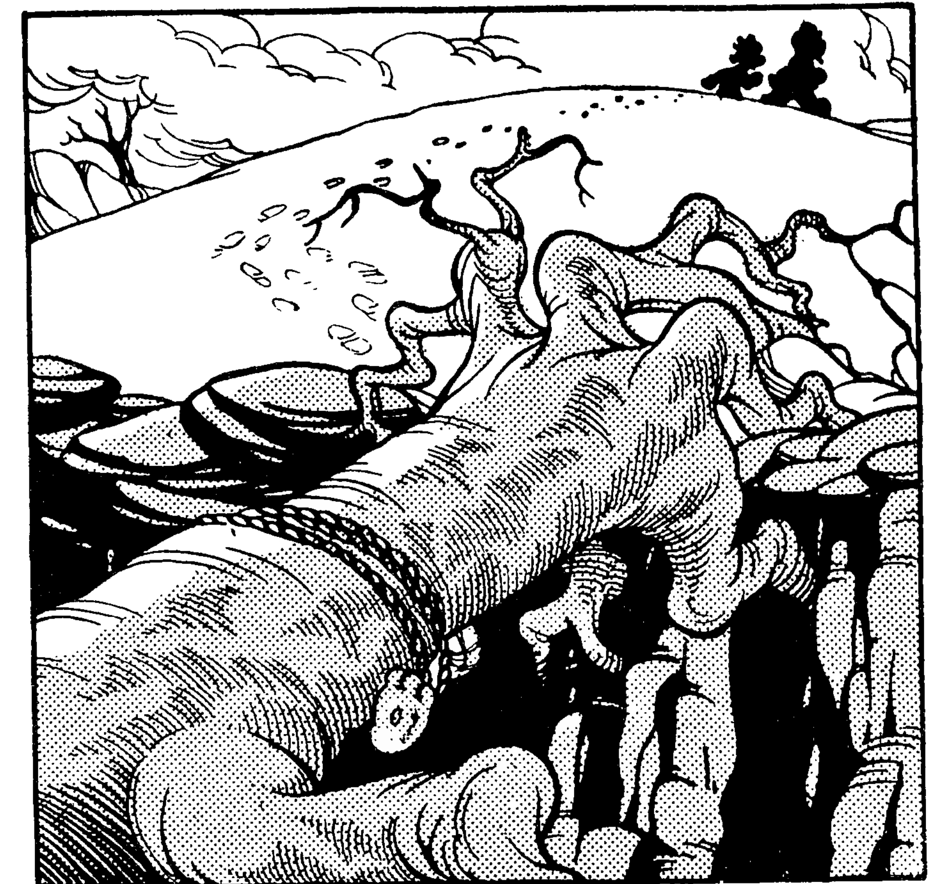

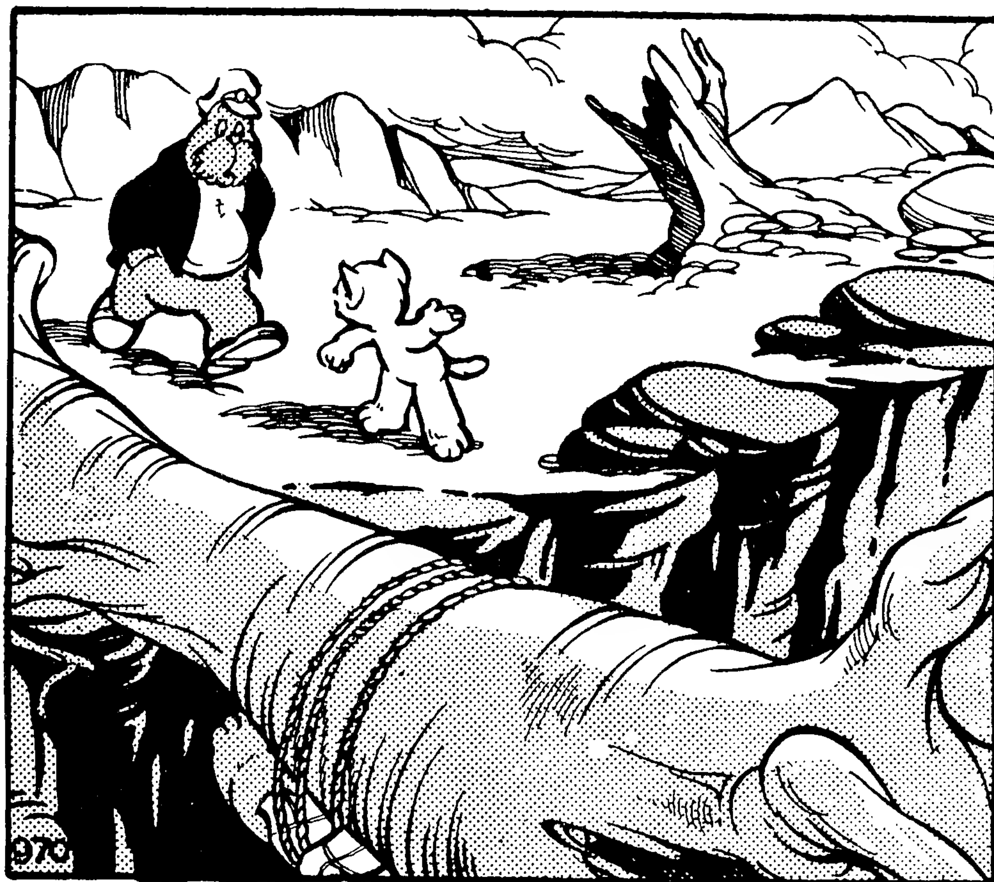

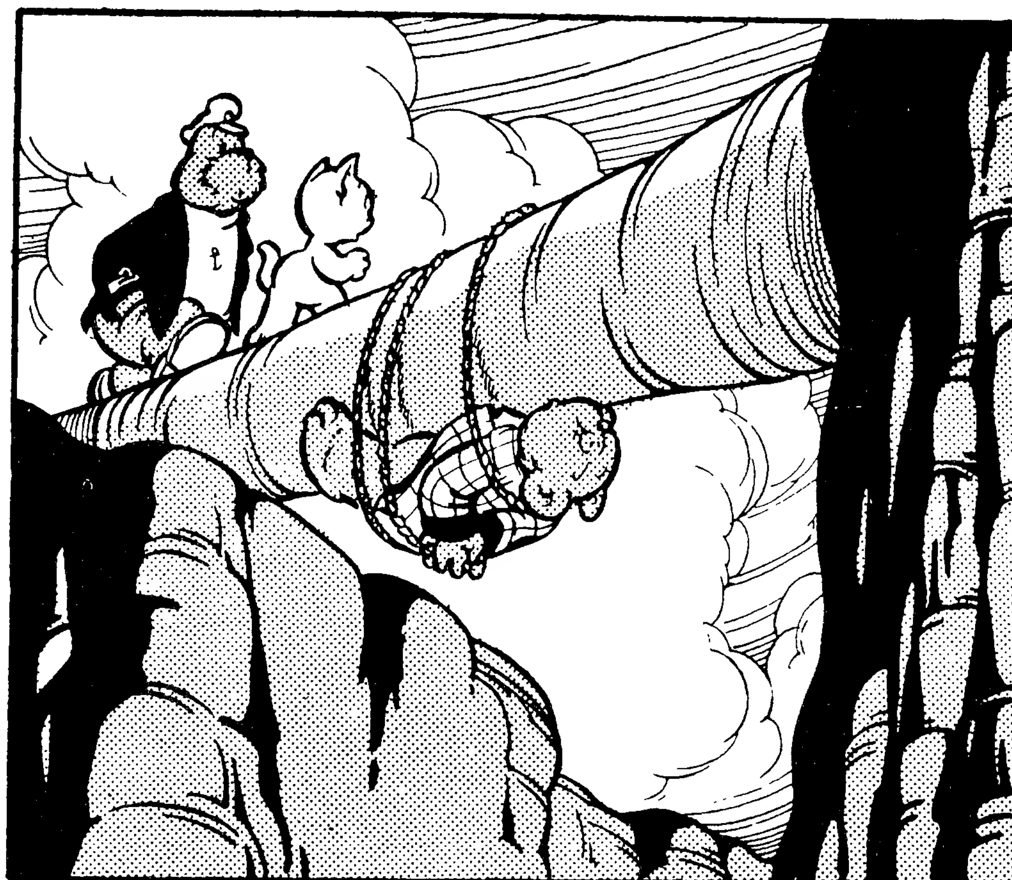
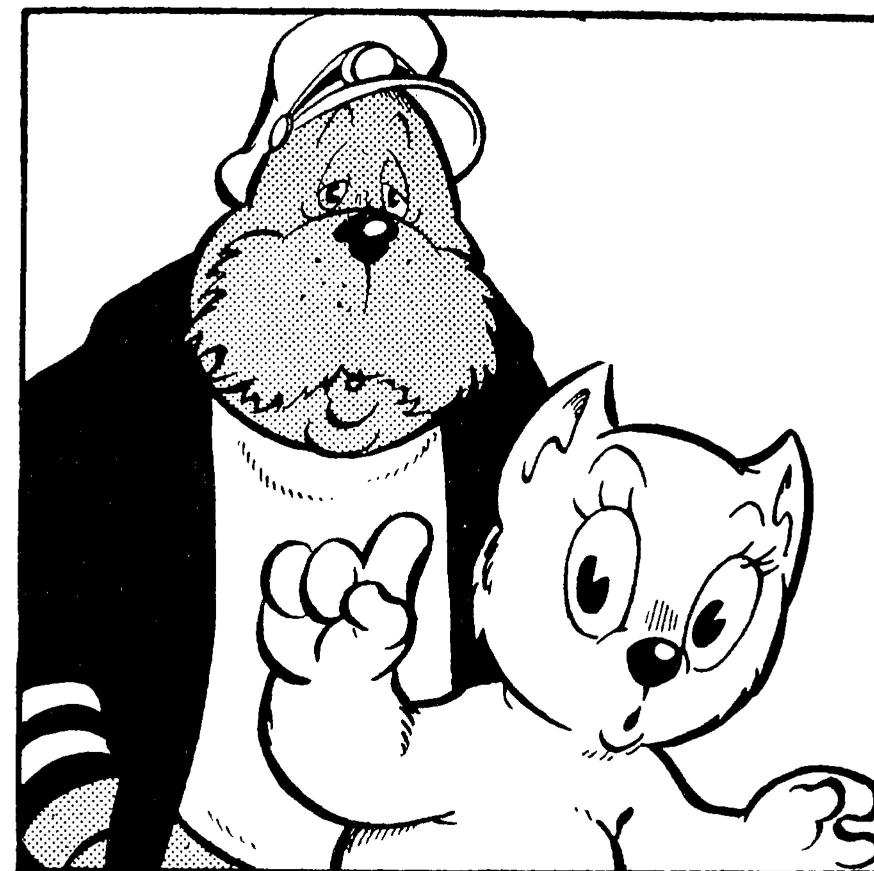
Tom Poes werd de volgende morgen wakker, doordat Wal Rus hem ruw door elkaar schudde.
'Opstaan, meneer!' riep de kapitein. 'Je dikke vriend Bobbels is verdwenen en die twee landkrabben Gluper en Pieper ook! Niet pluis, meneer!'
Tom Poes sprong overeind en keek over de rotswand. Maar behalve de verkoolde overblijfselen van het vuur was er geen spoor meer van de beide schurken te bekennen.
'Hm!' zei Tom Poes terneergeslagen. 'Heer Ollie is ontvoerd! Ik begrijp niet hoe dat gebeurd kan zijn! Als die twee schurken vannacht hier zijn geweest om hem te halen, zou heer Ollie toch wel een schreeuw gegeven hebben. We zouden toch iets moeten horen! Ik begrijp er niets van!'
'Bah!' gromde Wal Rus. 'Ik maak me sterk, dat Blobbers zelf naar beneden is gegaan. Hij is altijd overal waar hij niets te maken heeft. Een overgehaalde garnaal, meneer! Intussen zitten we nu maar met de zorgen!'
'Ik denk, dat Super hem als een soort gijzelaar zal gebruiken!' zei Tom Poes peinzend. 'Om geen last van ons te hebben, bedoel ik!'
'Zo is het!' zei Wal Rus. 'Maar we gaan er achter aan! De sporen zijn duidelijk genoeg! Bah! Voordat ik me door een paar verstekelingen beet laat nemen moet er heel wat gebeuren! Kom op, menéer!'
Ze klommen naar beneden en even later liepen ze een kale vlakte in. Toen begon er een zware tocht. De zon brandde fel en nergens was een struik of boom om wat schaduw te geven. Een paar kale boomstammen waren het enige teken dat hier ooit leven geweest was...

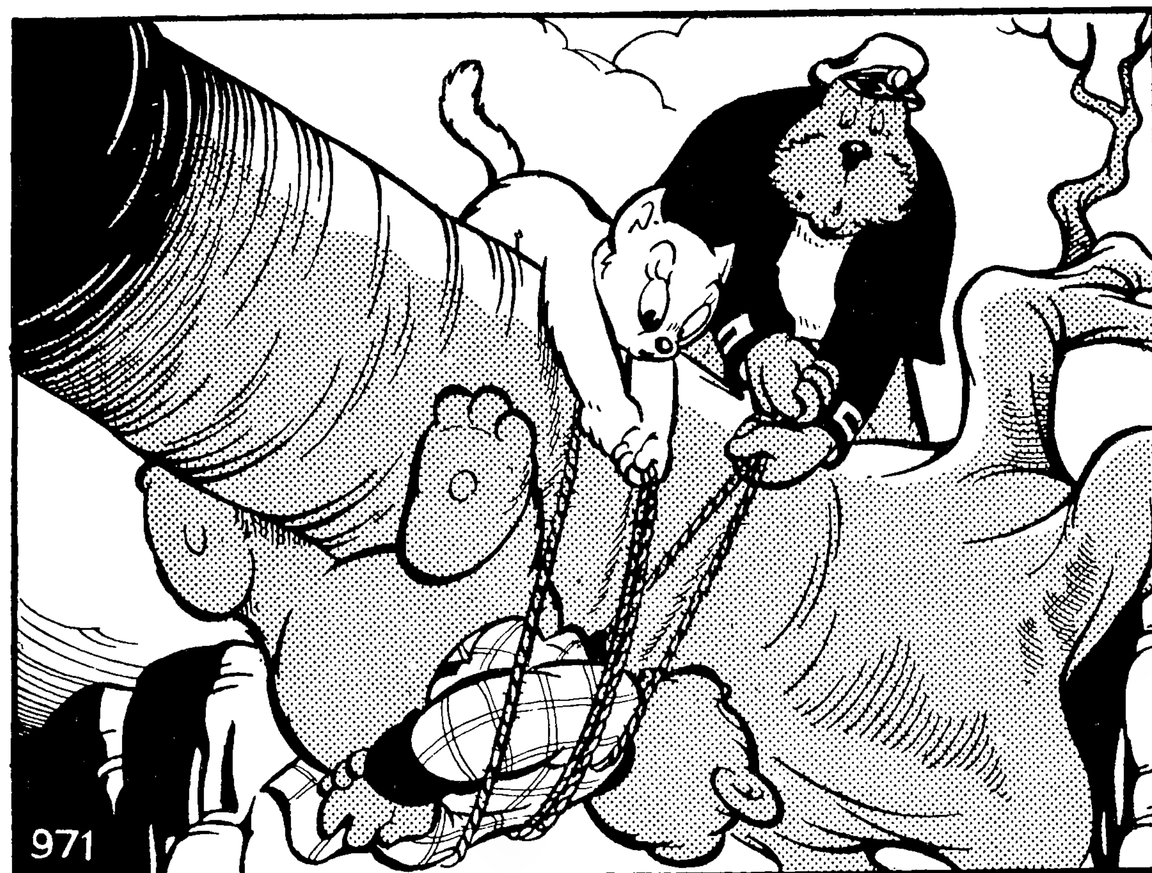

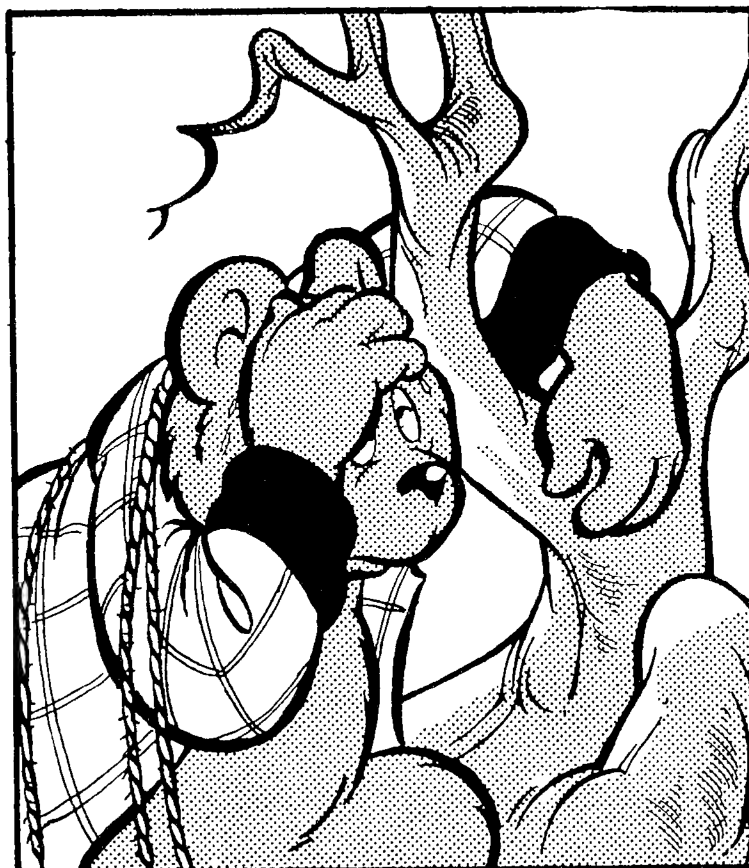
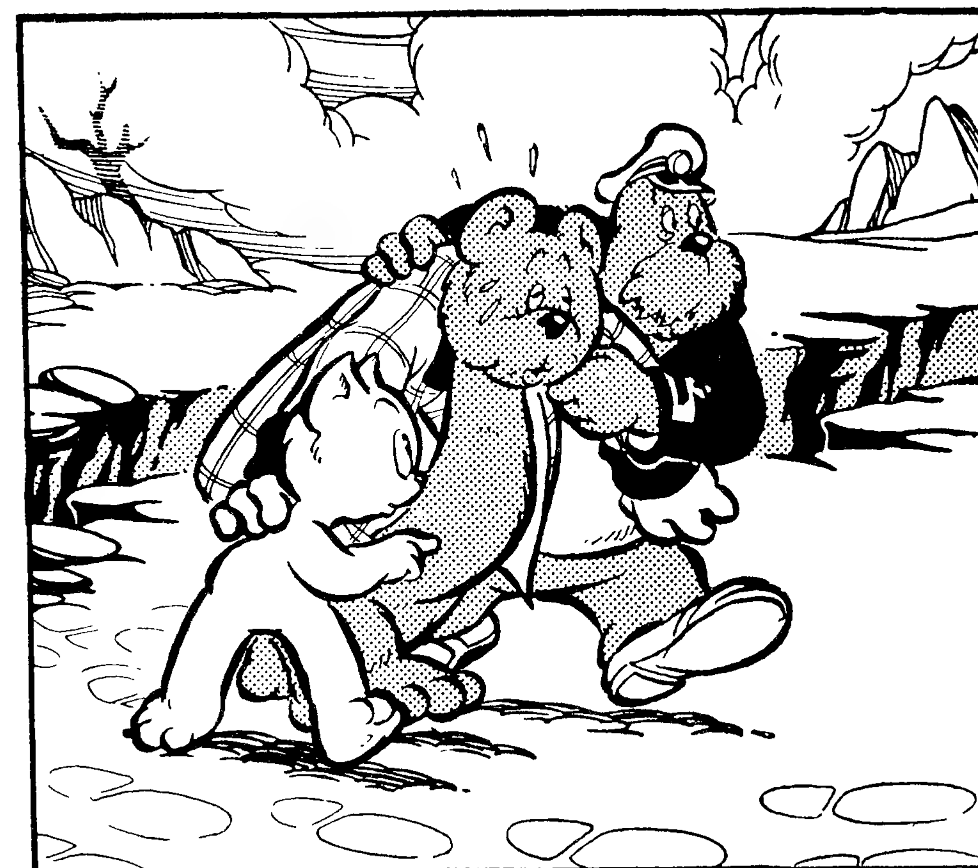
Bij het aanbreken van de dag waren Super en Hieper met hun gevangene al een heel eind op weg op de kale vlakte. Ze waren in de nacht vertrokken om geen last van Tom Poes en Wal Rus te hebben en zodoende hadden ze een voorsprong van vele uren.
'Een kloof!' zei Super, en dat waren de eerste woorden, die hij sprak.
'Een kloof!' herhaalde Hieper hijgend. 'Nèt zo je zegt, baas! Oef! Ik ben nog nooit zó moe geweest. Is het nu nog ver? En is het nu werkelijk nodig om deze dikke steeds mee te sjouwen?'
'Hm!' bromde Super. Hij keek peinzend naar de kloof, die door een kale boomstam overbrugd werd en streek zich over de kin. 'Die bolle is lastig!' gaf hij eindelijk toe. 'Ik zou hem graag meegenomen hebben om als gijzelaar te dienen, maar we komen niet vlug genoeg vooruit, op deze manier!'
'Maak me los!' riep heer Ollie. 'Jullie zijn schurken! Jullie zijn ondankbare... eh... schurken! Een heer laat zich niet zo behandelen! Op een keer zullen jullie er spijt van krijgen! Maak me los en bied excuses aan, dan zal ik er over denken om een goed woordje voor jullie te doen bij...'
'Ik weet wat!' riep Super. 'We zullen je hier achterlaten!'
'Juist!' zei heer Bommel. 'Ik wist wel, dat ik door een gepaste opmerking betere gevoelens in je zou wakker roepen. Laat me hier maar achter om op Tom Poes te wachten!'
'Goed!' zei Super. Hij gaf Hieper een wenk en toen bonden de beide schurken heer Ollie onder tegen de boomstam vast. En in deze akelige houding lieten ze hem hangen, terwijl ze snel achter de horizon verdwenen...

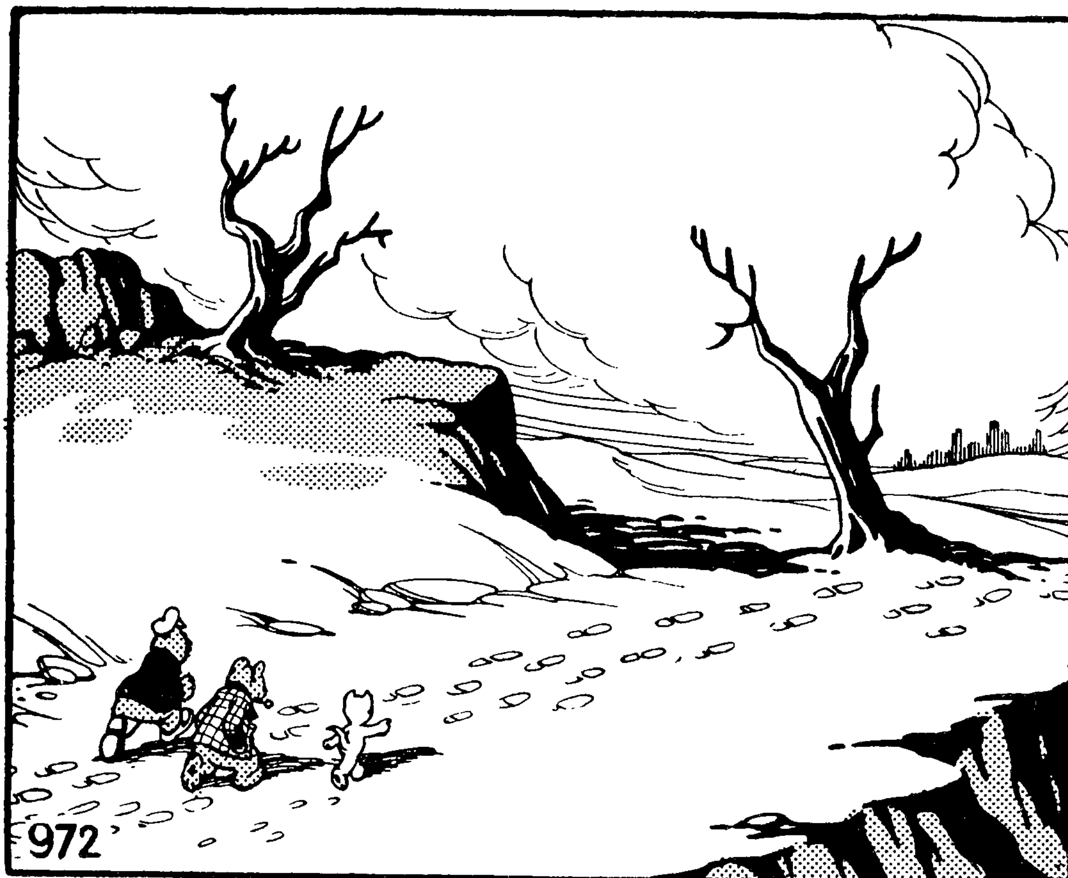

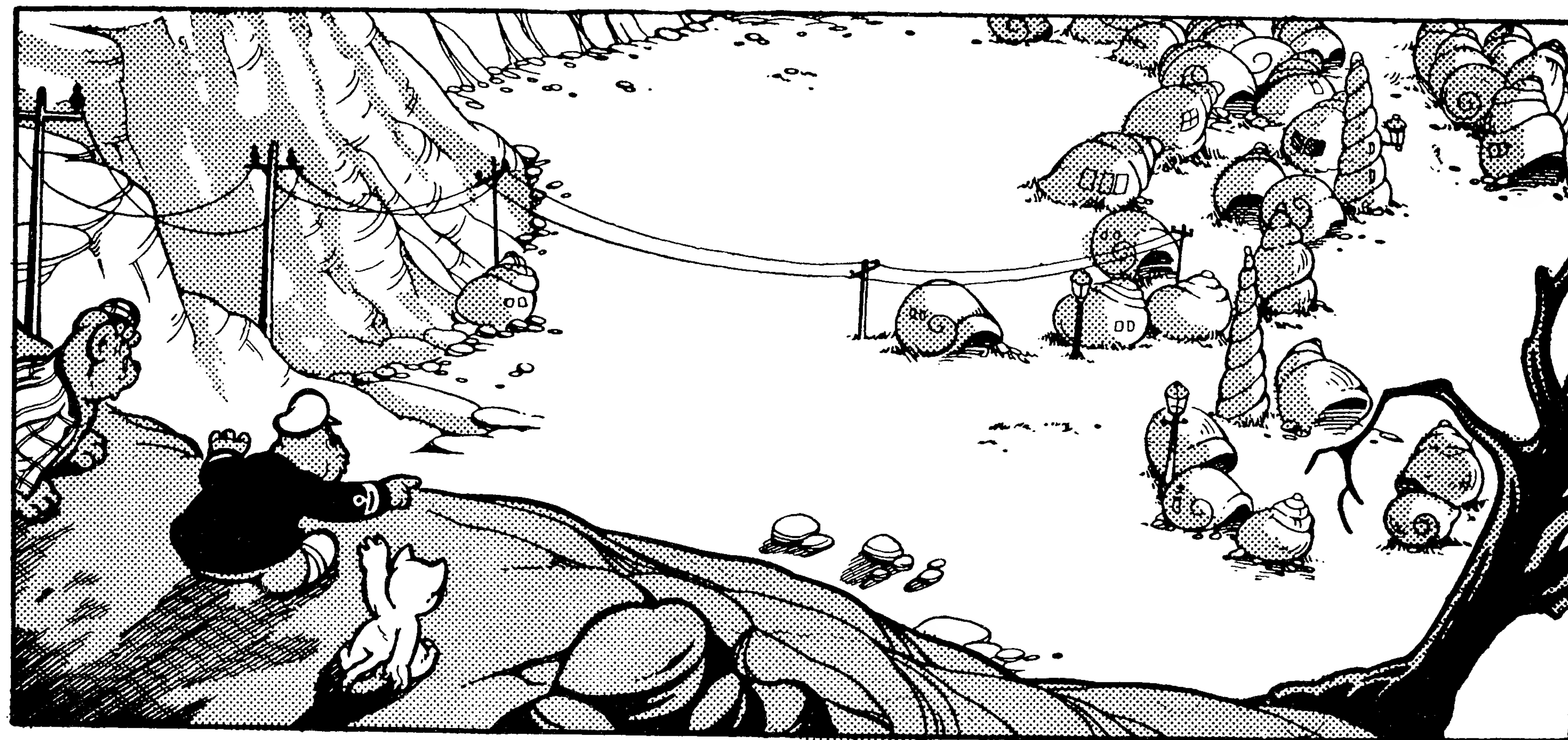
Tom Poes en Wal Rus liepen en liepen. De kale vlakte scheen eindeloos te zijn en het was dan ook geen wonder, dat ze allebei blij waren toen ze de kloof met de boomstambrug in het gezicht kregen.
'Eindelijk eens wat anders!' zei Tom Poes. 'Ik begin werkelijk moe te worden van het kijken naar niets. Een raar eiland, kaptein! Hier en daar mooie palmen en dan ineens, niets meer! Hoe zou dat komen?'
'Het lijkt wel, of de zaak hier is afgegraasd!' zei Wal Rus. 'Een sprinkhanenplaag of zoiets!'
'Zou het iets met Lijm-Teem te maken hebben?' vroeg Tom Poes nadenkend.
'Ha! Een leuke grap!' riep Wal Rus. 'Als dat zo is kunnen we wel inpakken en naar huis gaan, meneer! Hier is niet veel te halen! Nee, laten we maar rustig achter Puper en Pieper aanlopen en proberen die dikke vriend van je te bevrijden! Pas op, meneer! Val niet in de afgrond! Deze boomstam is glad!'
Tom Poes liep voorzichtig over de gebrekkige brug heen en Wal Rus volgde hem.
'Die arme heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Wie weet waar hij is en wat hij allemaal moet doorstaan!'
'Geen nood!' bromde de kapitein. 'Bobbels hangt altijd ergens uit waar je hem niet verwacht en ik zou...'
'Stil eens!' onderbrak Tom Poes hem. 'Ik hoor iets!' Wal Rus stond stil en luisterde. En toen hoorde hij onder de boomstam een vreemd, klagend en pieperig geluid...

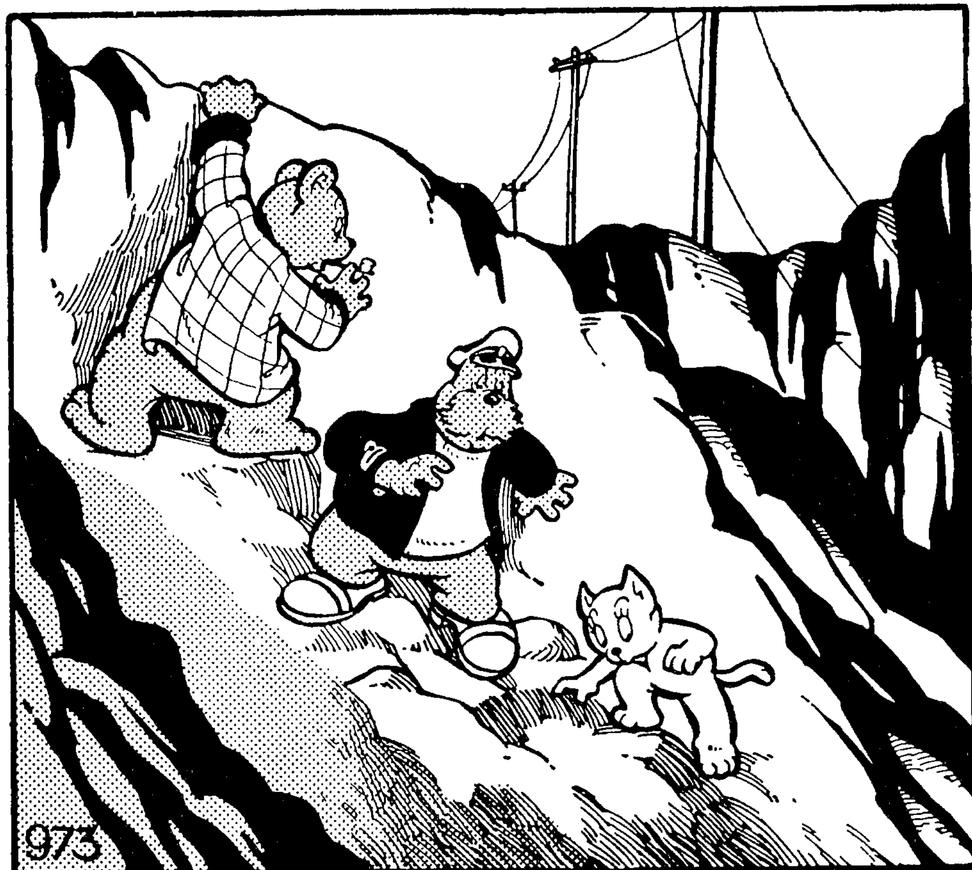

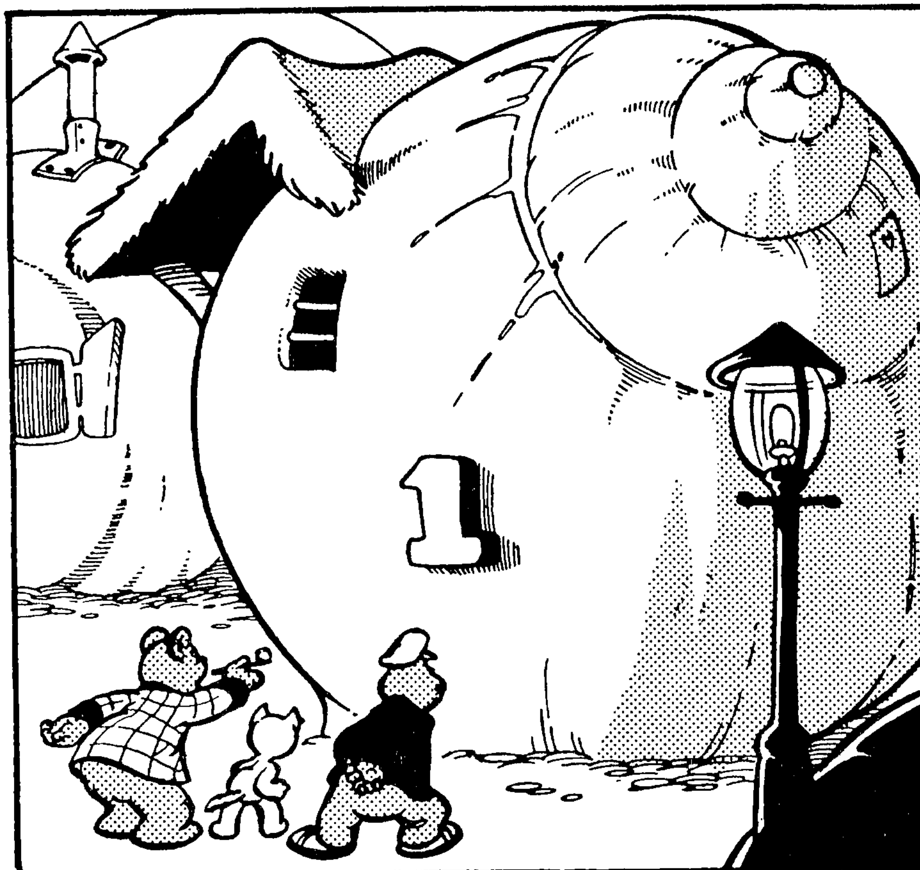
Heer Bommel, hangend onder de boomstam, had van narigheid en ellende het bewustzijn zo'n beetje verloren. Hij kwam weer tot zichzelf door het geluid van stemmen en slaagde er in een klagend geroep uit te stoten.
'Als dat Blobbers niet is!' riep Wal Rus. 'Ja, meneer! Daar onder tegen deze boom aan! Zoals ik al zei: die overgehaalde kerel hangt overal uit waar je hem niet verwacht!'
Tom Poes gaf daar geen antwoord op. Hij liet zich op de stam zakken en maakte heer Bommels touwen los. Met behulp van de kapitein slaagde hij er in zijn ongelukkige vriend weer in een normale houding te krijgen.
Heer Bommel wreef zich versuft over het hoofd en staarde wazig om zich heen.
'Heb je hoofdpijn, Bobbel?' vroeg Wal Rus deelnemend.
'Bob... Bomm... Bommels!' mompelde heer Ollie.
'Bommels dan!' riep de ruwe zeerob gul. 'Wat is er met je gebeurd? Hoe kwam je daar verzeild?'
'Kwam niet gezeild!' zei heer Bommel. 'Hebben me daar vastgebonden – die schurken – die boeven!'
'En hoe hebben ze u te pakken gekregen?' vroeg Tom Poes.
'Wel!' zei heer Bommel, langzaam overeind komend, 'dat is een lang verhaal! Eh... toen jullie sliepen heb ik... eh... ik heb hen alléén omsingeld en eh... bestormd... en... eh... toen... wel, toen hebben ze me lafhartig overvallen en meegenomen en me hier eh... gebonden. En jullie hebben niets gedaan om me te helpen! Nee, als ik niet zo'n ijzersterk gestel had gehad, zou ik... eh...'
'Ja, ja!' zei Wal Rus. 'Schei nu maar uit met je gesakker, meneer! We maken voort! En alles bij elkaar genomen ben je toch maar een sukkel!'

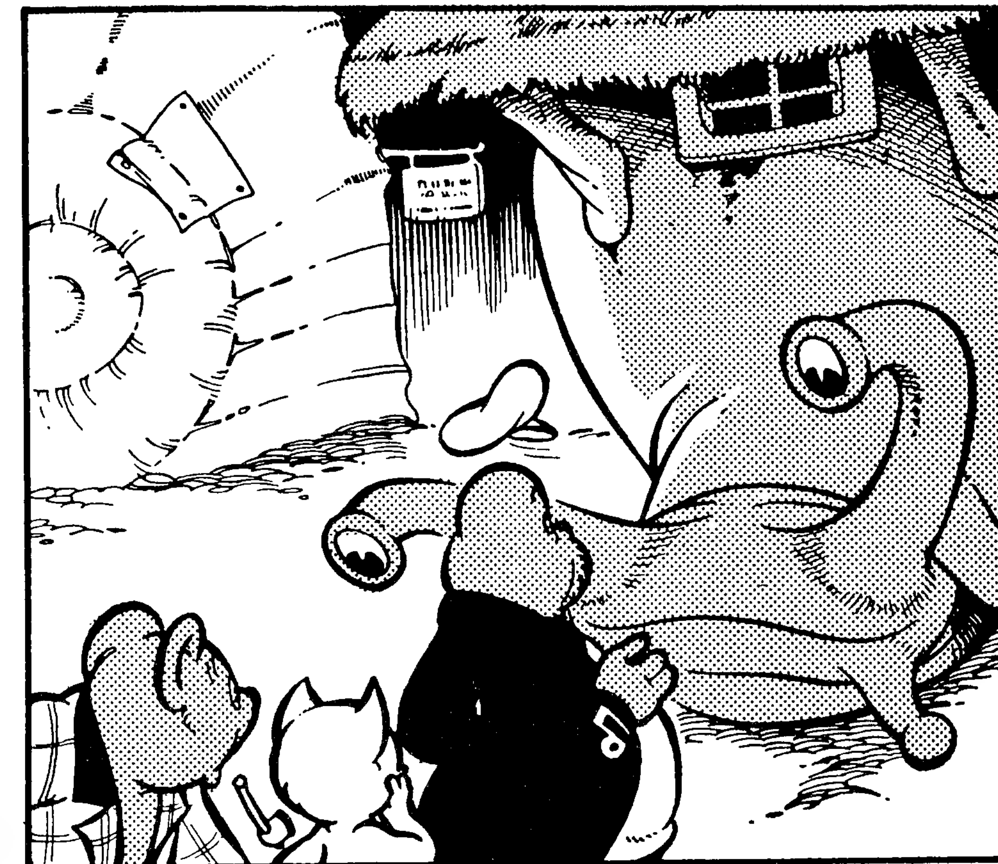

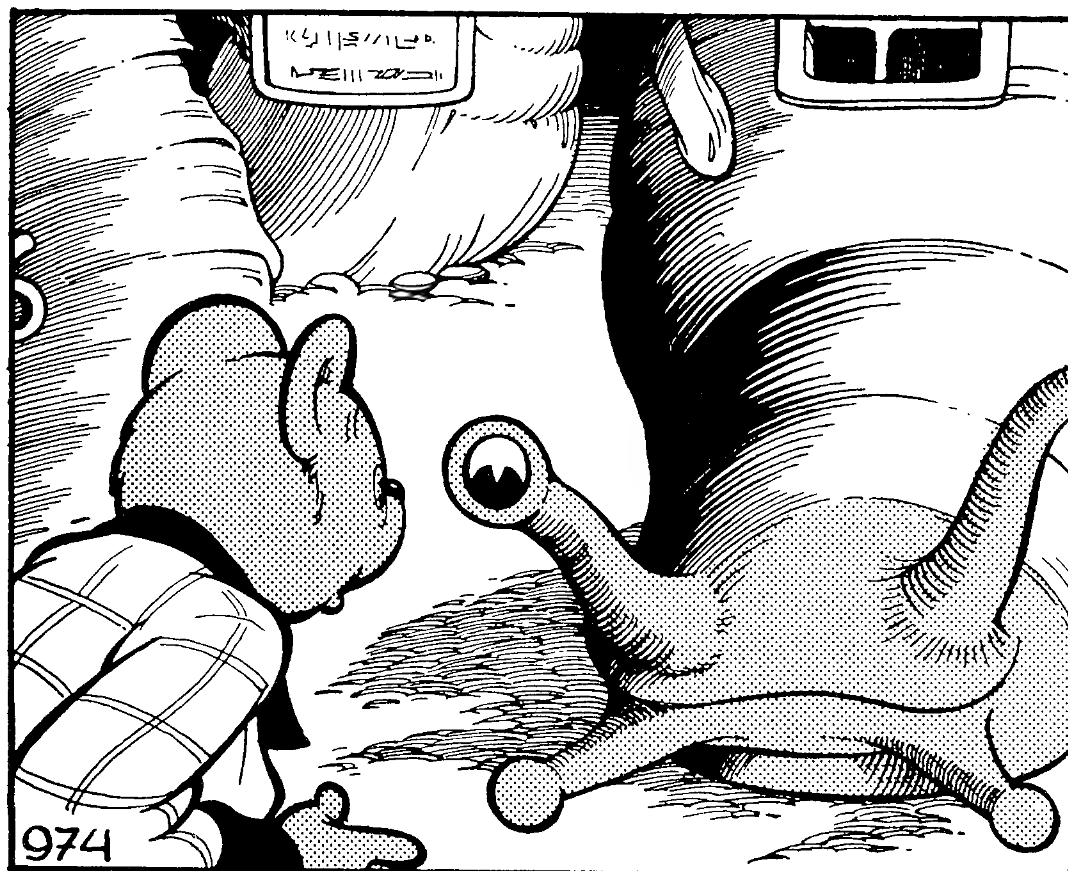
Al lopende kwam heer Bommel al gauw weer tot zichzelf. Hij trok zijn jas recht en begon de tijd te korten door te vertellen hoe het gevecht tussen hem en Super en Hieper verlopen was.
'Die schurk stormde op me af', vertelde heer Ollie, 'maar ik trad een stap terug en gaf hem een linkse stoot op de kin! Een slag als een voorhamer! Een Bommelse stoot, als jullie begrijpen wat ik bedoel! Wel, hij stortte ter aarde en toen...'
'Er komt een einde aan!' onderbrak Wal Rus het verhaal.
'Waar komt een einde aan?' vroeg heer Bommel onthutst.
'Aan deze vlakte!' zei de kapitein. 'Kijk maar, daar voor ons ligt een dal! En ik zou me zwaar vergissen, als daar het geheim van het Lijm-Teem niet te vinden zou zijn. De sporen van die landrotten lopen recht naar de afgrond, meneer! Ze zijn hier afgedaald!'
Nieuwsgierig liep Tom Poes naar de rand van de hoogvlakte en keek naar beneden.
'Tjonge!' riep hij. 'Sakkerloot!' zei Wal Rus, en heer Bommel mompelde: 'Heb ik ooit!' en alle drie staarden ze stomverbaasd naar het vreemde landschap beneden hen.
'Een stad!' zei heer Ollie.
'Hm!' bromde Wal Rus. 'Overgehaald rare huizen, meneer!'
'Het zijn slakkenhuizen!' riep Tom Poes. 'Kijk maar! Grote slakkenhuizen, die in rijen staan!'
'S-sl-slakken!' mompelde heer Ollie. 'Jakkes, daar houd ik niet van! Niets voor een heer, als jullie begrijpen, wat ik bedoel! Ik stel voor, om nu weer naar het schip te gaan...'
'Naar beneden!' riep Wal Rus. 'Hier moet ik meer van weten, meneer! Zoiets heb ik nog nooit gezien!'
'Ik ben benieuwd of deze slakkenhuizen iets met het Lijm-Teem te maken hebben!' zei Tom Poes.

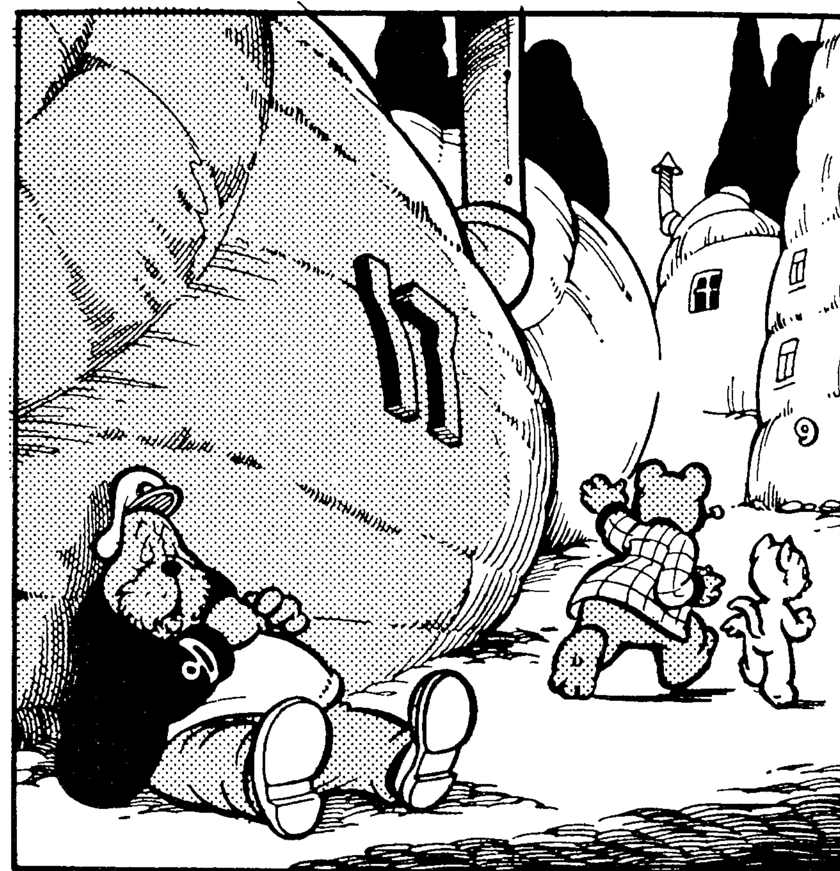
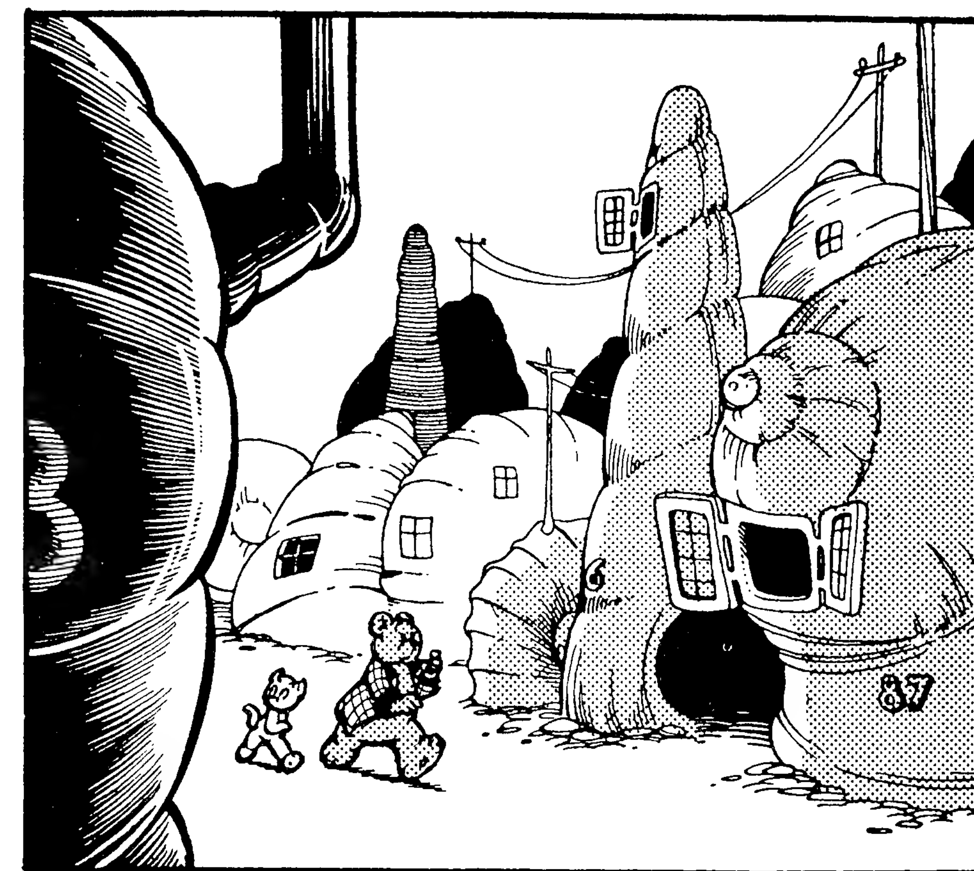

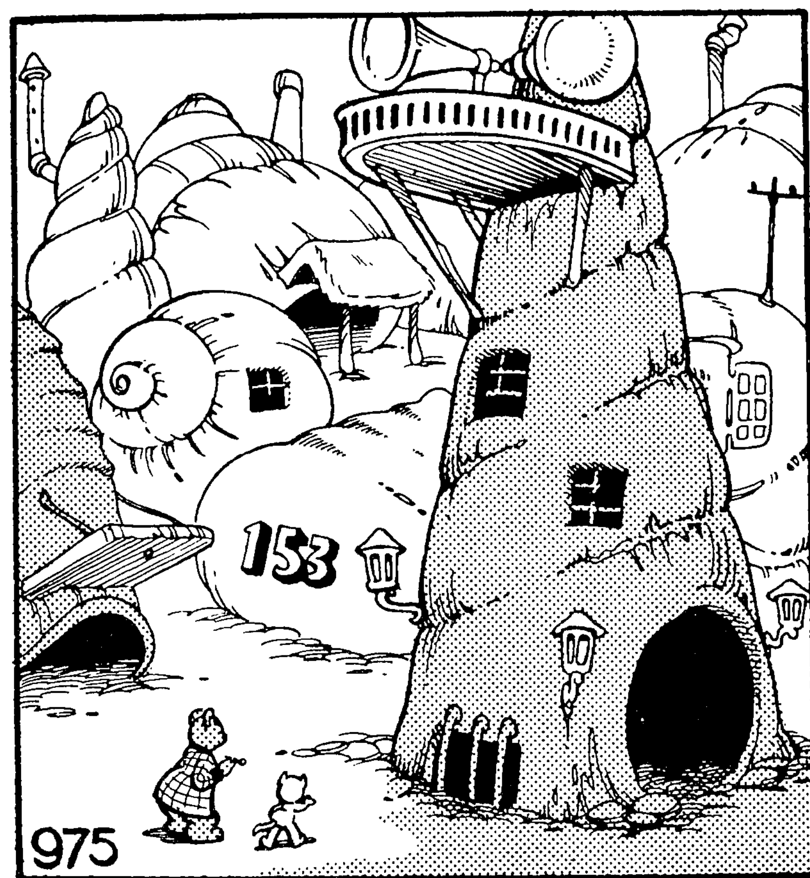

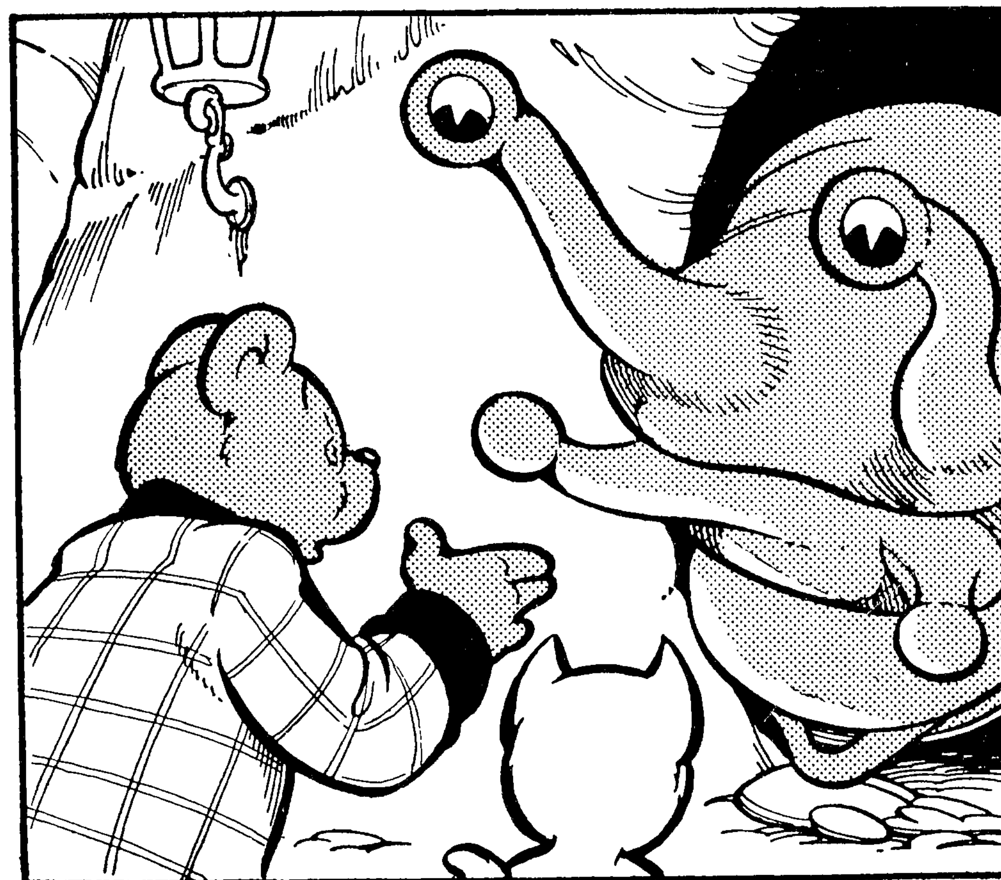
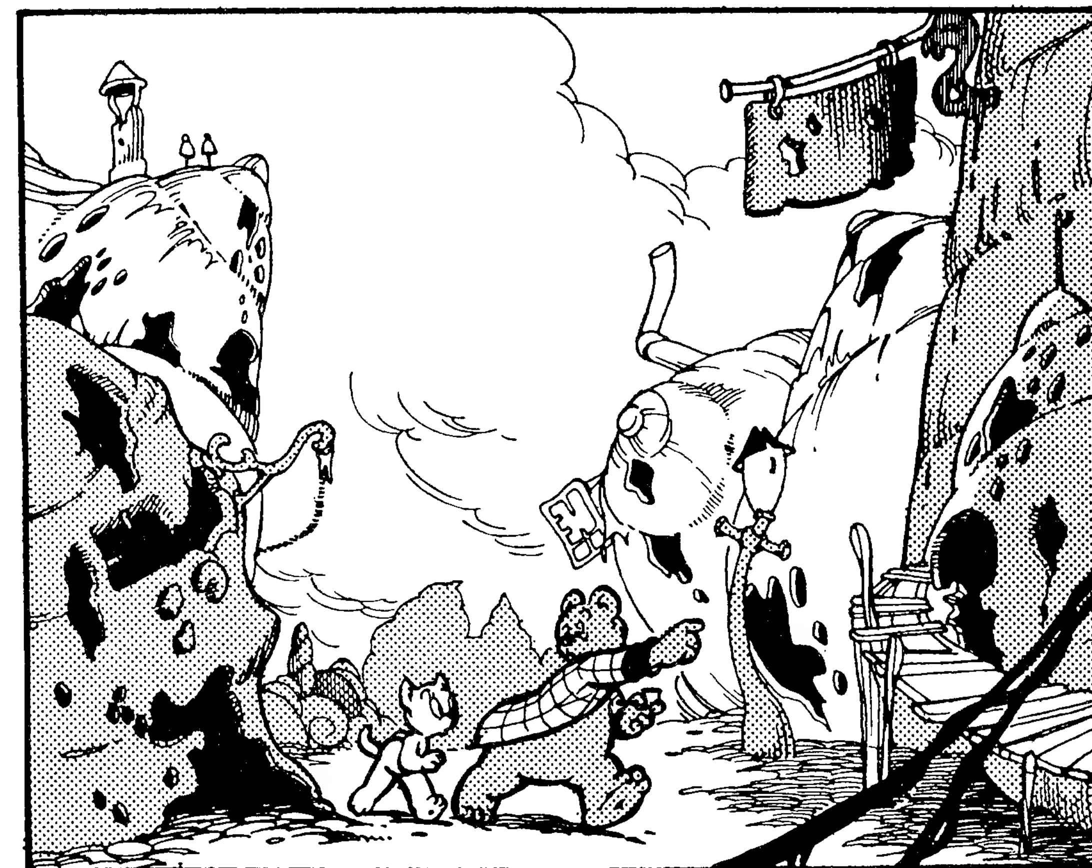
Wal Rus en Tom Poes begonnen de afdaling langs de rotswand en heer Bommel volgde hun voorbeeld, zwaar steunend en binnensmonds mompelend, over vieze, slijmerige slakken en met de houding van een heer.
Maar toen ze eenmaal in het dal stonden kreeg de nieuwsgierigheid hem toch te pakken.
'Het is toch wel merkwaardig!' zei hij. 'En ik moet zeggen, dat het een aardige bouwstijl is! Ik vraag me zelfs af, of er wel slakken in deze gebouwen wonen. Het is eigenlijk te gek. Ik heb nog nooit een stad van slakkenhuizen gezien, zeg nu zelf! Hm! Er zitten zelfs huisnummers op! Kijk, dit is nummer één! Wat een mooi huisnummer. Het glimt en heeft alle kleuren van de regenboog!'
'Het lijkt wel een parel!' zei Wal Rus. 'Een overgehaalde, grote parel, meneer!'
Hij voegde de daad bij het woord en tikte tegen de wand.
'Ik hoor niets!' zei hij na een poosje. 'Zeker niemand thuis!'
'Wacht even!' riep Tom Poes. 'Het huis beweegt! Het gaat omhoog!'
'Dat kan niet!' zei heer Ollie. Maar vlak daarop uitte hij een kreet en deinsde achteruit. Onder uit het slakkenhuis kroop een oog op een stengel te voorschijn, en vlak daar op volgde een tweede.
'Wie is daar?' vroeg een temerige stem en de beide ogen zwaaiden heen en weer tot ze zich met een zwakke blik op heer Bommel richtten.
'W-w-w-ie b-b-bentu?' stamelde heer Ollie.
'Teemstraat nummer één!' zeurde de stem en toen kwam het gezicht van een grote slak onder het huis te voorschijn...

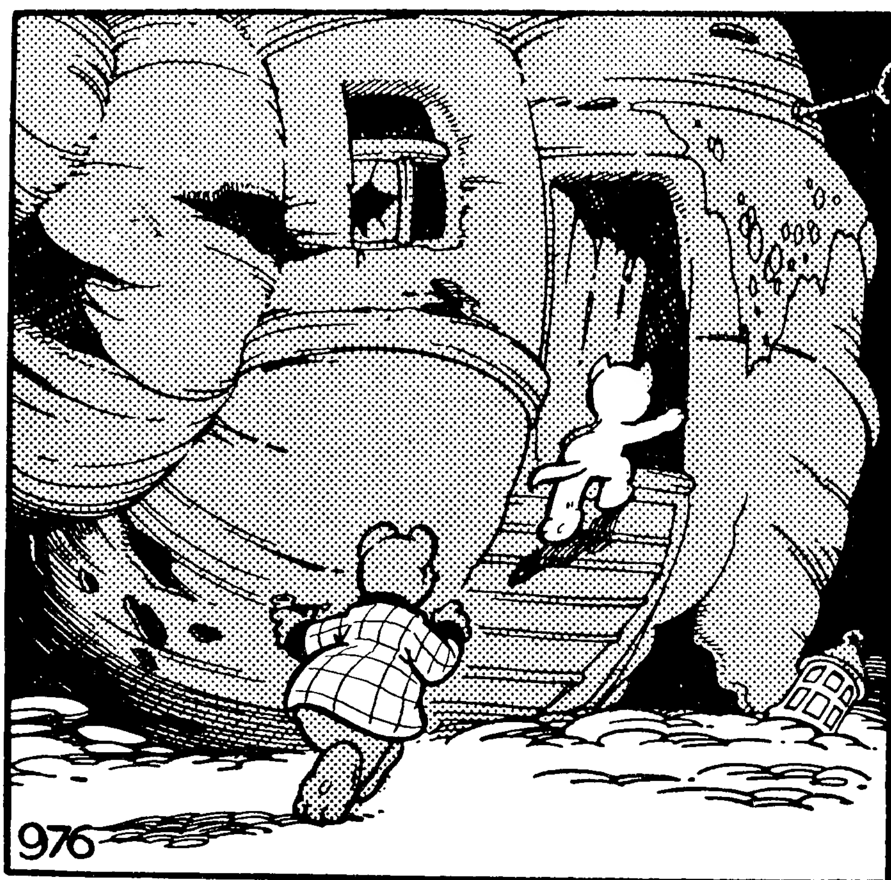
Tom Poes, heer Bommel en kapitein Wal Rus staarden een tijdje sprakeloos naar de grote slak, die beweerde Teemstraat nummer één te heten.
'Aangenaam!' zei heer Ollie tenslotte (hij vond het eerste zijn manieren terug, heer zijnde). 'Kunt u ons ook zeggen waar we hier het Lijm-Teem kunnen vinden?' vervolgde hij. 'Als dit de Teemstraat is moet het hier in de buurt zijn, zou ik zo zeggen!'
'Dat zou ik ook denken!' zei de slak. 'Natuurlijk! Ik maak het zelf! Wij maken het zelf! Iedereen maakt het! Iedereen, die zichzelf respecteert! Wat een domme vraag!'
'Een domme vraag?' zei heer Bommel verontwaardigd. 'Nu, ik kan u verzekeren, dat ik géén Lijm-Teem maak. En ik respecteer mezelf, want ik ben een Bommel, wat jij, Tom Poes?'
'Wat raar!' zei de slak. 'Als u geen Lijm-Teem maakt, hoe beweegt u zich dan voort?'
'Ik loop!' zei heer Bommel waardig.
'Onzin!' zei de slak. 'Iemand, die zichzelf respecteert loopt niet, maar kruipt voort op Lijm-Teem! Ik wens niet langer met u te praten! Goede middag!'
De stengels-met-en-zonder-ogen werden ingetrokken en het hoofd verdween onder het slakkenhuis.
'Wat een slap gepraat!' zei Wal Rus. Hij ging in de schaduw zitten en liet zijn hoofd tegen het huis rusten.
'Ik weet niet, wat jullie gaan doen,' mompelde hij slaperig, 'maar ik doe een dutje. Je kunt me hier weer vinden!'
'Kom, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Laten wij deze vreemde stad ingaan en proberen of we iets meer van dat Teem te weten kunnen komen!'
En dat deden ze...

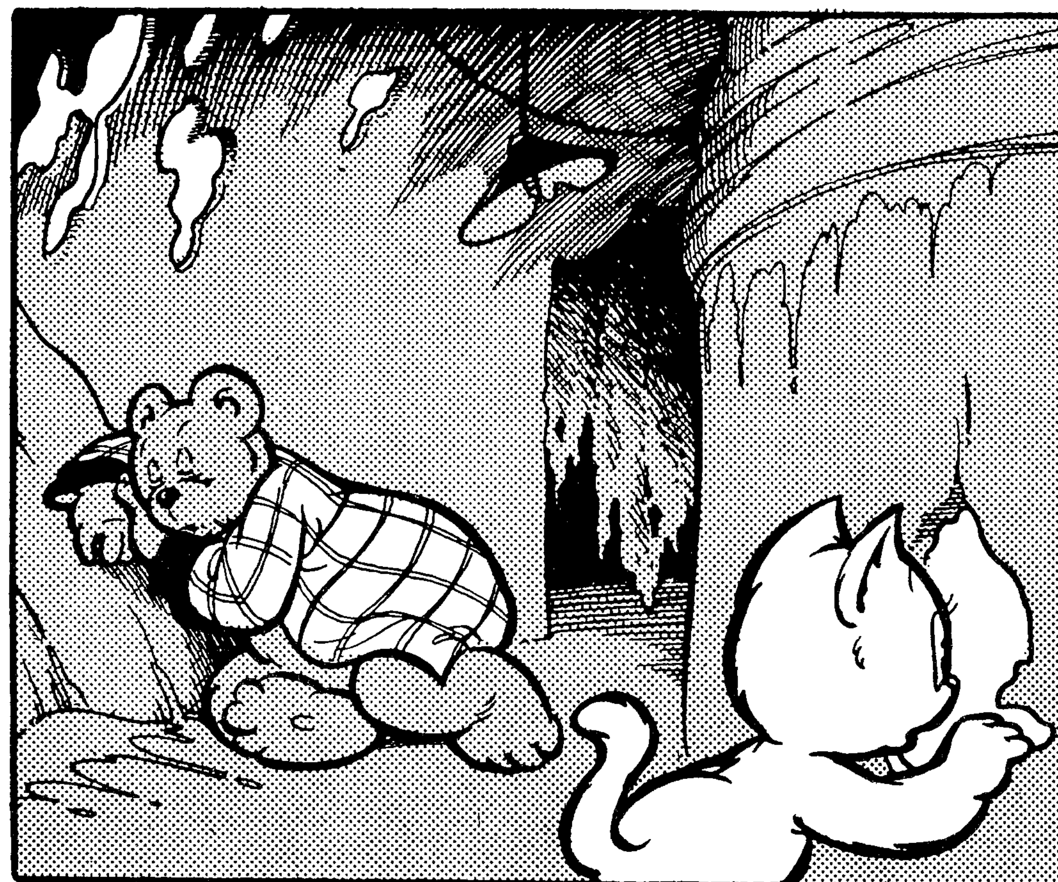
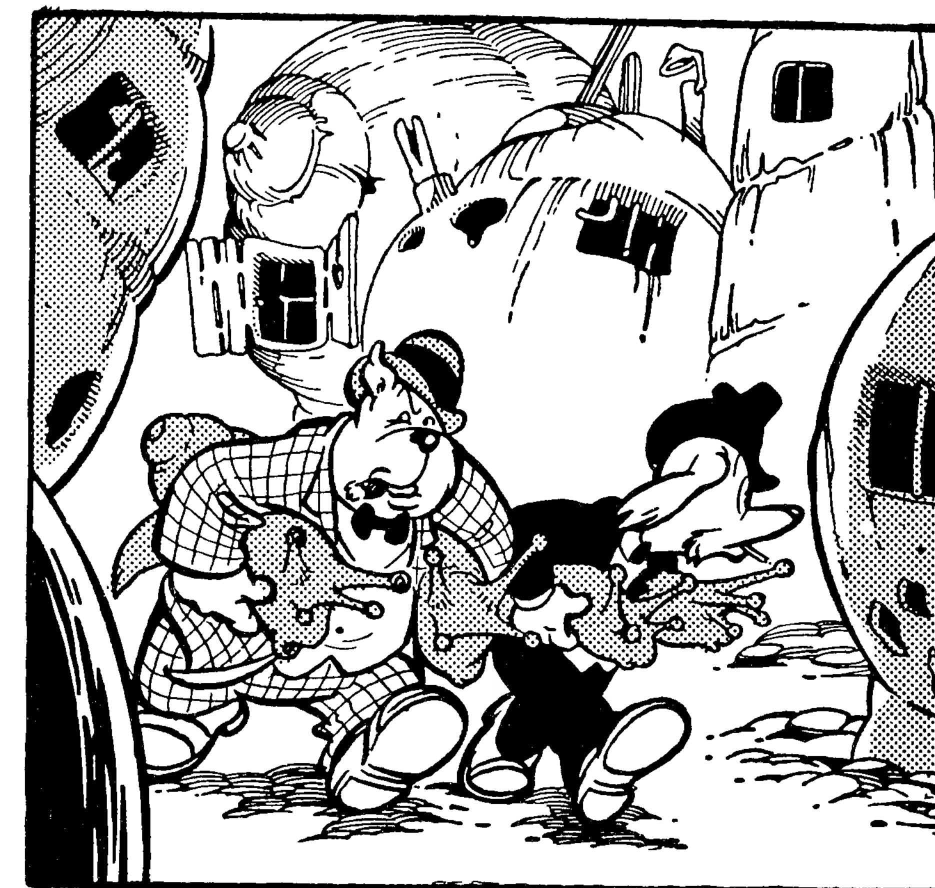

Heer Bommel en Tom Poes liepen, totdat ze op een soort plein terecht kwamen. Op het midden daarvan stond een bizonder groot en hoog slakkenhuis en daar klopte Tom Poes aan. Na een tijdje ging het gebouw omhoog en een paar ogen werden naar buiten gestoken.
'Wie is daar?' vroeg een vochtige stem.
'Ik!' sprak heer Bommel fier. 'Olivier B. Bommel is mijn naam, en ik kom Lijm-Teem halen!'
'Onmogelijk!' zei de stem. 'We blijven voorlopig nog hier. Dit dal is nog niet kaal!'
'Wat heeft dat er mee te maken?' vroeg Tom Poes.
De slak zuchtte vermoeid. 'We maken alleen maar Teem als we voorwaarts gaan!' legde hij uit. 'En we gaan alleen maar voorwaarts als het dal kaal is. Want dan zoeken we een dal op, dat nog niet kaal is! Zo is het, en dat weet iedereen, die zichzelf respecteert!'

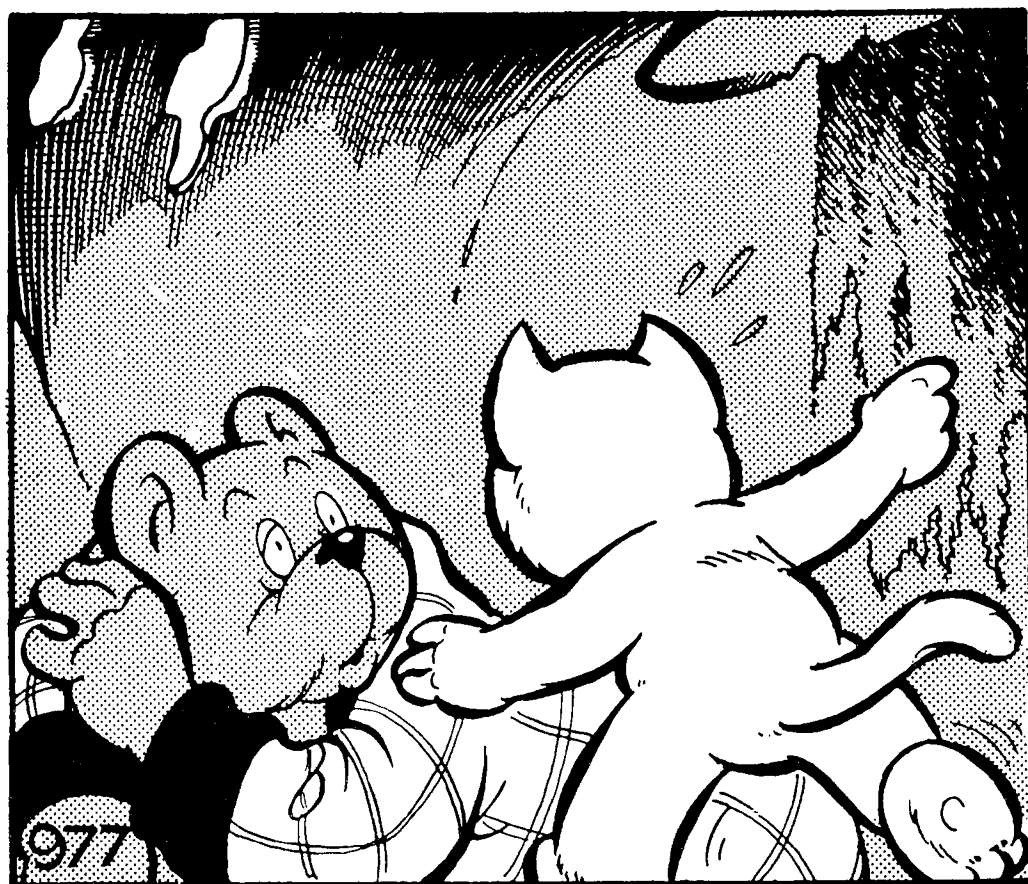
Heer Bommel kreeg er genoeg van. Hij was vermoeid en hongerig en dat was geen wonder na alles wat hij had doorgemaakt.
'Is hier geen hotel in de buurt?' vroeg hij. 'Ik wil slapen en dat gedoe met die Teem zoeken we dan later wel eens uit!'
'Jullie hebben geen huis!' neuzelde de stem. 'Net wat ik daarnet al dacht. Die lieden respecteren zichzelf niet, dacht ik. Ze hebben niet eens een huis! Wie heeft er nu geen huis? Maar ik wil jullie helpen. Loop de Lijmstraat maar uit, dan zal je daar de huizen vinden, die wij hebben afgedankt. Ze zijn kapot en oud, maar het is altijd beter dan niets. Goede middag!'
Tom Poes en heer Ollie liepen dus de slakkenstad uit en kwamen terecht in een soort ruïnestadje, dat daar was achtergelaten door oude, overleden slakken. Br, het was beslist geen gezellige omgeving...

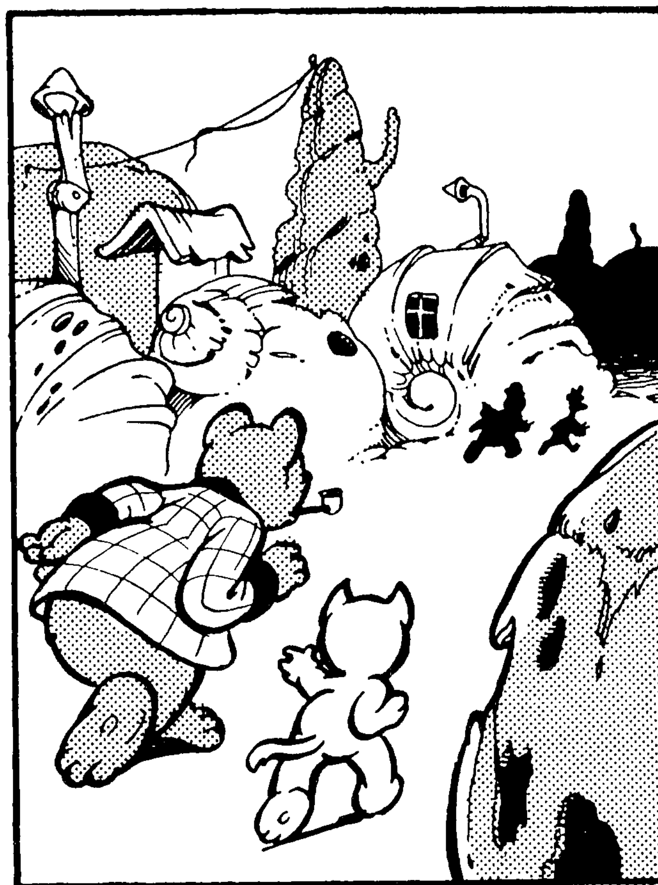
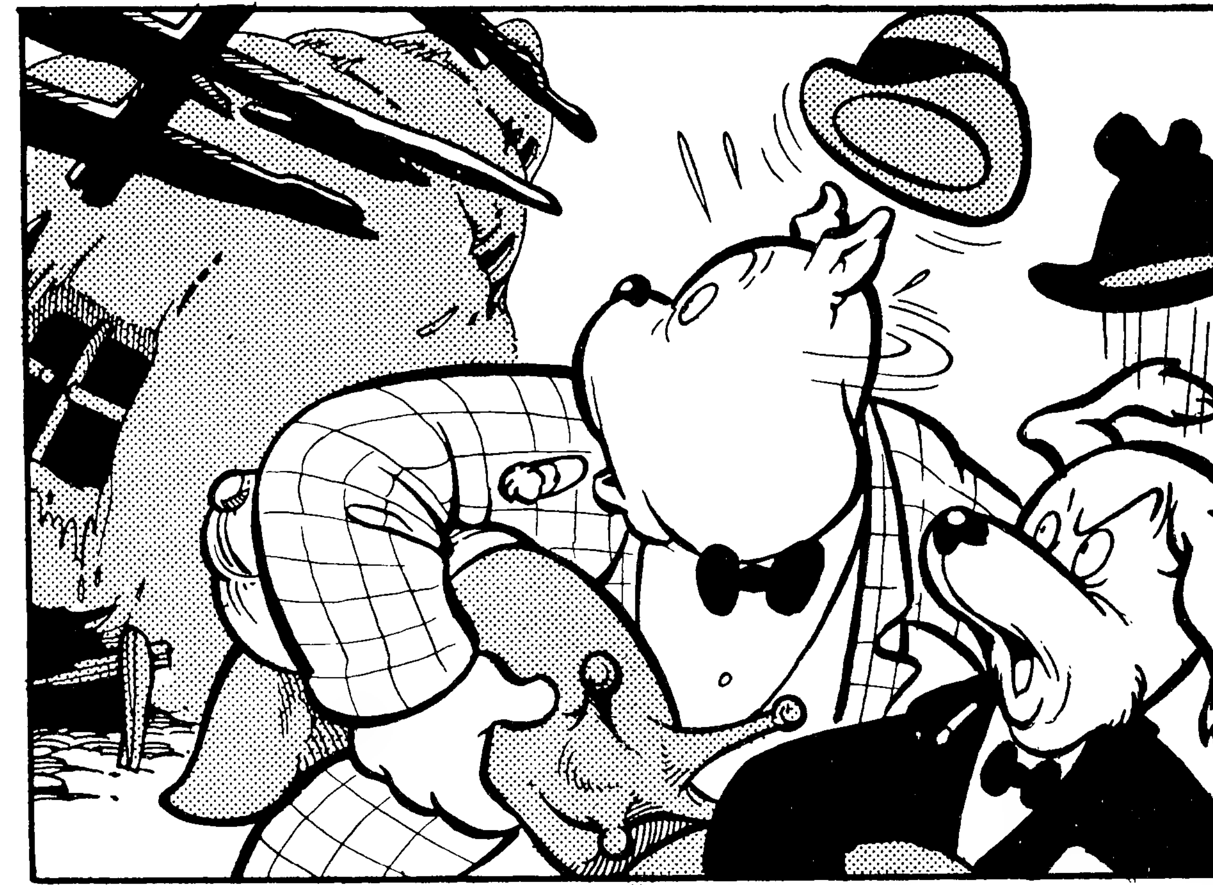

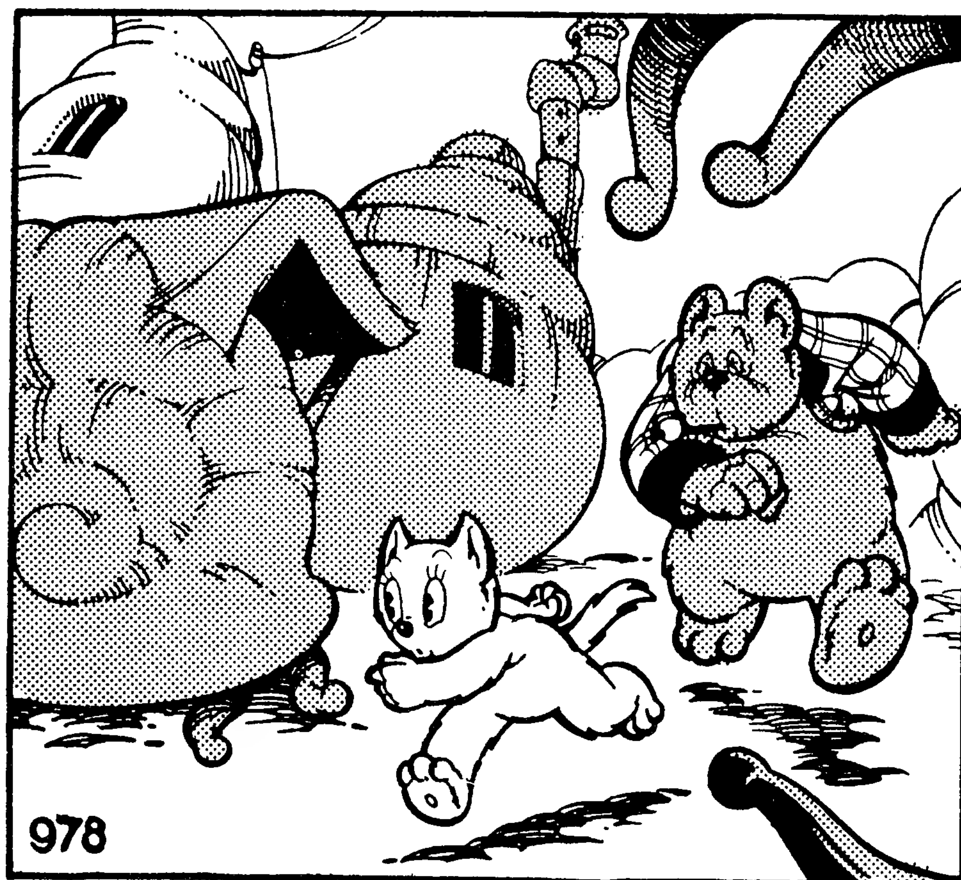
Heer Ollie bleef voor een van de ruïnes stil staan en zocht een ingang. 'Begrijp jij er iets van, Tom Poes?' vroeg hij klagerig, terwijl hij naar binnen klauterde. 'Ik moet je zeggen, dat ik me veel meer had voorgesteld van dit avontuur! We worden alleen maar onbeleefd behandeld en er is niet eens een net hotel in deze stad en niemand kan ons inlichten over dat Lijm-Teem wat dat dan ook is! Nee zeg nu zelf, is dit nu een omgeving voor een Bommel? Mijn vader zou nooit hebben goedgekeurd, dat zijn zoon in een tochtig slakkenhuis verbleef!'
Tom Poes keek eens om zich heen en haalde de schouders op. 'Och, het is beter dan niets!' zei hij. 'Ga hier maar een beetje zitten en rust eens uit, heer Ollie. Doe maar een slaapje, dan zal ik intussen eens kijken of ik een spoor van Super en Hieper kan vinden!'

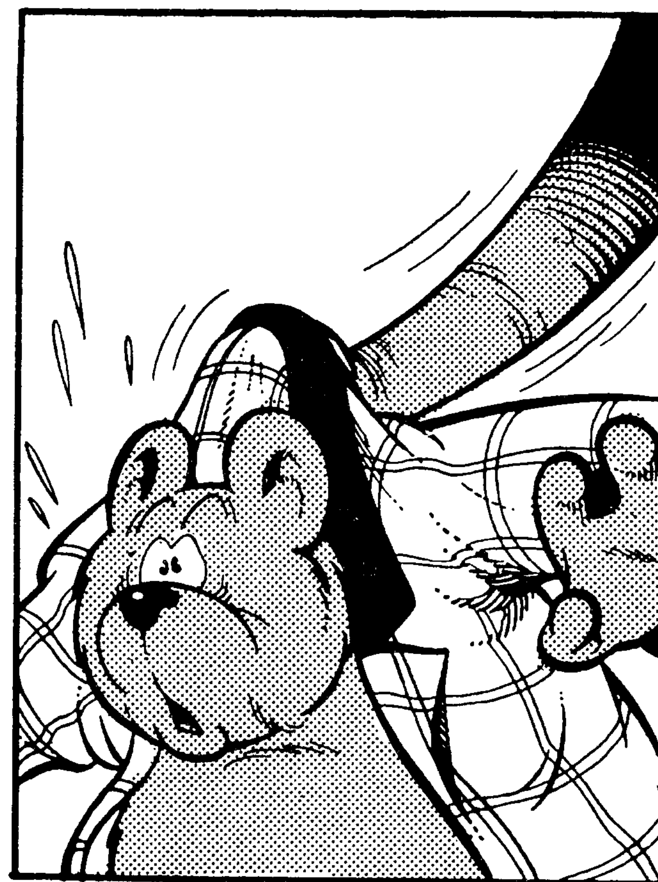
'Bah!' zei heer Ollie. 'Een slaapje! Alsof ik zou kunnen slapen na alles wat ik heb meegemaakt! Het idée... hm... ik ga een beetje nadenken... oef... en... heh... hm... dan zal ik... ah... denken... mpf... grrr...' Heer Bommel sliep dus en Tom Poes keek spiedend door één van de gaten in de wand naar buïten.
'Het bevalt me niet, dat we geen spoor van die twee schurken hebben ontdekt!' mompelde hij. 'Zij moeten hier toch ergens rondzwerven!'
Nu, daar had Tom Poes gelijk aan. Super en Hieper waren regelrecht naar de plaats gegaan waar de jonge slakken aan het grazen waren. En vóórdat iemand ook maar zijn ogen onder zijn huis had kunnen uitsteken, hadden de beide gewetenloze bandieten ieder twee kleuters-met-huis-en-al opgetild en waren er mee weggelopen...

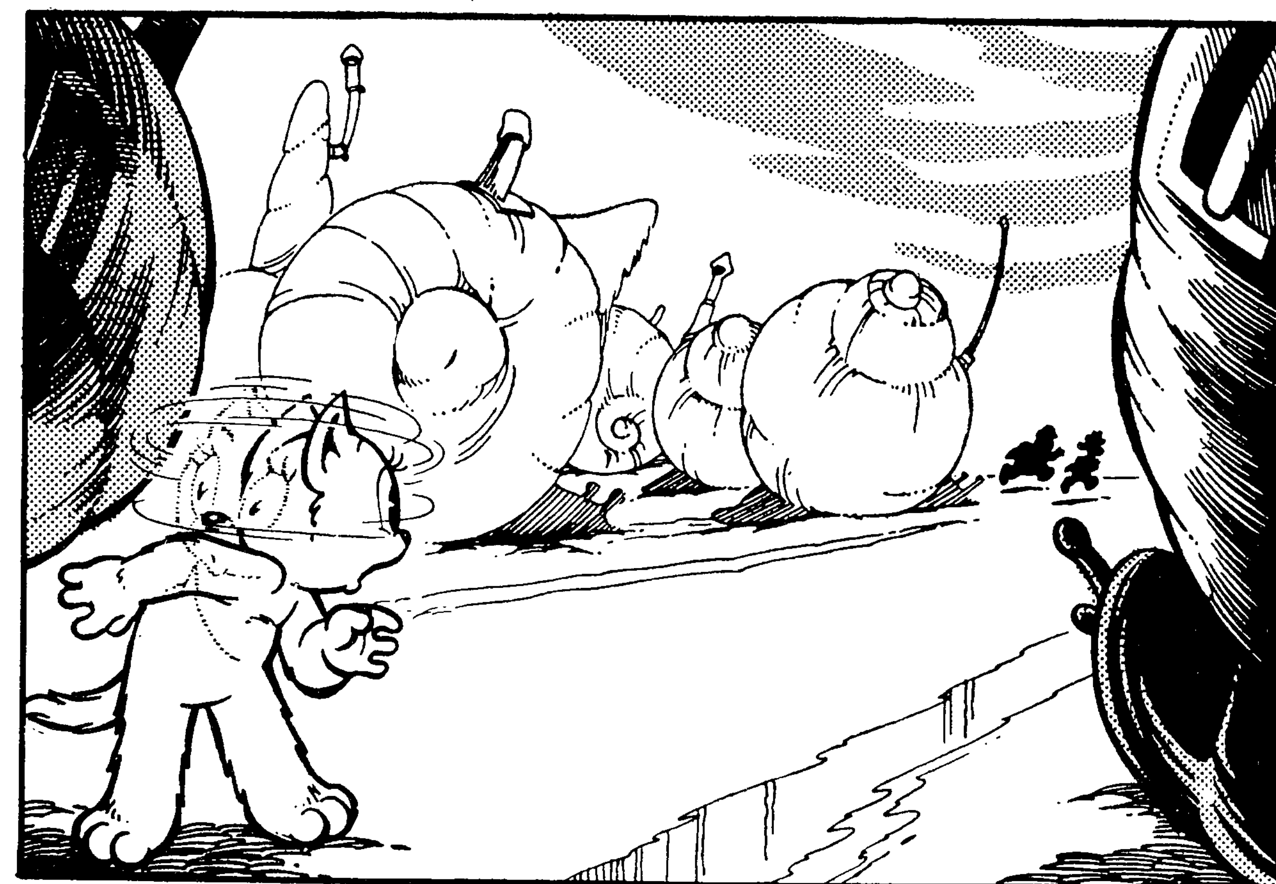

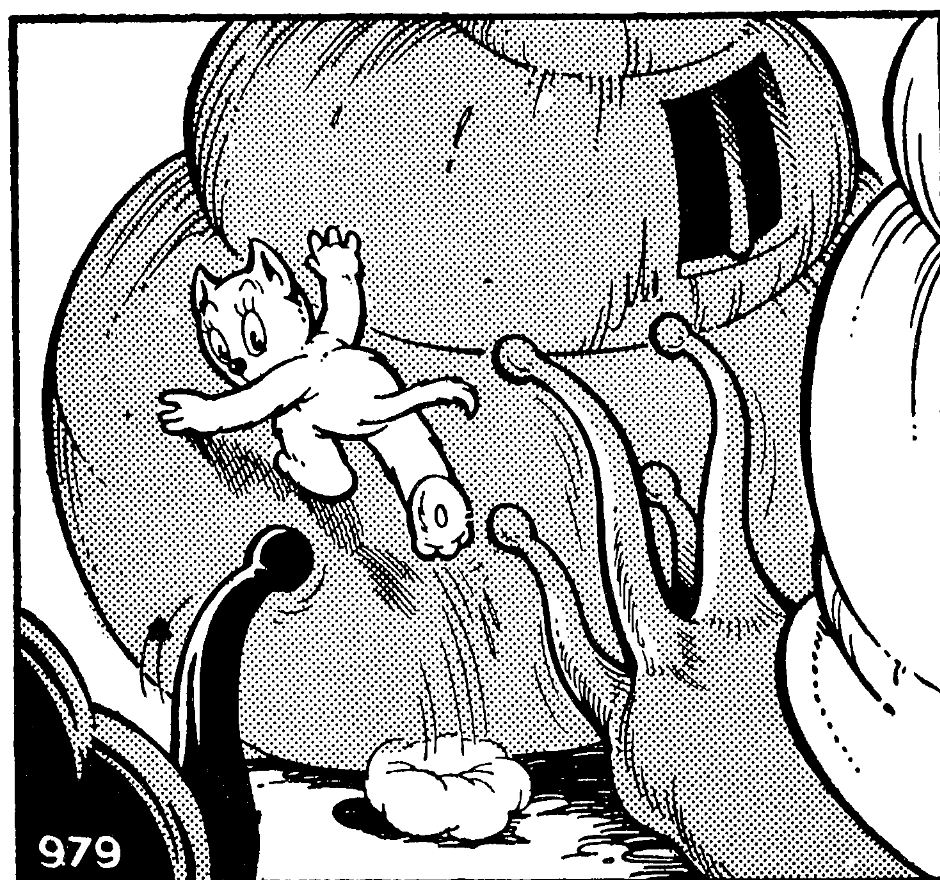
Heer Bommel werd ruw uit zijn slaap gewekt, doordat Tom Poes hem aan een mouw trok.
'Heer Ollie!' riep Tom Poes, 'Word wakker! Daar lopen Super en Hieper en ze hebben allebei een paar kleine slakken onder de arm! We moeten er achter aan! Ik heb het gevoel, dat er nu iets gaat gebeuren!'
'Oef!' zuchtte heer Bommel, moeizaam overeind klauterend. 'Is het nu wel juist dat ik meega, jonge vriend? Kan ik niet veel beter hier blijven om dit huis te bewaken? Als jij nu eens alleen...'
Maar Tom Poes luisterde niet. Hij was al naar buiten geklauterd en volgde nu de beide schurken in de richting van het slakkenstadje. Heer Bommel keek eens om zich heen en toen hij merkte, dat er niets gebeurde en alles rustig bleef, vatte hij moed en liep achter Tom Poes aan.
'Kom gauw, heer Bommel!' riep die. 'Ze lopen in de richting van de kust. Direct komen ze bij de plaats, waar we Wal Rus hebben achtergelaten en dan moeten we er bij zijn om hem te helpen!'
'Hem helpen! Net wat ik dacht!' riep heer Ollie, en hij slofte hijgend voort, zonder echter hard op te schieten. Ze waren nu het pleintje voorbij en liepen de Teemstraat in. Aan het eind daarvan waren de voortsnellende figuren van Super en Hieper te zien en ieder ogenblik kon de ontmoeting met de brave zeerob plaats vinden.
Maar op dat moment klonk er een geluid achter hen. Het grote slakkenhuis op het plein werd opgetild en een neuzige stem schalde door de lucht.
'Alarm!' riep de stem. 'Wáár is mijn sieter? Alarm! Mijn sieter! Kleuterstraat één, twee, drie en vier zijn ontvoerd! Alarm! Er achter aan! Waar is toch mijn sieter??!!'

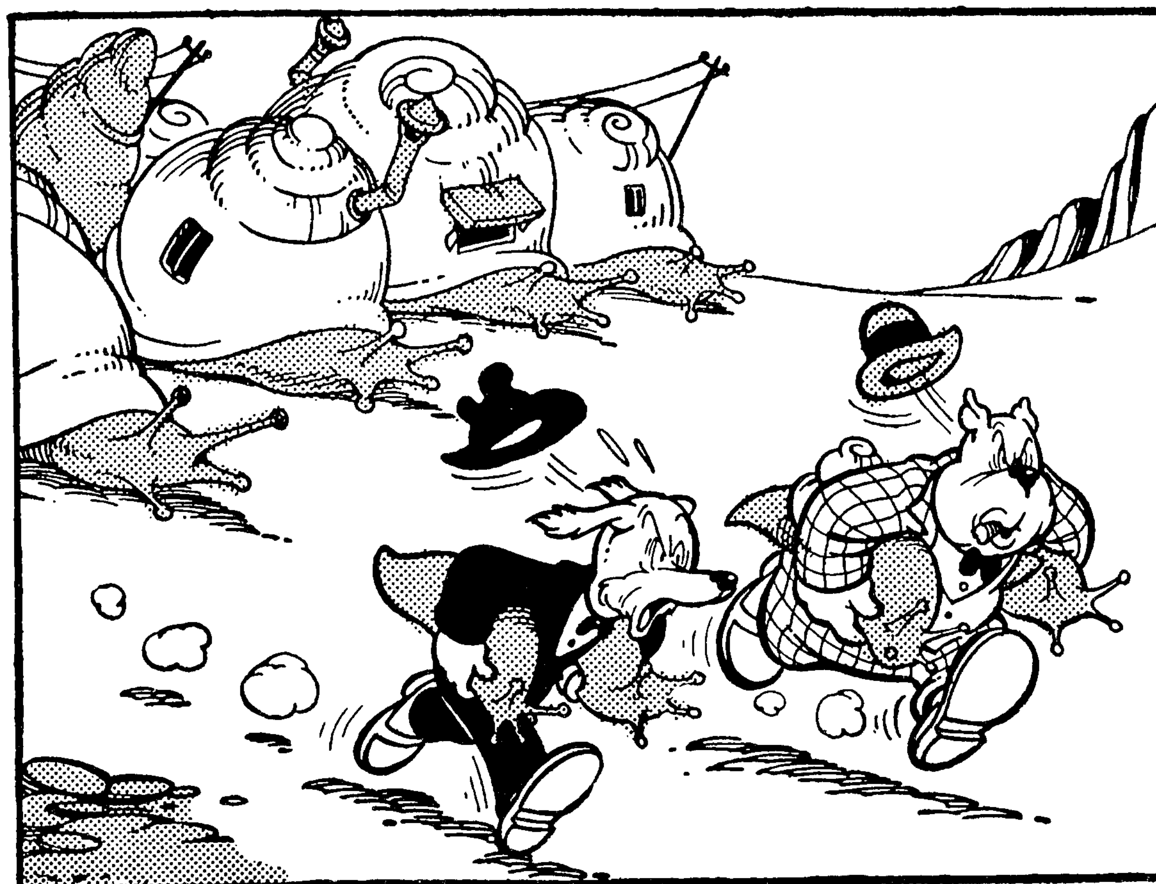
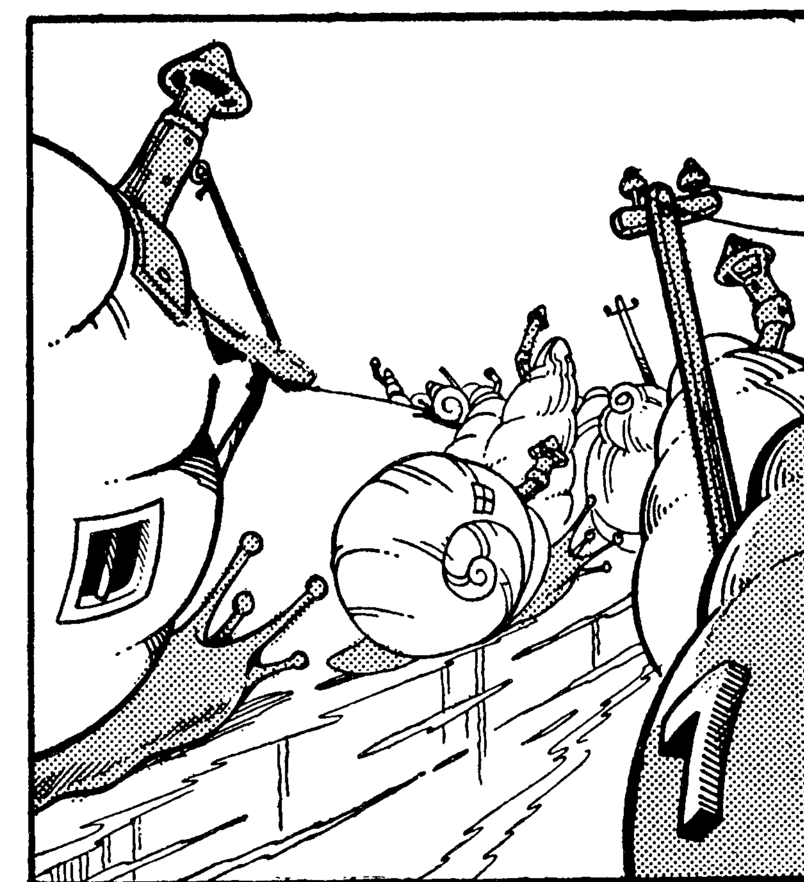

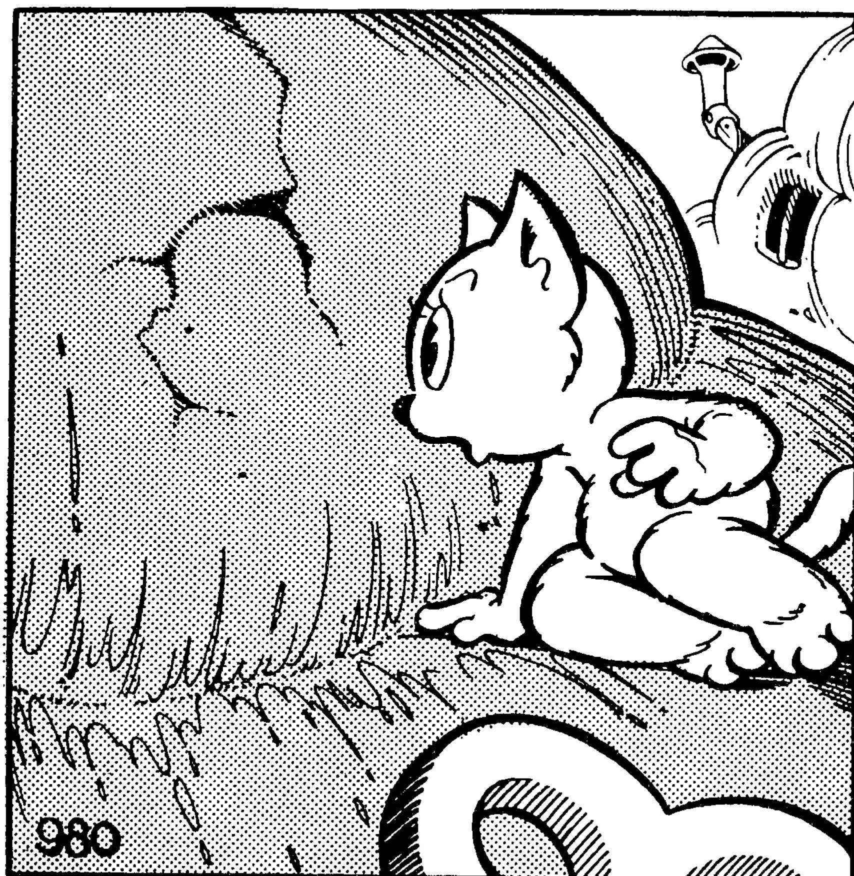

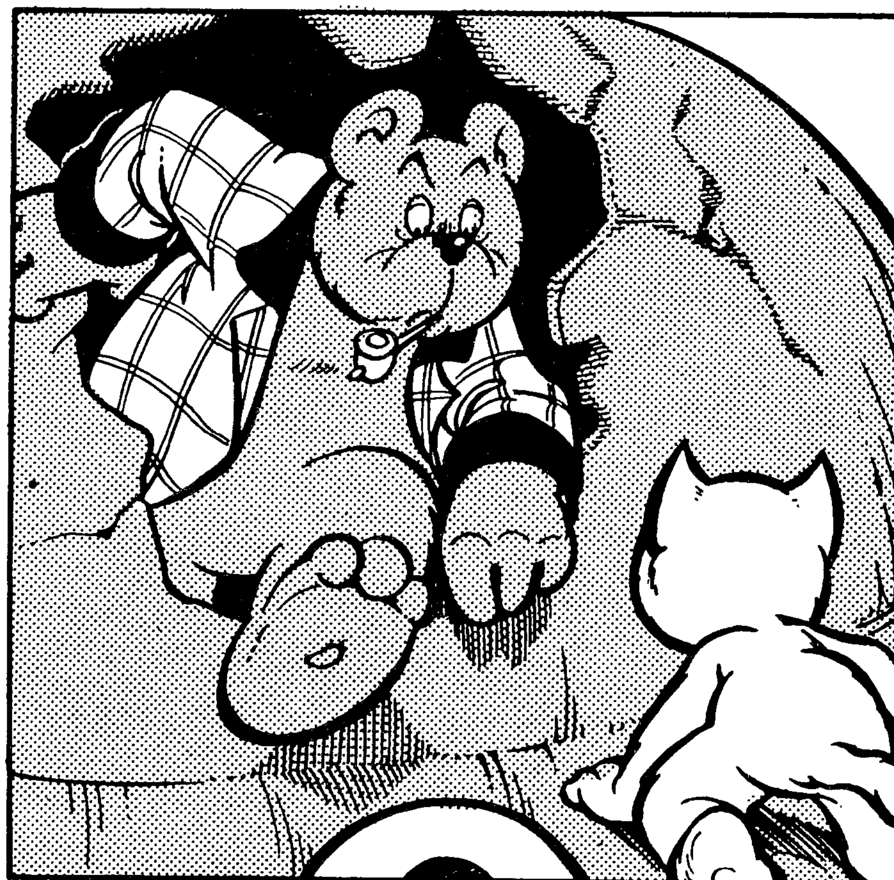
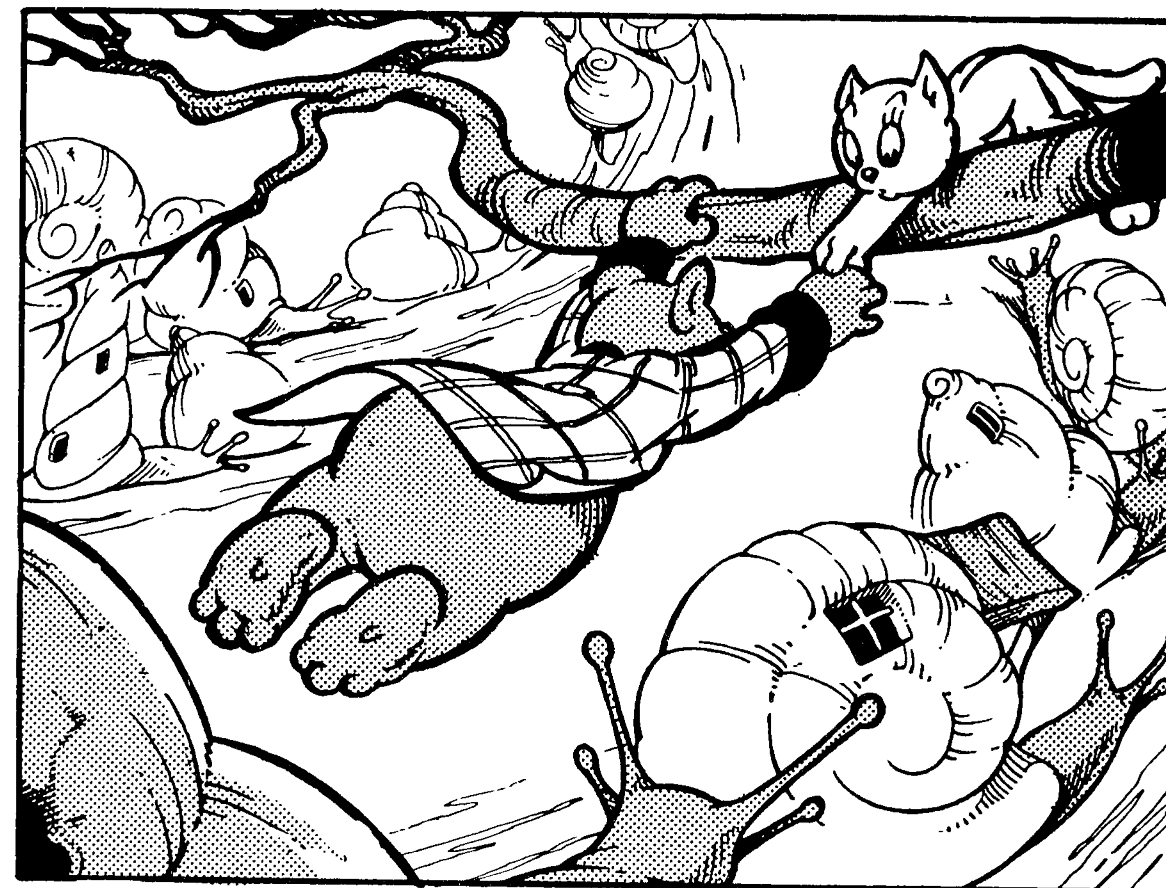
Heer Bommel, die tot dusverre tamelijk lusteloos aan de achtervolging van Super en Hieper had deelgenomen, zette er plotseling vaart achter. En dat was geen wonder!
De hele slakkenstad was in beweging gekomen en uit alle huizen staken ogen-op-steeltjes en voelsprieten. Om hen heen schoven de gebouwen onder vochtig geschuifel voorwaarts en zeurderige stemmen slaakten boze uitroepen.
'Wat een toestand!' klaagde heer Ollie al rennend. 'Was ik maar thuis gebleven! Ik houd niet van slakken!... Tom Poes! Waar ben je toch?! Tom Poes! Ik wil hier weg!'
Op dat moment werd hij door Lijmplein vier-en-twintig in de kraag gegrepen en in de lucht getild en zijn geroep ging over in een luide gil.
Tom Poes stond onmiddellijk stil en keek zoekend om zich heen. De straten schoven driftig voort en de echo's van heer Bommels kreet weerklonken nog tegen de huizen. Maar heer Ollie zelf was niet te zien – hij was spoorloos verdwenen!
'Kunt u me ook zeggen, waar mijn vriend gebleven is?' vroeg Tom Poes aan een passerend gebouw.
'Geen tijd!' riep de slak, die er onder kroop. 'Ik ben aan het achtervolgen! Er zijn indringers!' Toen hield hij zijn vaart een beetje in en richtte zijn ogen met een dwalende blik op Tom Poes.
'Zeg eens!' zei hij aarzelend. 'Je bent toch geen indringer? Waar is je huis? Waarom achtervolg jij niet?'
'Ik achtervolg wél!' riep Tom Poes haastig, naar de figuren van Super en Hieper wijzend, die in de verte, over een heuvel, verdwenen. Maar het was duidelijk, dat de slak hem niet vertrouwde. Hij hield tenminste halt en richtte zijn voelsprieten op Tom Poes...

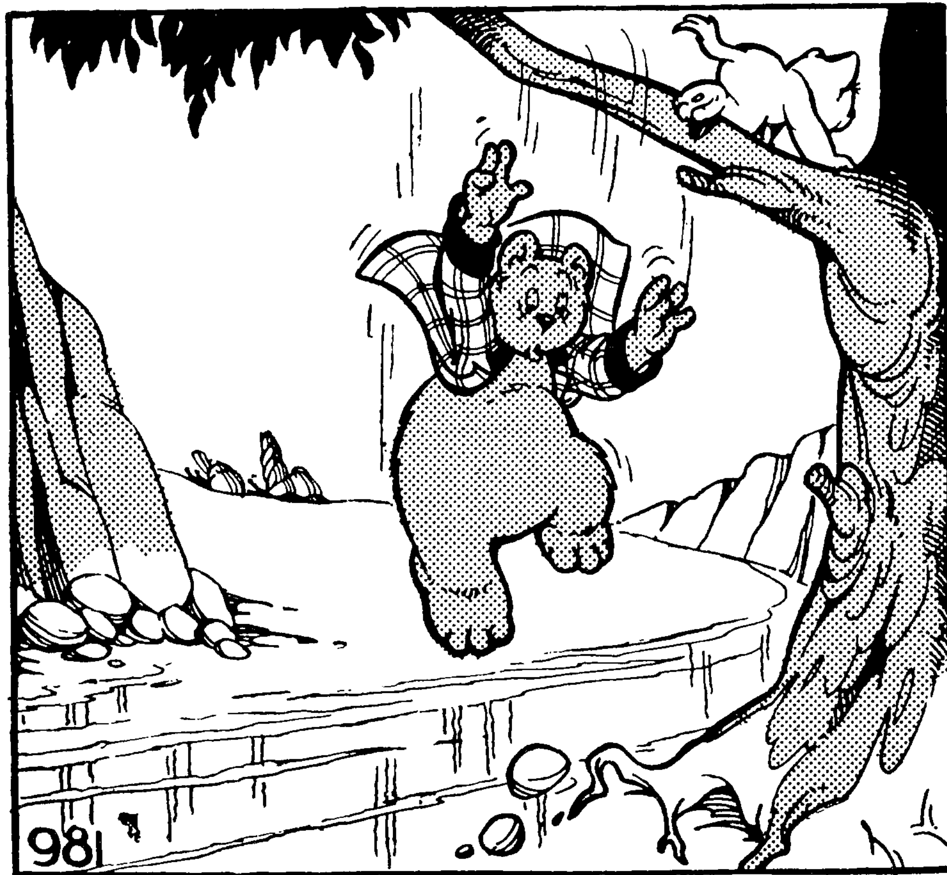

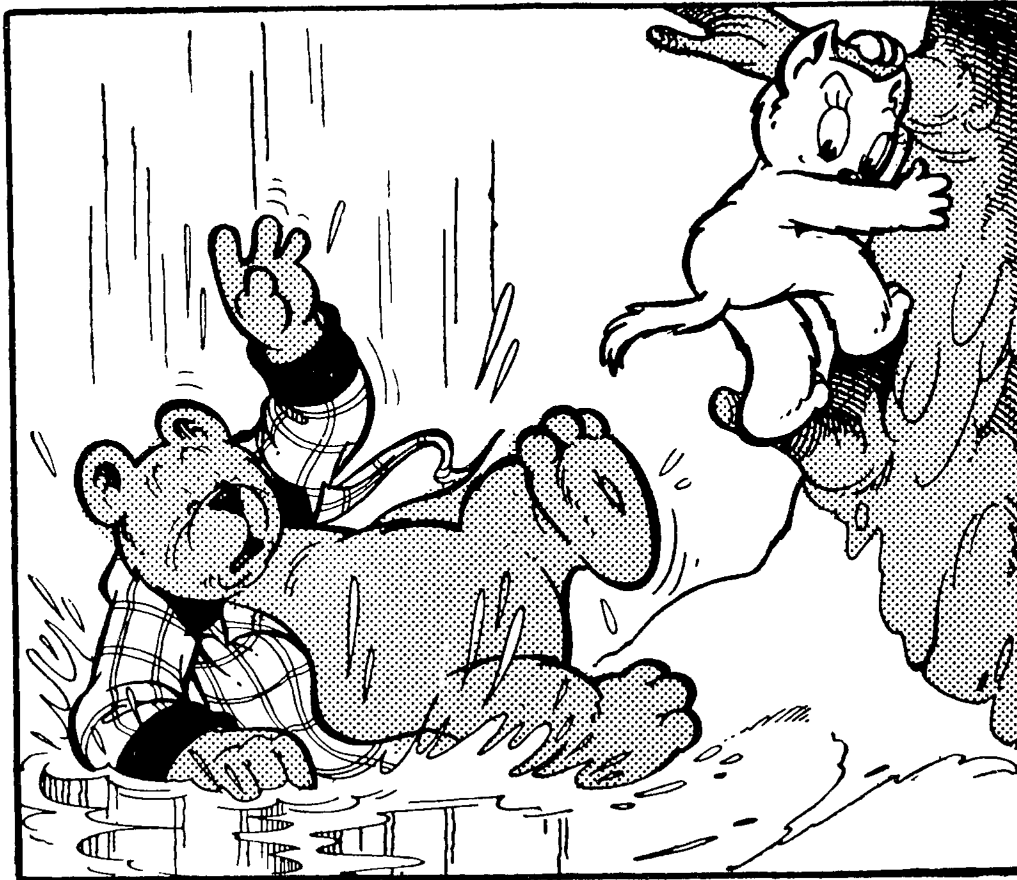
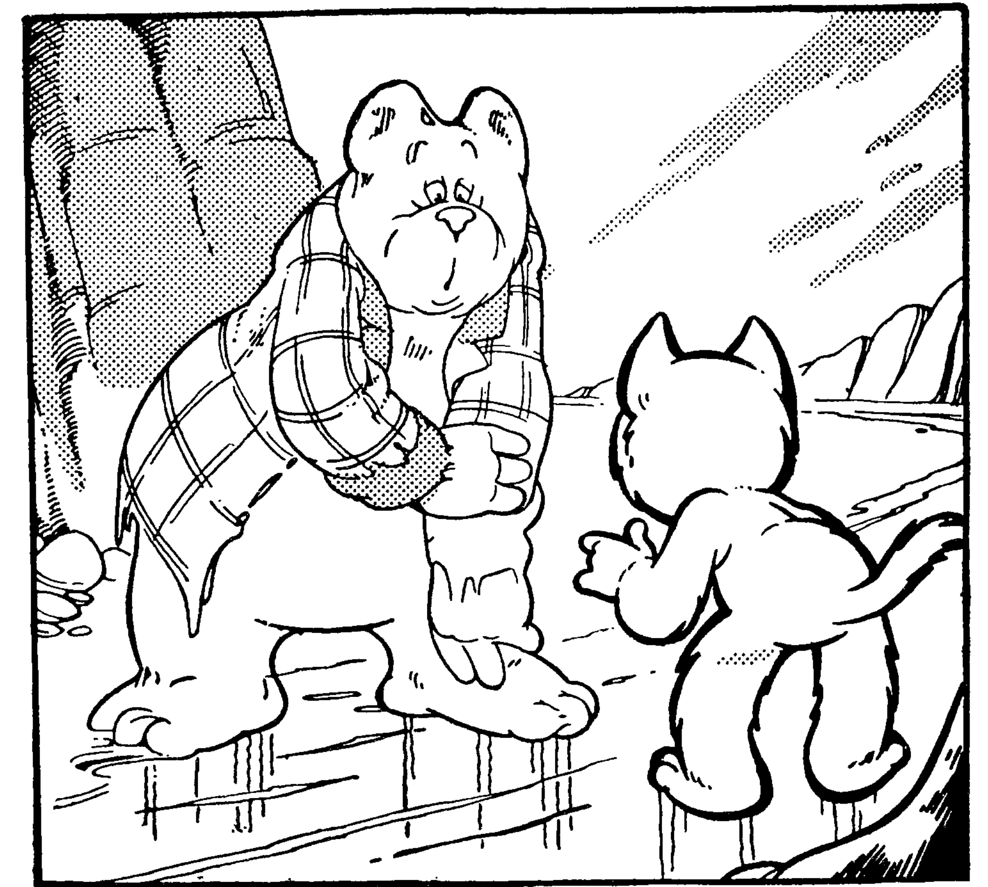
Tom Poes wachtte niet. Toen hij zag, dat de hele straat halt hield en vijandig tegen hem begon te doen, nam hij een sprong en begon een huis te beklimmen – het was Lijmplein vier-en-twintig, om juist te zijn.
Dat viel niet mee. Een slakkenhuis is rond en glad en biedt niet veel houvast. Maar gelukkig vergaten de slakken hem, toen ze hem niet meer zagen. Ze keken niet verder dan hun ogen lang waren en bovendien hadden ze het druk met het maken van Lijm-Teem; wat dat dan ook mag zijn.
Tom Poes slaagde er dus in om boven op het huis te klimmen en zat daar tamelijk veilig, toen de stoet zich weer in beweging zette. In de verte holden de beide schurken Super en Hieper, die ieder krampachtig de beide piepende, jonge slakjes onder de armen torsten.
'Ik word... zo... moe, baas!' klaagde Hieper. 'En... die slakken... zijn... zo zwaar! Is het nog... ver?'
'Zeur niet!' grauwde Super hijgend. 'Wees liever blij, dat onze list slaagt! De hele stad zit achter ons aan! Als we al die slakken aan boord hebben mag je uitrusten!'
'Waar... zou Wal Rus gebleven zijn?' vervolgde Hieper op huilerige toon. 'En Tom Poes?... En Bommel?'
'Bah!' snauwde Super, 'die lopen natuurlijk nog ergens te zoeken! Daar zullen we geen last van hebben!'
Maar daar vergiste Super zich in. Wal Rus was naar zijn schip terug gegaan, toen het wachten hem verveelde en Tom Poes zat boven op Lijmplein vier-en-twintig. En heer Bommel?
Wel, dat zullen we morgen zien.

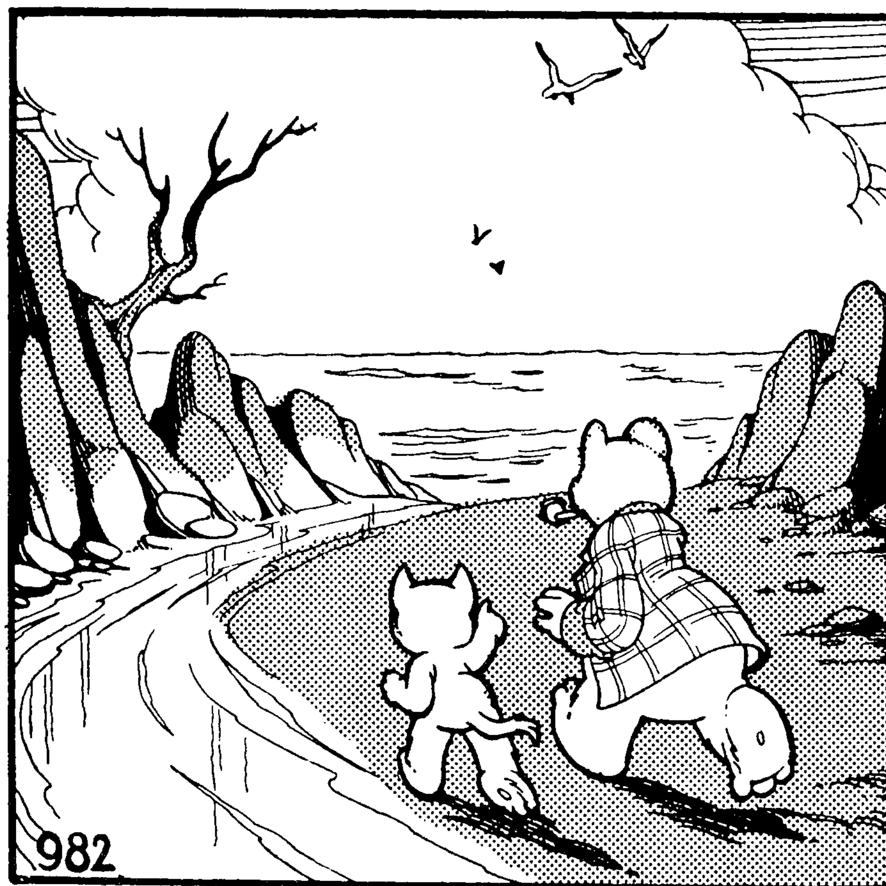

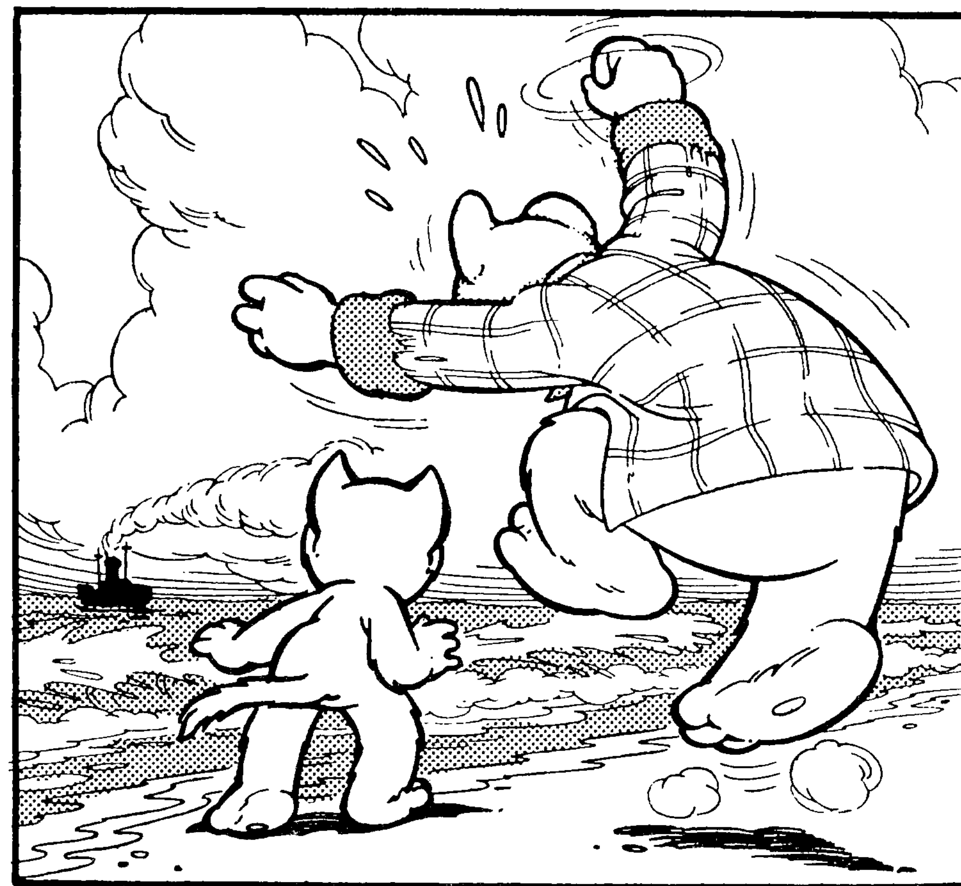
Tom Poes zat dus op het hoogste punt van een slakkenhuis en hield zich daar vast, zo goed en zo kwaad als dat ging. Het hele geval schudde en bewoog zich als een zeeschip bij stormweer door de snelheid van de huiseigenaar. Het moet dan ook gezegd worden, dat Tom Poes het lang niet naar zijn zin had. Daar kwam nog bij, dat hij zich ernstige zorgen maakte over heer Bommel.
'Waar kan hij gebleven zijn?' mompelde Tom Poes, aan alle kanten om zich heen kijkend. 'Sinds de stad in beweging gekomen is, heb ik taal noch teken meer van hem gehoord of gezien...'
Op dat ogenblik klonk een zacht getik, vlak bij zijn zitplaats en toen Tom Poes verschrikt rondkeek, ontdekte hij, dat het slakkenhuis een barst vertoonde.
'Ik wil er uit!' riep een gesmoorde stem.
'Wat gek!' zei Tom Poes. 'Ik dacht dat slakken altijd aan de onderkant uit hun huizen kwamen!'
'Ik ben geen slak! Ik ben een heer!' riep de stem en met het gekraak van een splinterende slakkenhuiswand werkte heer Bommel zich naar buiten.
'Wel heb ik ooit!' zei heer Ollie, verbluft naar Tom Poes starend. 'Hoe kom jij hier, jonge vriend? Hoe...'
'Vlug, heer Ollie!' zei Tom Poes, die het eerst weer van zijn verbazing bekomen was. 'We moeten hier af! Daar hangt een boomtak over de weg! Spring er af!' En hij voegde de daad bij het woord.
Heer Bommel volgde hem, een beetje aarzelend. En dat was geen wonder! Ik verzeker je, dat het geen pretje is, om van een snel voortschuivend slakkenhuis in een boom te springen! Probeer het maar eens!

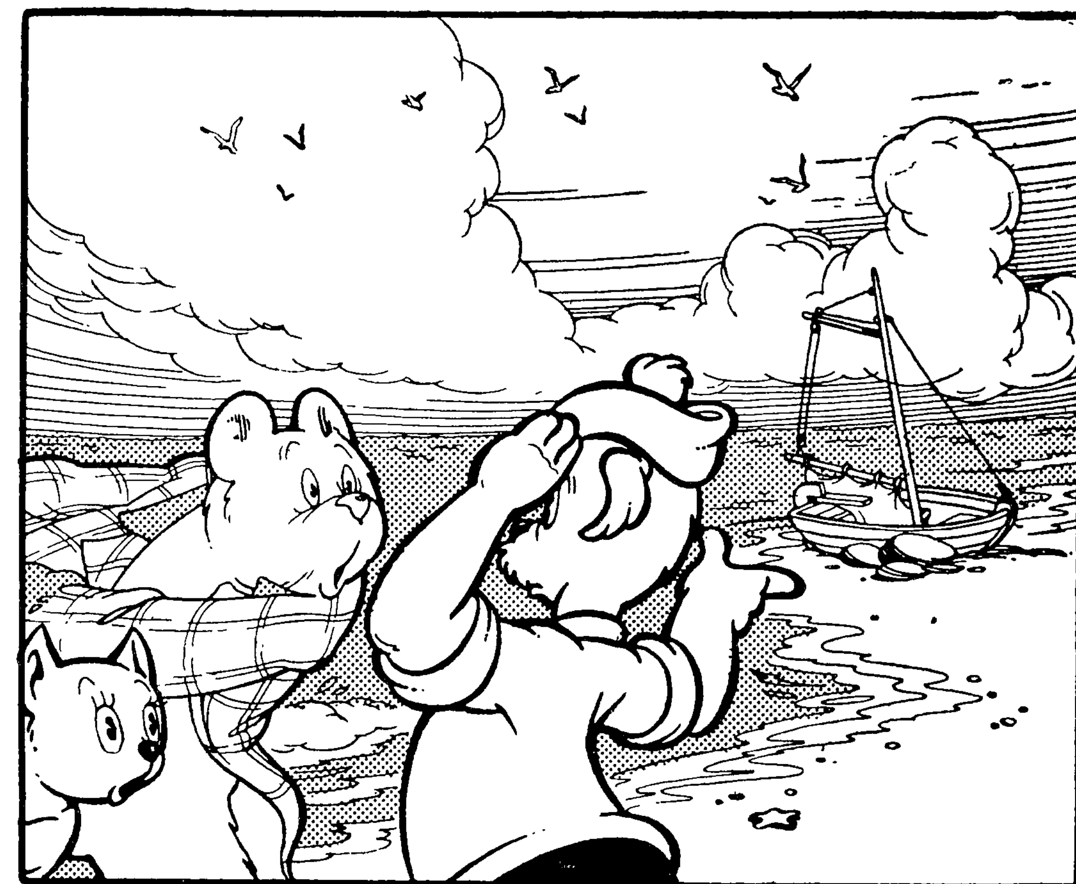

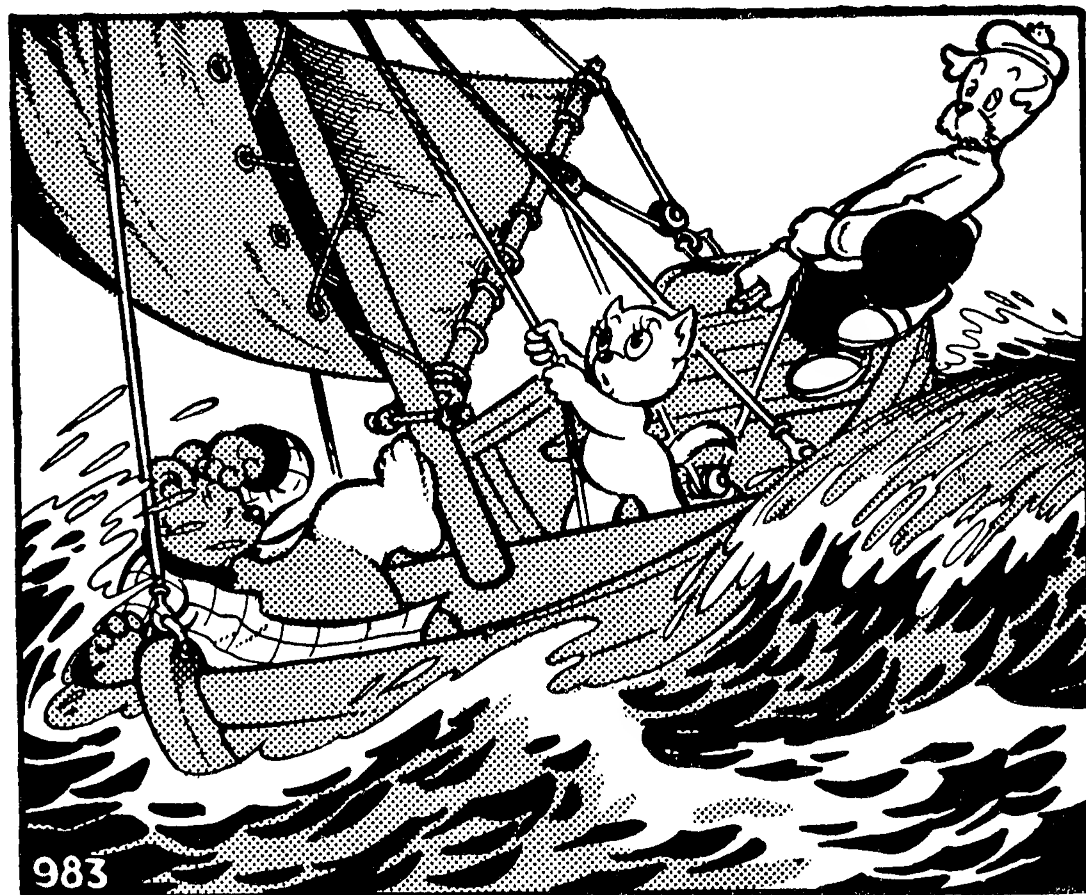
Tom Poes en heer Bommel hingen dus in een boomtak en op de weg, onder hen, kroop de slakkenstad in een lange rij en met grote snelheid naar de horizon.
'Wat een toestand!' zei heer Bommel klagerig. 'Stel je voor, Tom Poes! Ik werd gegrepen door zo'n engerd en in zijn huis geduwd! Heb je ooit zo iets meegemaakt? In de goede tijden, die achter ons liggen, placht ik in mijn tuin te werken en slakken te vangen. En ik moet zeggen, dat ik dat een vies werkje vond! Slakken zijn eng, als je begrijpt, wat ik bedoel! En nu... nu word ik door de slakken gevangen! Ik mag er niet aan denken, jonge vriend... ik word er koud en akelig van!'
'Ja', zei Tom Poes, 'dit gedoe is nogal... eh... lijmerig! Maar de stad is gepasseerd, heer Ollie! Laten we naar beneden springen!'
'Dat is goed!' zei heer Bommel. 'Deze boomtak verveelt me!' En zonder uit te kijken, liet hij zich vallen. Maar, o wee! Zoals iedere natuurliefhebber kan weten, laat een slak een glibberig spoor na. En het zal dan ook duidelijk zijn, dat een slakkenstad een glibber-van-wat-ben-je-me achterlaat. En heer Ollie sprong daar precies midden in!
'Pas op!' riep Tom Poes, langs de stam naar beneden dalend. 'Kijk uit, heer Bommel!'
'Blah! Blubblub!' sprak heer Ollie. Hij krabbelde overeind en bekeek zichzelf met een onuitsprekelijk vies gezicht. Tom Poes staarde hem onthutst aan en terwijl hij keek, zag hij, dat het vieze laagje, dat zijn vriend bedekte, snel opdroogde en begon te glanzen met alle kleuren van de regenboog! Een paar minuten na zijn val zag heer Bommel er uit als een grote, zacht glanzende parel....

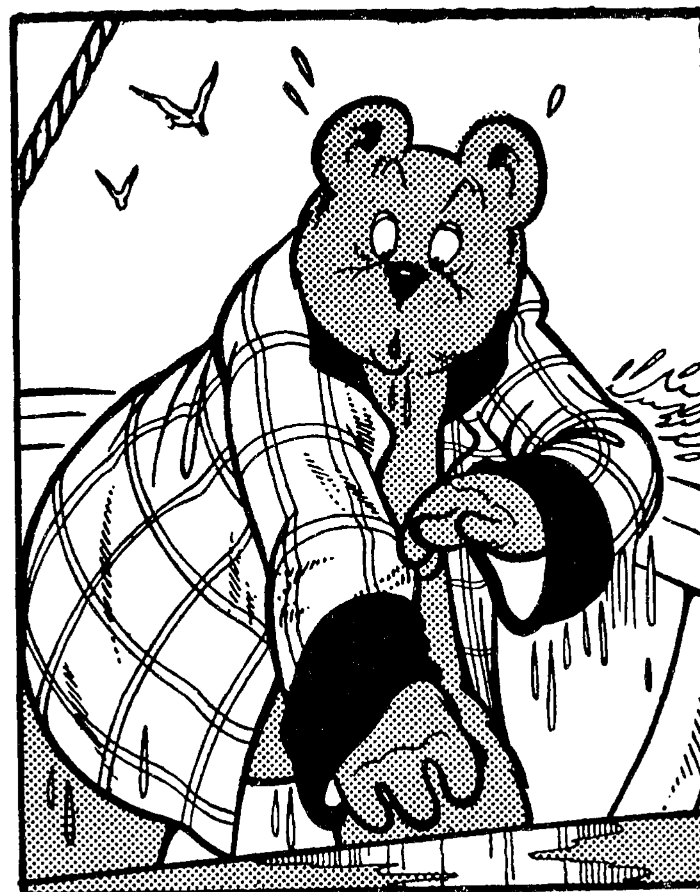
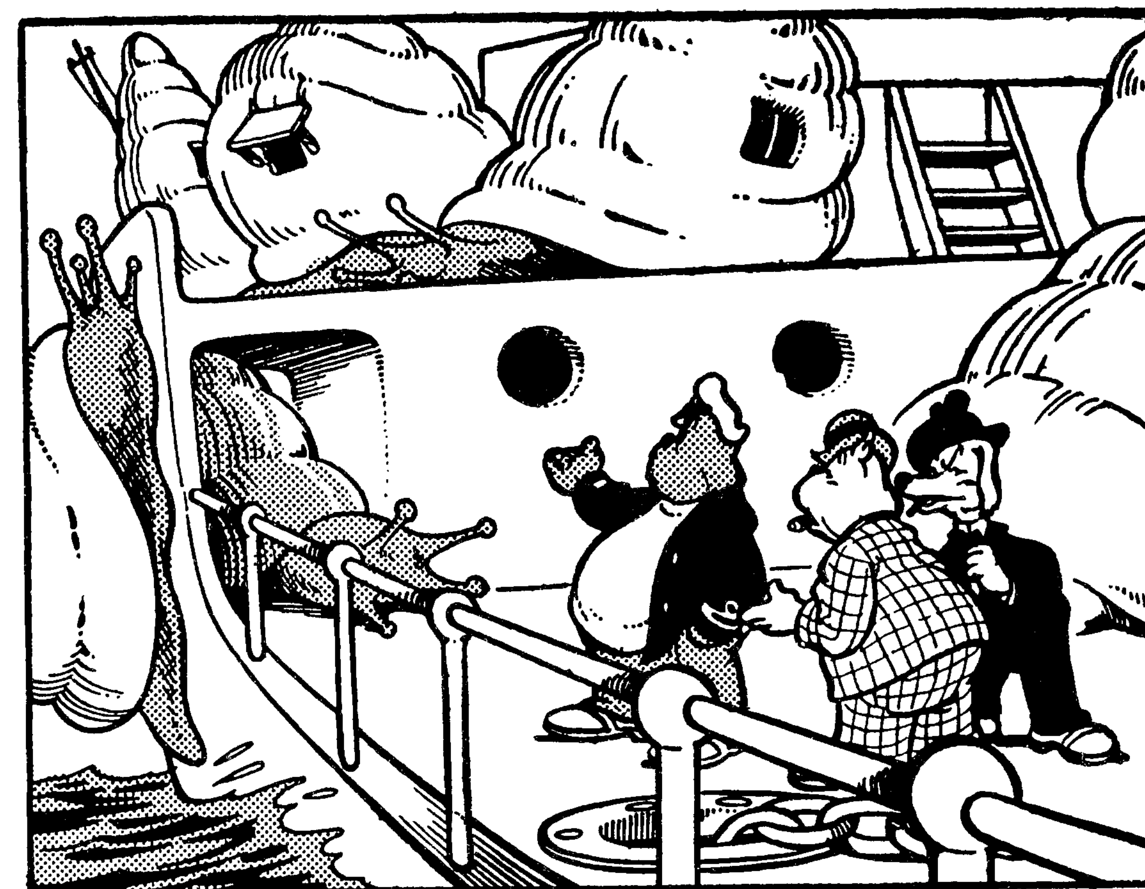

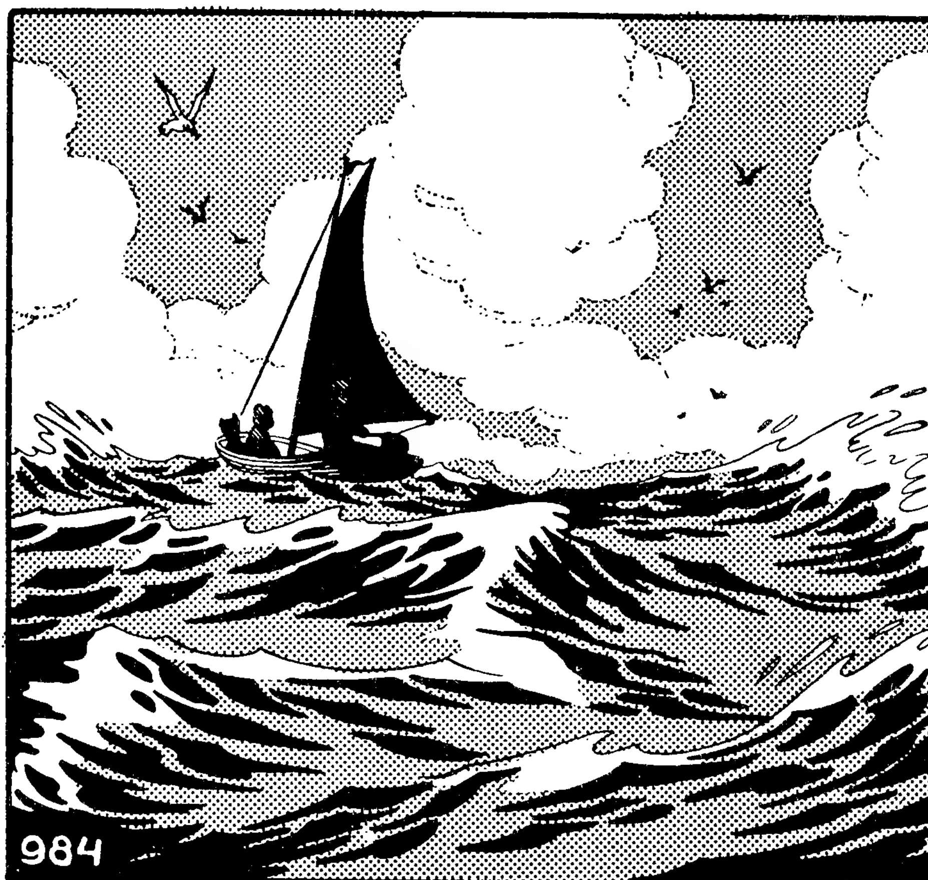

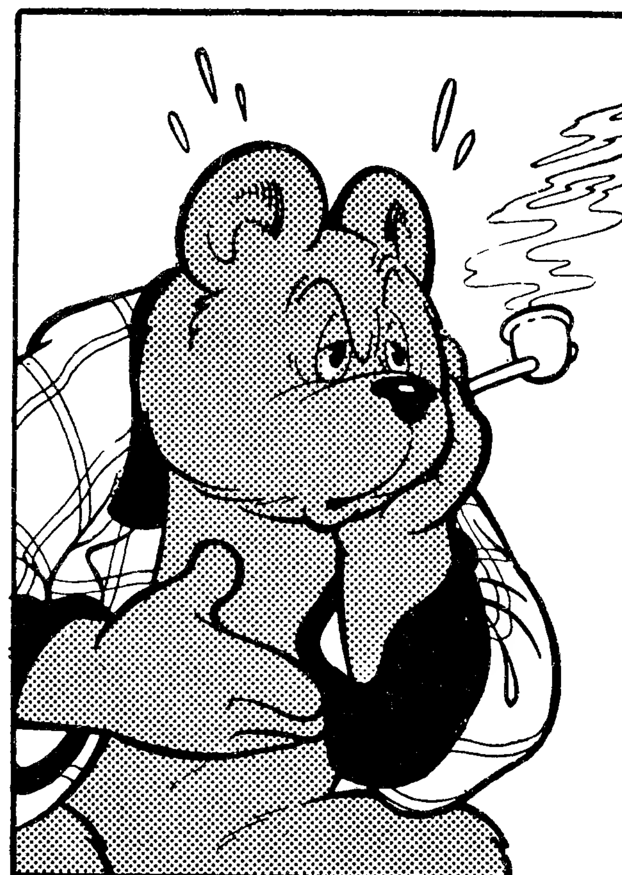
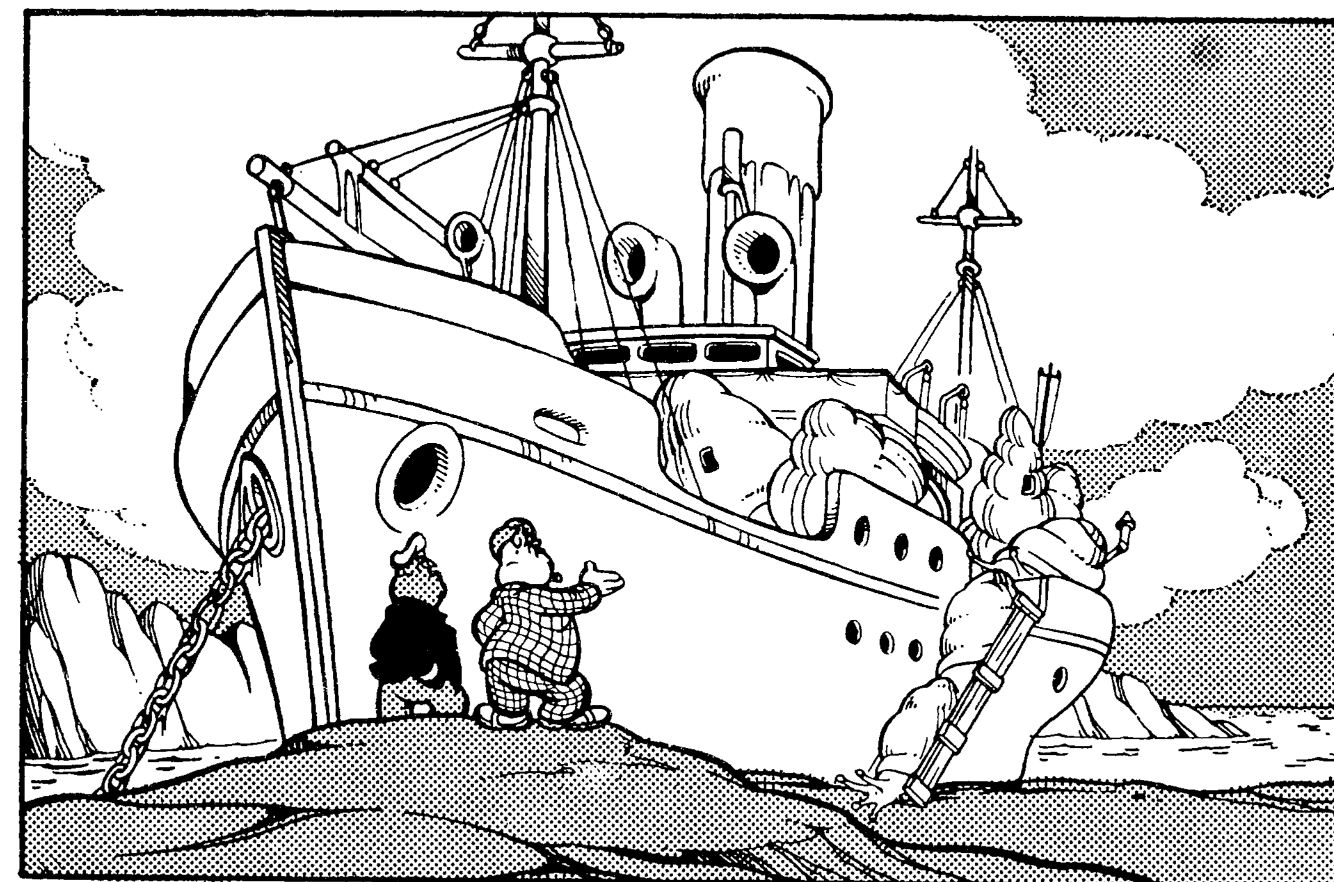
Toen Tom Poes en heer Bommel een beetje van hun verbazing bekomen waren, begonnen ze het spoor van de slakken naar de kust te volgen.
'Van alle dingen, die mij ooit zijn overkomen, is dit het vreemdste!' zei heer Ollie, met een mengeling van afkeer en bewondering naar zijn parelachtig-glanzende jas kijkend.
'Ja!' zei Tom Poes, 'het is wel een erg bizonder slijm-spoor, dat deze slakken nalaten! Kijk, heer Ollie, de hele weg, waar ze gekropen hebben, begint te glanzen! Ik vraag me af...'
'Het is verschrikkelijk vies... maar toch wel mooi!' zei heer Ollie. 'Maar eh... hm... waar is nu het Lijm-Teem, waar we eigenlijk naar zochten, jonge vriend? En waar is kapitein Wal Rus? En waar is het schip?'
'Daar vaart het schip!' zei Tom Poes, naar een rookpluimpje aan de horizon wijzend. 'Het is zonder ons vertrokken, heer Ollie! En er is niemand meer te zien. Super en Hieper niet en kapitein Wal Rus niet en de slakken niet! Ik heb zo het idee, dat ze allemaal op de Albatros zijn!'
'Dat is het toppunt!' riep heer Bommel, wild met zijn vuisten zwaaiend. 'Ik heb het schip gehuurd en het betaald en niemand trekt zich iets van me aan! Ik ploeter hier rond in de viezigheid, ik word in de smurrie gegooid, niemand geeft me Lijm-Teem en dan vaart iedereen lachend weg! Maar dat néém ik niet!'
'Dat hoeft ook niet, baas!' zei een grove stem achter heer Bommels rug. 'De kapitein heeft een grote sloep voor u achtergelaten.'
Tom Poes en heer Bommel keerden zich met een ruk om en stonden toen tegenover de matroos Mosselmakers, die vriendelijk aan zijn muts tikte en op een soort zeilboot wees.
'Stap maar in!' zei hij. 'Dan kunnen we vertrekken!'

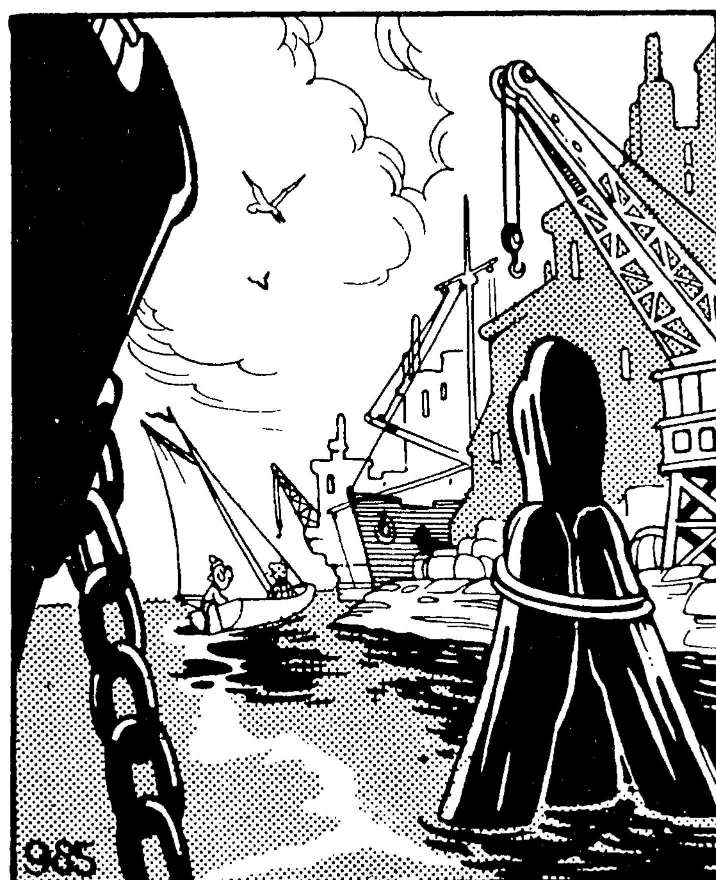

De grote sloep koos zee, bestuurd door de vaardige hand van de matroos Mosselmakers.
'Waarom is de Albatros zonder ons weggevaren?' vroeg heer Ollie, die fraaiglanzend vóór in de boot zat. 'Waarom heeft de kapitein ons niet geholpen?'
'Dat kon hij niet!' zei de matroos. 'Die twee landrotten hebben hem gedwongen weg te varen, toen de lading aan boord gekropen was!'
'Welke lading?' vroeg Tom Poes.
'Slakken!' legde de zeerob uit. 'Grote slakken, meneer! Nou, de kapitein moest wel gehoorzamen, maar hij liet mij hier achter met de sloep, zonder dat die lui het merkten. U boft, meneer!'
'Boffen!' zei heer Ollie bitter. 'Dat noem je boffen! Hier zit ik; vies en wit, blootgesteld aan de natuur-elementen...'
Op dat moment sloeg er een golf over de boeg en heer Ollie werd van top tot teen kletsnat.
'Oeaah!' riep hij. Hij schudde zich en droogde zich een beetje, en toen ontdekte hij, dat de wit-glanzende laag verdwenen was.
'Jammer!' merkte de matroos Mosselmakers op. 'Dat goedje schijnt niet tegen water te kunnen! U zag er anders mooi uit, meneer!'
Op datzelfde moment sprak Bul Super, die een heel eind voor hen uit de Albatros bevoer: 'Maak je maar niet boos, kapitein! Dat witte spul van die slakken gaat er met een beetje zeewater zó weer af! Maar het is wel mooi, vind je niet?'
'Mooi!?' snauwde Wal Rus. 'Bah! Dit goeie schip lijkt wel een overgehaalde schelpendoos, meneer! Ik wou, dat je met je vieze rommel op de maan zat! Dit is geen lading voor een eerlijk zeeman. En wat is nou dat Lijm-Teem waar je in het begin over praatte? Deze slakken soms?'
'Nee, deze slakken niet!' zei Hieper. 'Maar het Lijm-Teem is er toch wel bij, hè baas?'

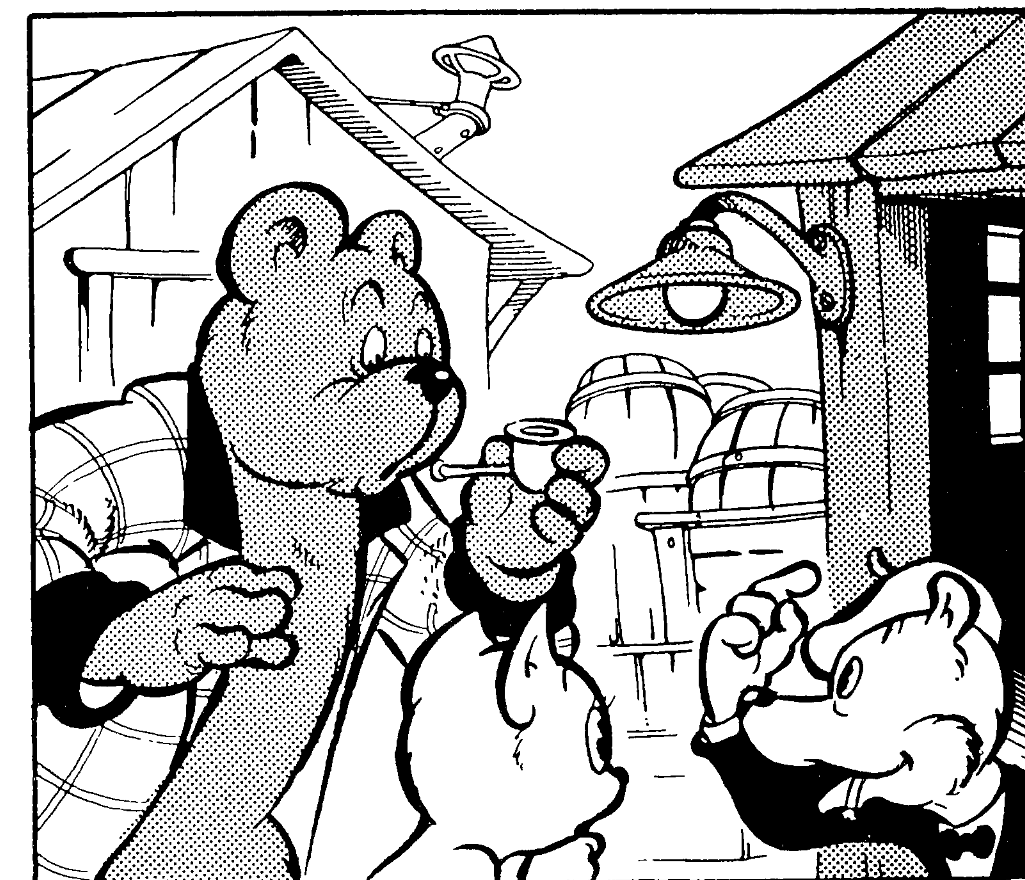

De zeilsloep, door gunstige wind gedreven en gestuurd door de vaardige hand van de matroos Mosselmakers, begon de kust te naderen.
'We mogen niet mopperen!' zei Tom Poes opgeruimd. 'Mooi voorjaarsweer en helemaal geen pech of ongelukken! Het loopt ons mee!'
'Hoe kan je dat nu zeggen?' riep heer Bommel klagerig. 'Wat ben je toch ongevoelig en ruw, jonge vriend! Alles heeft me immers tegengezeten?! Niets dan narigheid heb ik beleefd! Of dacht je, dat het leuk is om eerst door schurken en dan door slakken gevangen genomen te worden? Dacht je, dat het aardig is om als schipbreukeling in een open sloep over de zeeën te klotsen?'
'Kom, kom! Alles is toch goed afgelopen?' zei Tom Poes kalmerend. 'We zijn nu haast thuis en dan...'
'Goed afgelopen!' riep heer Bommel bitter. 'Niets is goed afgelopen! Het schip, dat ik had gehuurd, is weg, mijn geld is weg en, wat het ergste is, ik heb niet eens Lijm-Teem gevonden – wat dat dan ook mag zijn! De hele reis is voor niets geweest!'
Na deze woorden wendde heer Bommel zich af en verzonk in een morrig zwijgen.
De Albatros was intussen aangekomen in de Krabben-baai, die, zoals we op school hebben kunnen leren, dicht bij de goede stad Rommeldam ligt. De kapitein stond met Bul Super aan de wal en sloeg de ontscheping van de slakken gade.
'Blij, dat ik van die glibber-boel af ben, meneer!' merkte de stoere zeerob op. 'Mijn goeie schuit leek warempel wel een overgehaald slatuintje!'
'Mopper maar niet!' zei Super. 'Ik betaal je goed – en zaken zijn zaken! En die slakken hebben zich mooi rustig gehouden, toen ze die jonkies allemaal weer terug hadden!'

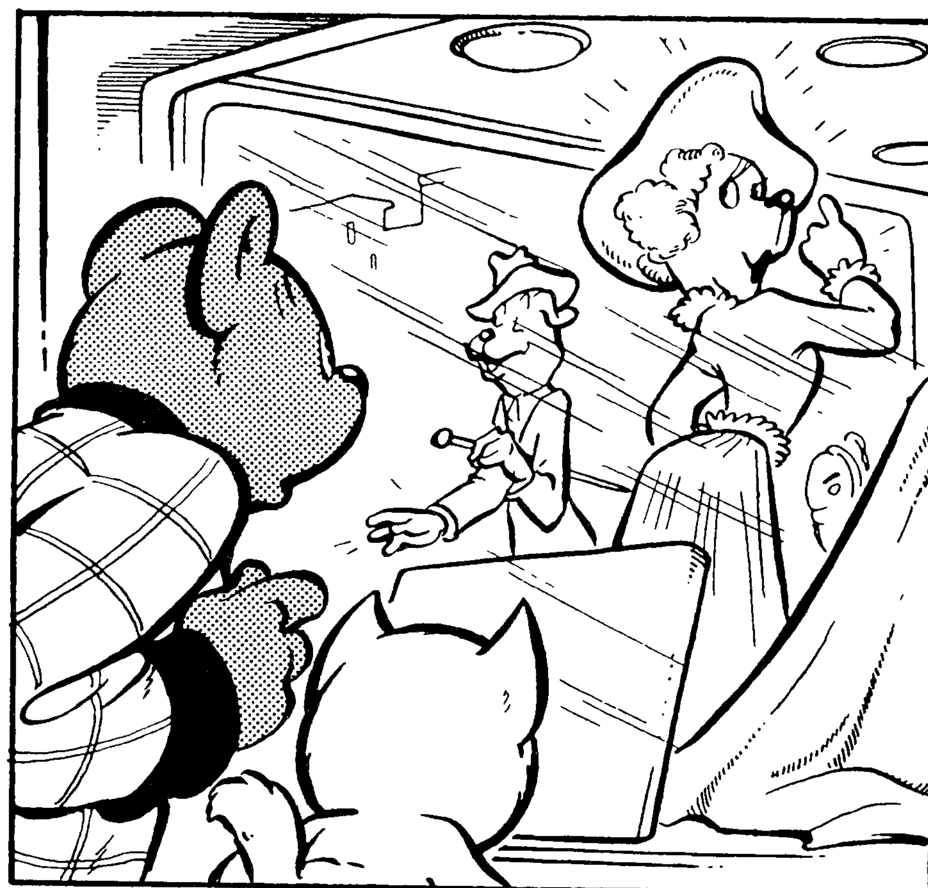
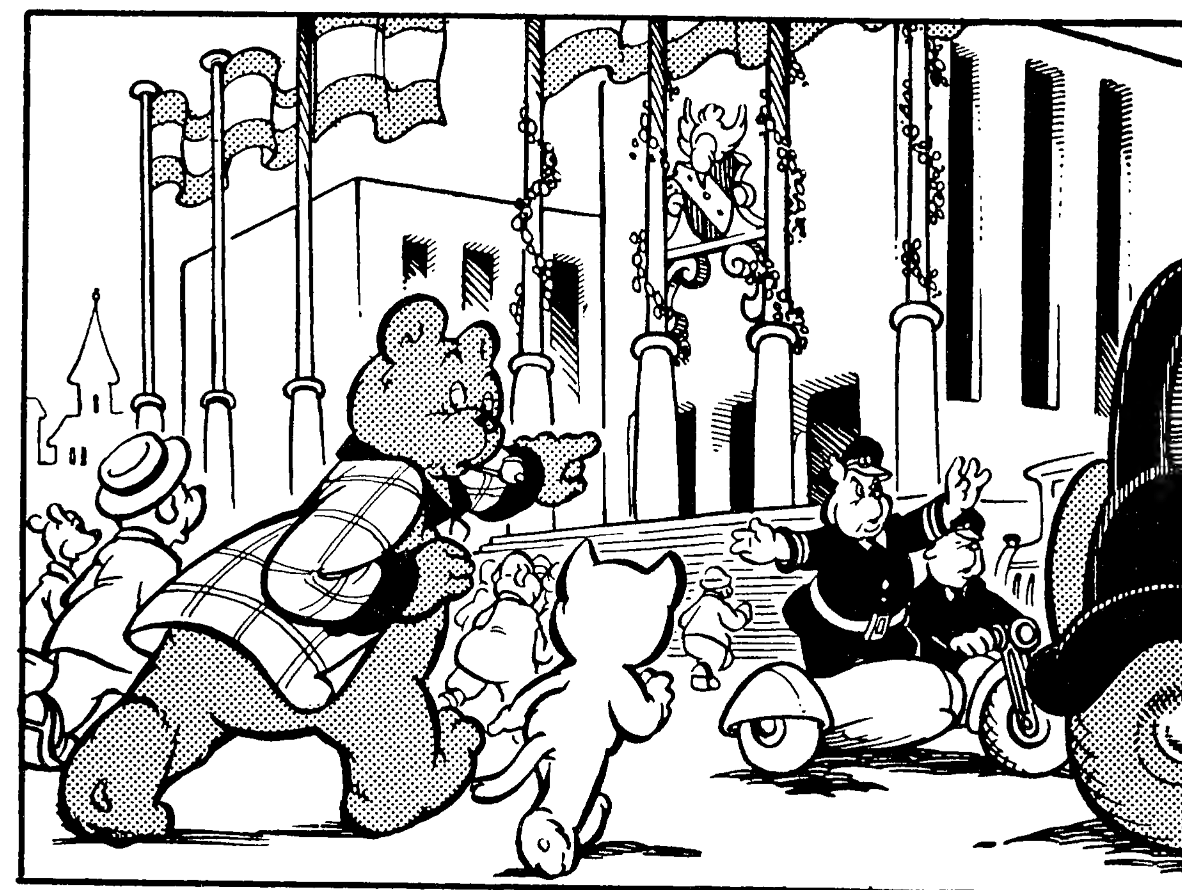

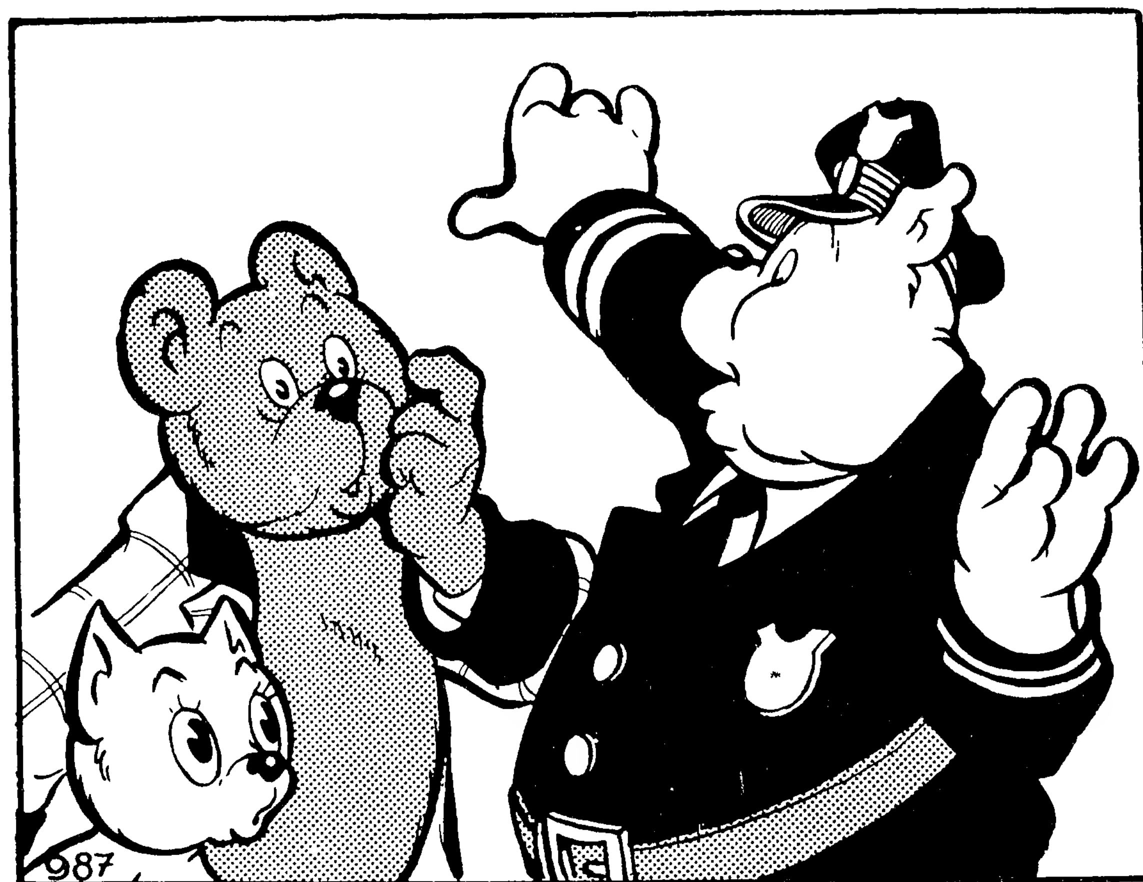
Na een voorspoedige tocht voer de sloep tenslotte de haven van Rommeldam binnen. Het was een rustige morgen en niemand besteedde veel aandacht aan het kleine scheepje.
'Een geluk bij een ongeluk', zei heer Bommel. 'Ik had eigenlijk verwacht, dat hier een grote menigte zou staan om mij toe te juichen, wanneer ik met een lading prachtig Lijm-Teem zou aankomen. Maar gelukkig is er nu niemand te zien! Ik zou warempel niet weten wat te zeggen, wanneer men mij naar mijn bevindingen zou vragen! Komaan, aan land, jonge vriend! Ik snak er naar om dat wiebel-gevoel kwijt te raken!'
Tom Poes sprong aan de wal en hielp bij het vastmaken van de sloep, terwijl heer Ollie zijn portefeuille trok en de matroos Mosselmakers rijkelijk beloonde. Want al had hij dan een slecht humeur, krenterig is hij nooit, dat moet gezegd worden.

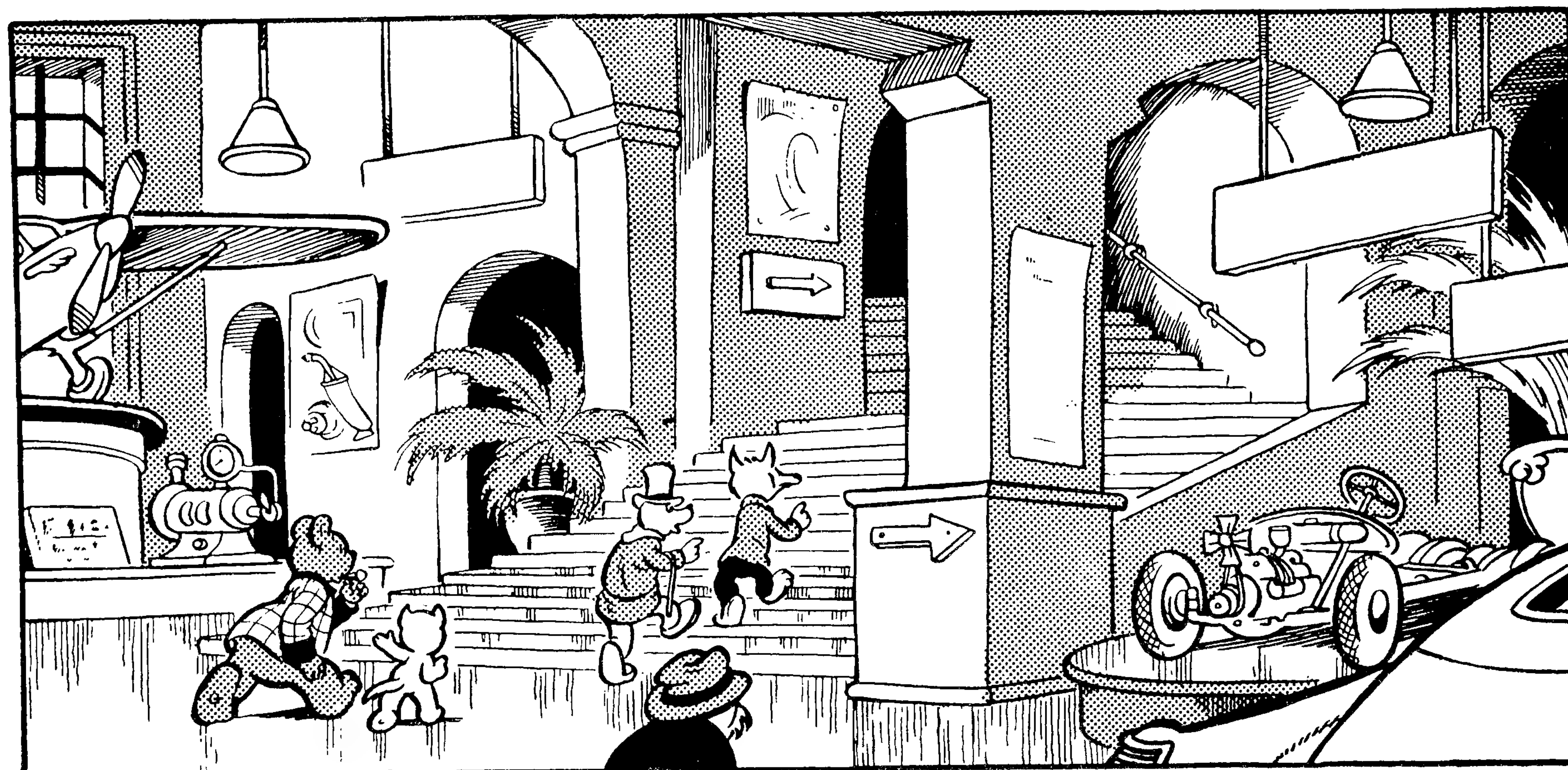
Maar hun komst bleef toch niet helemaal onopgemerkt. Toen Tom Poes en heer Bommel de kade opliepen, werden ze aangeroepen door de opgewekte stem van de journalist Argus.
'Hallo!' riep de ijverige nieuwtjesjager. 'Hebben de heren een eindje gevaren?'
'Ja... eh... ja, ja!' mompelde heer Ollie. 'Een eindje gevaren! Ik bedoel... eh... een vakantietochtje, bedoel ik! De zee een beetje rondgevaren en zo, als u begrijpt, wat ik bedoel!'
'Ah, juist!' zei Argus, 'groot gelijk met dit mooie weer! Maar dan weten de heren het laatste nieuws zeker nog niet?'
'Nieuws?!' bromde heer Bommel, 'wat voor nieuws?'
'Wel, die uitvinding van onze grote stadgenoot Super!' zei Argus. 'Eenvoudigweg iets enorms! Fantastisch! Lijm-Teem heet het! Kijk!'
En hij wees op zijn alpino-petje, dat wit was en parel-achtig glansde...

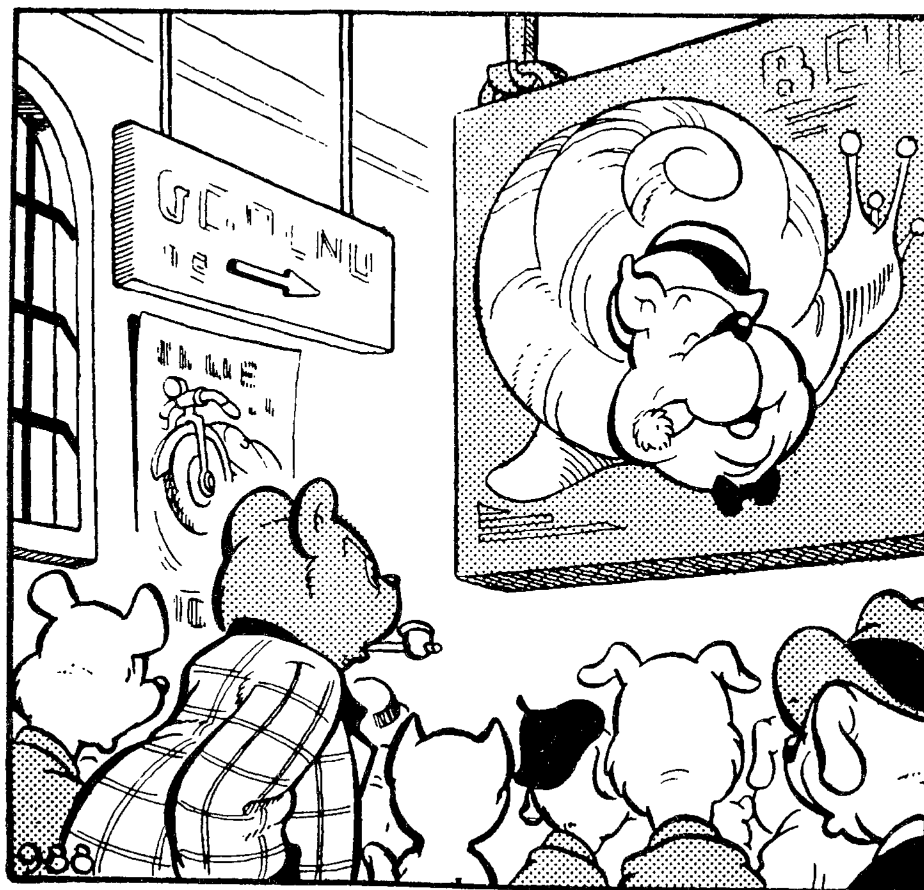

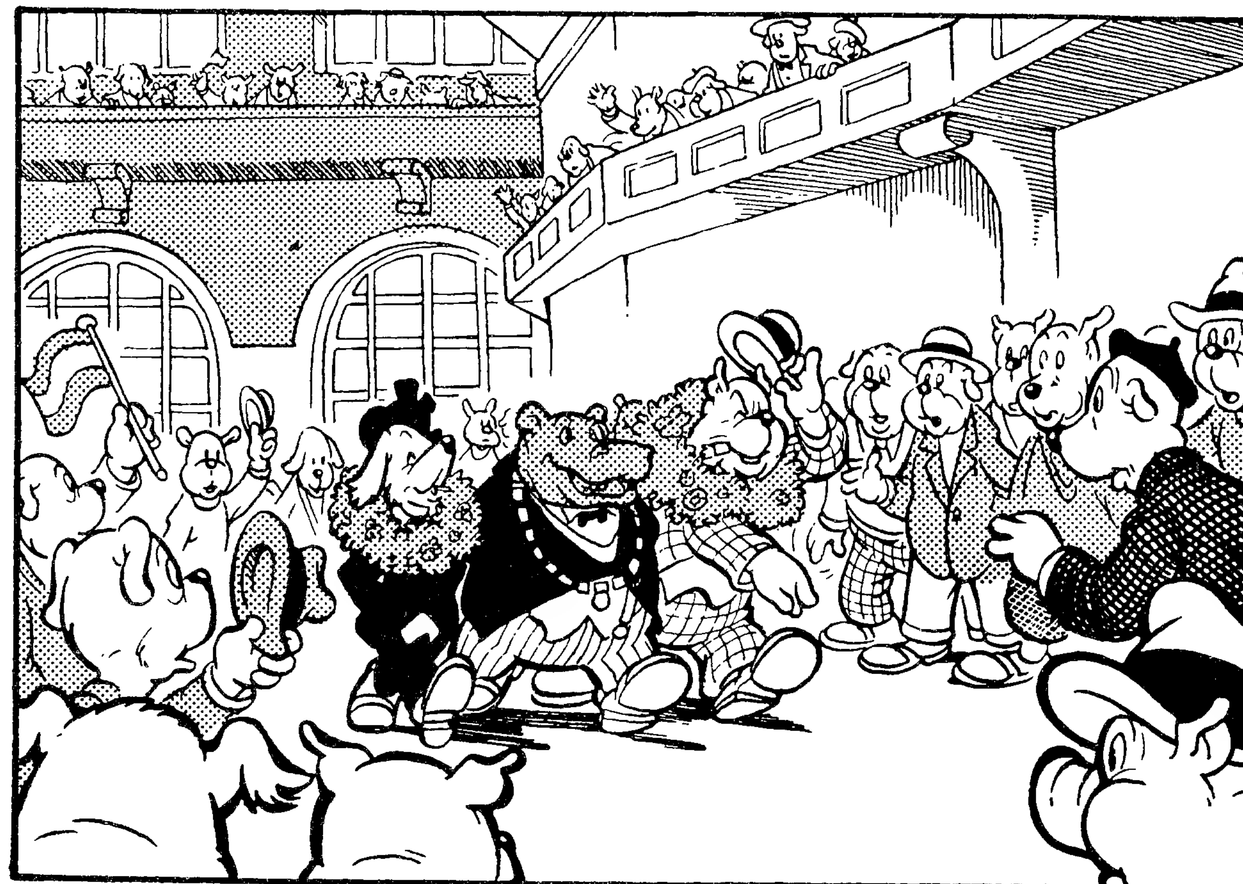
'Wil je beweren, dat dat gekke witte hoedje van Lijm-Teem is?' vroeg heer Ollie verbluft. 'Dat gekke, witte, glanzende alpino'tje?'
'Niet het petje zèlf!' legde Argus uit. 'Maar wel dat mooie, witte laagje, dat er op zit! Prachtig hè? Het lijkt wel een parel! Zoiets hebt u zeker nog nooit gezien, wel? Het is pas nieuw en ik zou er wat voor over hebben om te weten waar dat Teem gemaakt wordt. Maar meneer Super wil het niet vertellen...!
'Wees daar maar blij om!' zei heer Bommel. 'Ik ken dat Teem! Ik ben van top tot teen geteemd geweest, heer Argus! En ik weet ook, hoe het gemaakt wordt! Kom Tom Poes, dan gaan we weer eens verder!'
De journalist bleef een beetje beduusd staan en bekeek afwezig zijn Teem-petje, terwijl heer Bommel en Tom Poes de stad introkken.
'Kijk!!' riep Tom Poes en hij wees op een winkel. In de etalage waren niets dan witte, parelachtig glanzende kledingstukken uitgestald en een grote, sierlijk beschilderde kaart gaf er een toelichting bij.
'Laat hier uw kleding vakkundig lijmen en temen!' stond er op. 'Het nieuwste! Hebt u al geteemd?'
'Wel sakkerloot!' sprak heer Ollie na een poosje, 'heb je ooit!? Dus dat is nu Lijm-Teem??! Bah... ik mag er niet aan denken! Hebt u al geteemd? Het idee, Tom Poes! Als heer schiet me de maag in de keel, als je begrijpt wat ik bedoel!'
Zo pratende waren ze in de buurt van het Rommeldamse Tentoonstellingsgebouw gekomen. Het viel hun op, dat het er een drukte van belang was.
'Daar is iets te doen!' zei Tom Poes.

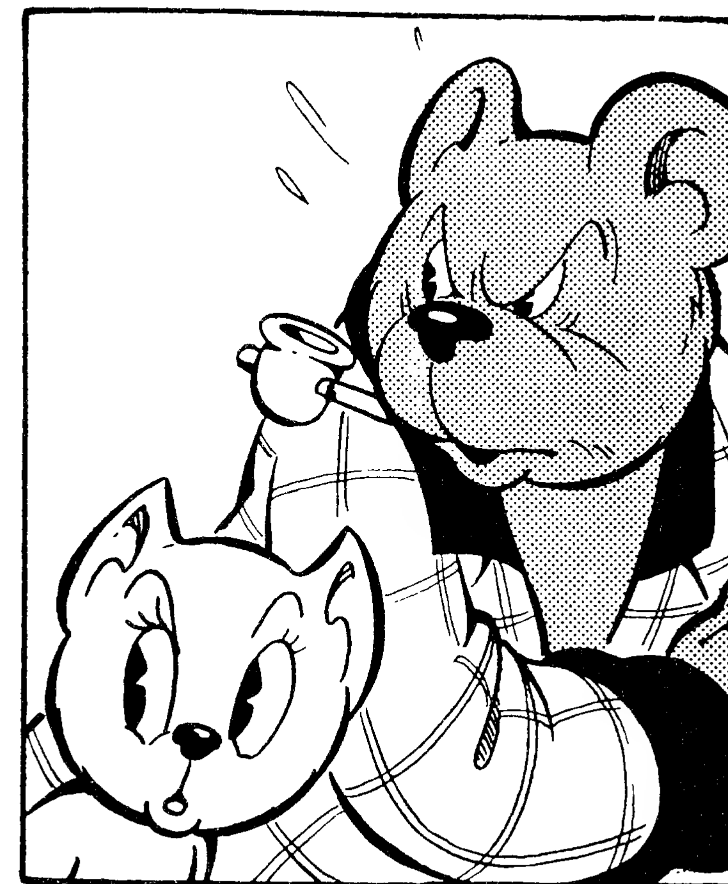

Tom Poes en heer Bommel liepen naar commissaris Bulle Bas toe, die voor het gebouw het verkeer regelde.
'Wat is hier voor een tentoonstelling, heer Bas?' vroeg heer Bommel nieuwsgierig.
'Weet u dat niet?' vroeg de politieman verbaasd. 'Hebt u dan nog niet geteemd? Het allernieuwste, heer Bommel! Deze tentoonstelling gaat over een week de zee over naar Nieuw Frisco! Ha! Nú zullen we kunnen exporteren! Wàt een verpakkingen, wàt een uitvoering! Allemaal Lijm-Teem! De uitvinding van die meneer Super is iets geweldigs, kijk maar!'
De commissaris wees naar zijn fraaie, parelachtig-glanzende zijspanmotor en ging toen tevreden verder met het regelen van het verkeer. Heer Bommel stapte binnensmonds mompelend de grote hal binnen en Tom Poes volgde hem.
Het eerste moment werden ze beiden verblind door de witte glanzen, die van ieder voorwerp afstraalden. Een grote menigte verdrong zich voor geteemde naaimachines, meubelen, automobielen, brilmonturen, vingerhoeden, levensmiddelenblikjes, hoeden, hijskranen en breinaalden. Enorme spandoeken en aanplakbiljetten vroegen met geweldige letters: 'Hebt u al geteemd?' en van tijd tot tijd riep een stem uit zesentwintig luidsprekers: 'Laat uw artikelen temen! Wilt u exporteren? Wilt u zaken doen in het buitenland? Stelt u prijs op een fraai uiterlijk? gebruikt dan Supers Lijm-Teem!'
'Ontzettend!' stamelde heer Bommel. 'En dan te bedenken, dat al dit witsel door slakken... eh... hm! Het slaat me op de maag, als je begrijpt wat ik bedoel, jonge vriend!'

Tom Poes en heer Ollie bewogen zich in tamelijk gedrukte stemming over het tentoonstellingsterrein. Om hen heen gonsden de stemmen van een bewonderende menigte en fonkelden de parel-glanzen van het Lijm-Teem.

Voor een groot aanplakbiljet bleef heer Bommel staan. Het vertoonde de afbeelding van een slak achter het vriendelijk glimlachende gelaat van Super.

'Supers Lijm-Teem', stond er op te lezen. 'Wilt ge uw artikelen in het buitenland verkopen? Teemt ze dan!'

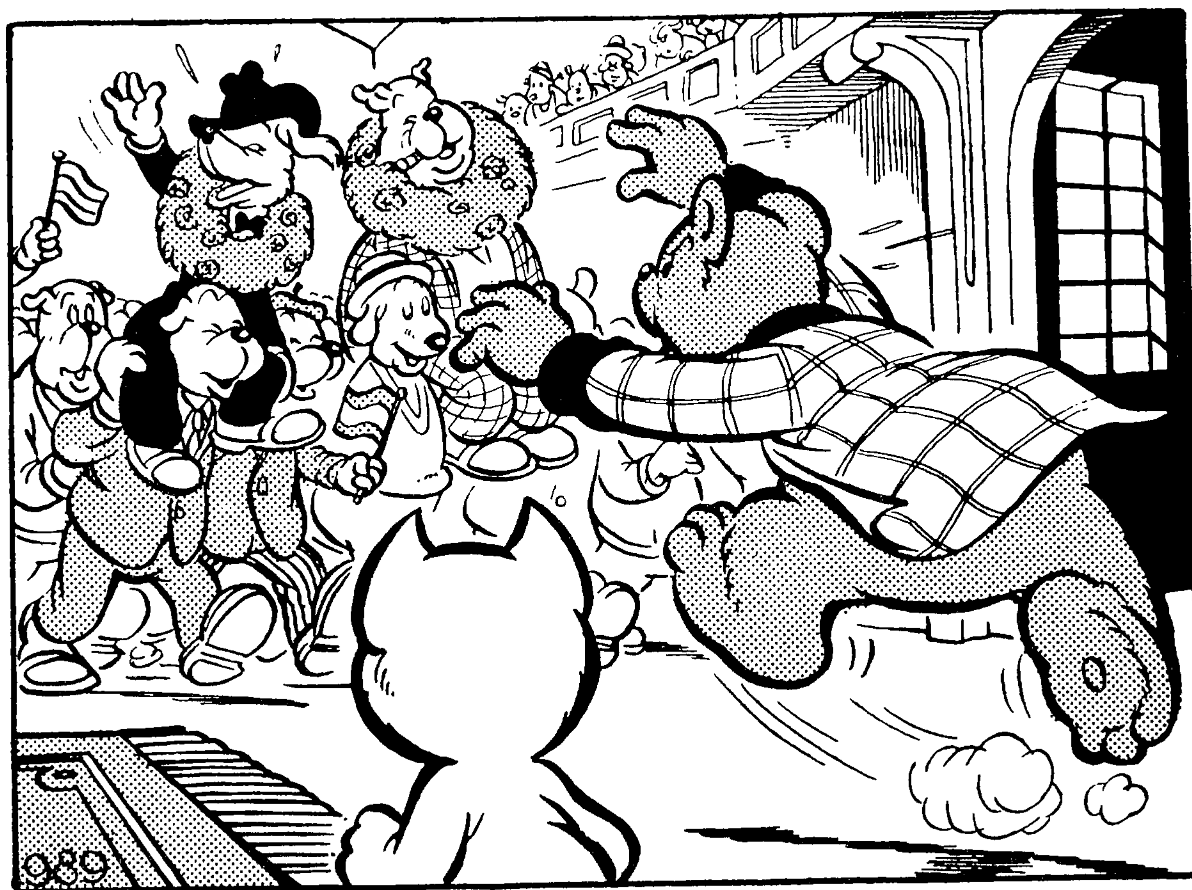
'Een aardige slagzin!' zei een toeschouwer, die naast Tom Poes stond. 'Hebt u al geteemd? Bizonder aardig! Maar waarom die meneer Super daar een slak op die affiche heeft laten zetten begrijp ik niet! Een verkeerd fabrieksmerk als u mij vraagt!'

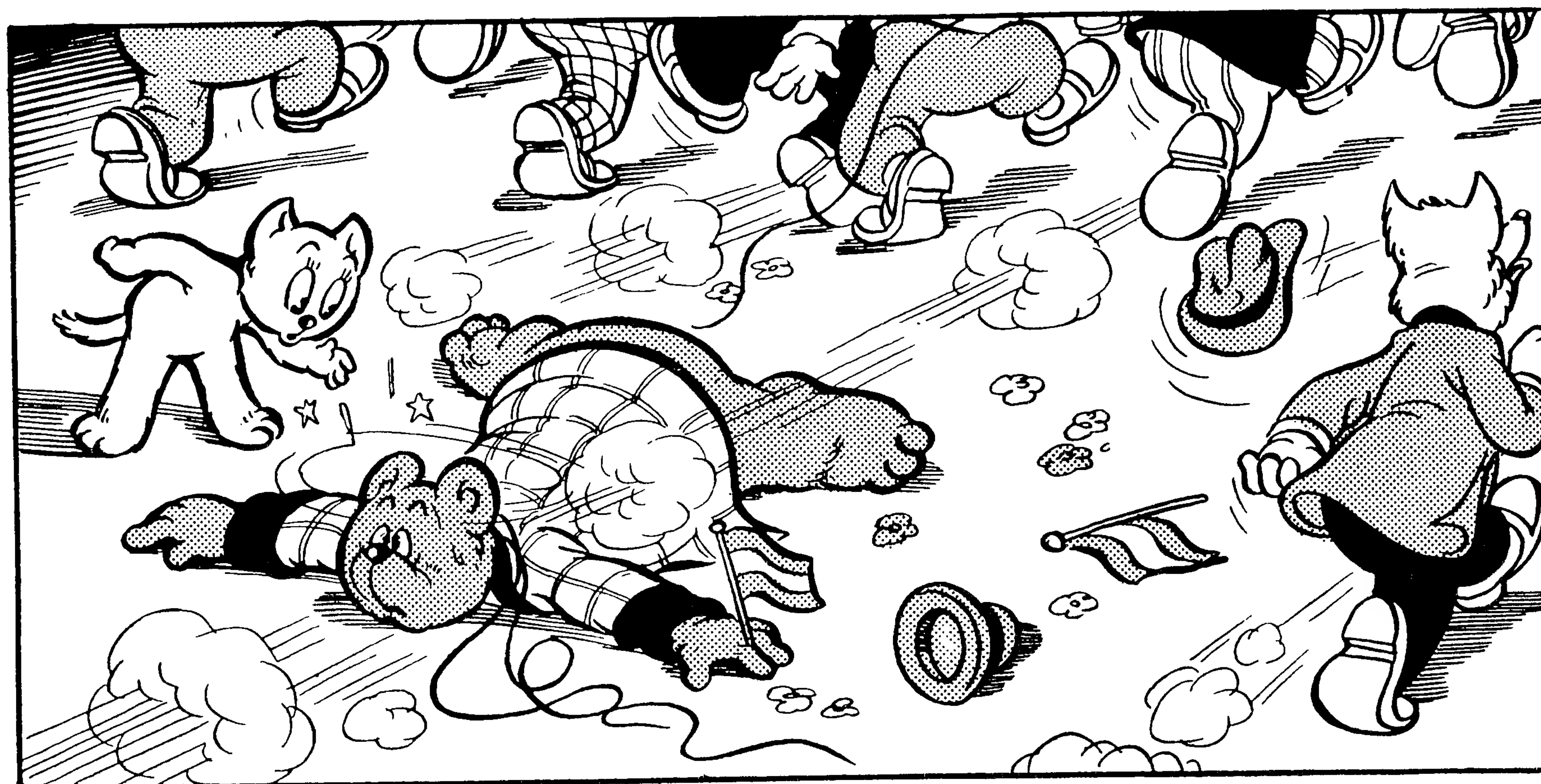
'Helemaal niet verkeerd!' zei heer Bommel uit de hoogte. 'Die hele Lijm-Teembeweging is een slakken-gedoe! Kom, jonge vriend, we gaan weer verder!'

Maar èrg ver kwamen ze deze keer niet. De menigte stroomde samen naar een soort pad in het midden van de grote hall en er steeg een luid gejuich op. Het werd al gauw duidelijk wat er aan de hand was, want midden op het pad schreden de figuren van Bul Super en Hiep Hieper, samen met de burgemeester van Rommeldam.

'Leve Super!' riep de menigte. 'Leve het Lijm-Teem!'

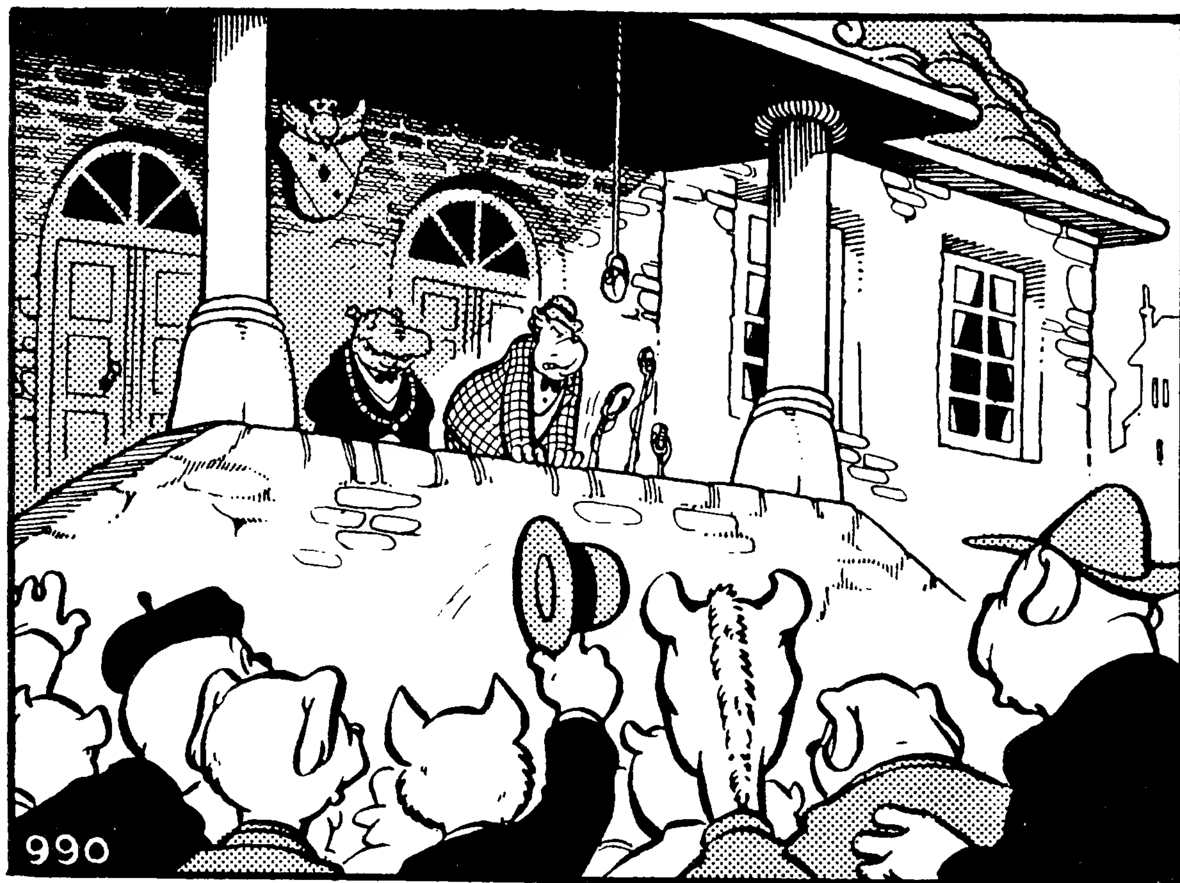
'Bah!' bromde heer Bommel, boos om zich heen blikkend. 'Misselijk! Walgelijk! Ze hebben kransen om, Tom Poes! Leve Super! Bah! In de eerste plaats is dat hele Lijm-Teem een onsmakelijke geschiedenis en in de tweede plaats heeft hij het eigenlijk van mij gestolen, als je begrijpt, wat ik bedoel! Maar ik zàl hem!'

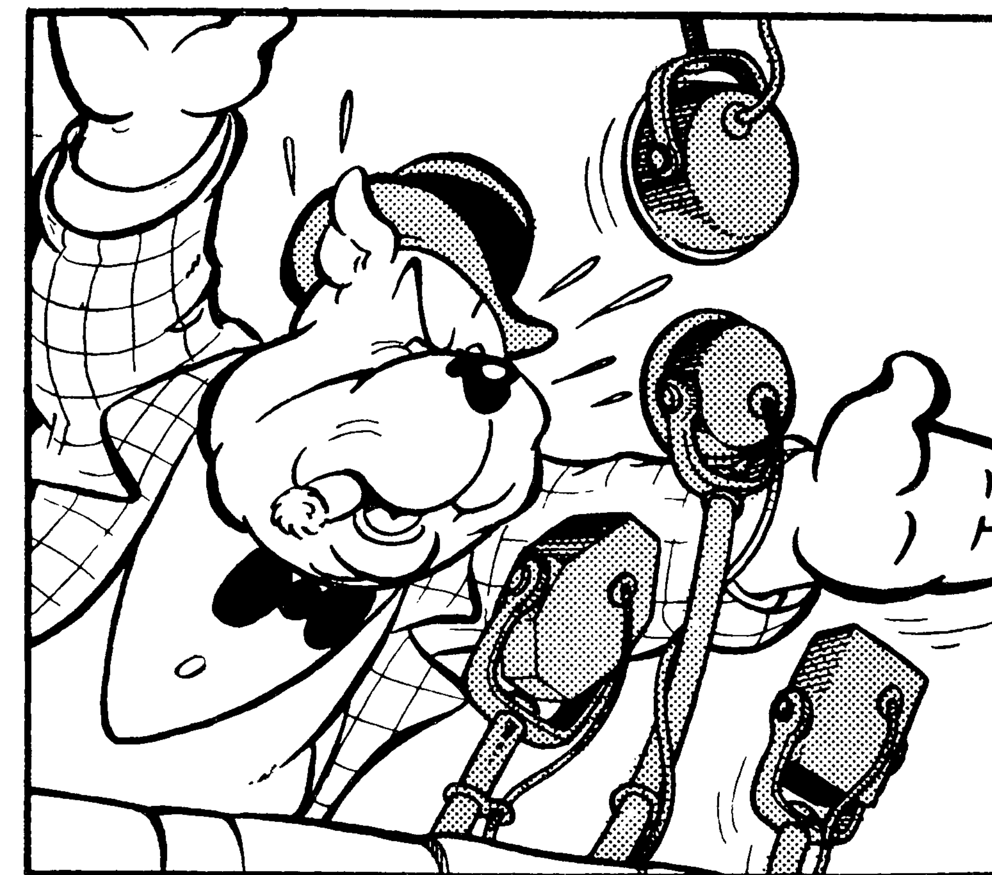

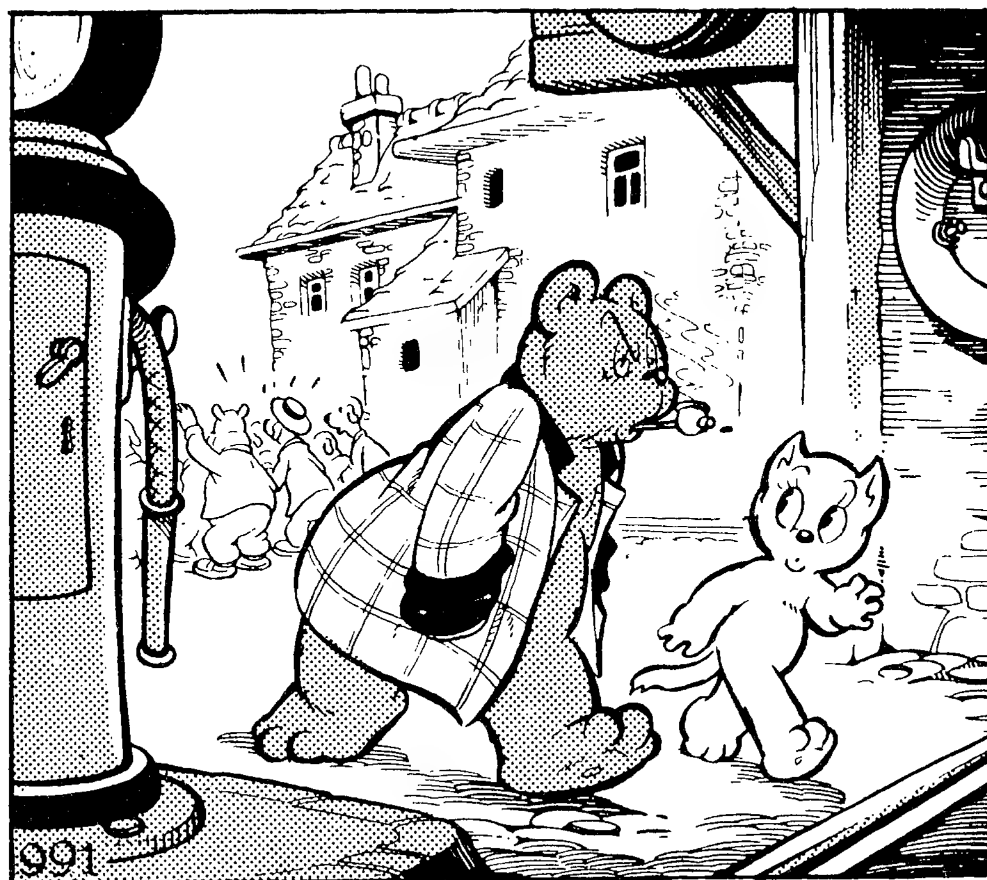
Het gejuich zwol aan en het publiek drong op Super en Hieper toe. De beide ongunstige figuren werden in de lucht getild en op de schouders van enkele potige zakenlieden in triomf rondgedragen.
'Zo zie je, Hiep!' riep Super, blij lachend, 'Als je handig bent kan je het ver brengen!'
'Zo is het maar nèt, baas!' riep Hieper glunder. 'Maar niet iedereen is zo handig als jij bent!'
'Nee!' zei Super. 'Gelukkig niet!' Toen betrok zijn stralend gelaat, want hij zag een boze gedaante, die met opgeheven armen op de menigte in rende.
'Stop!' riep heer Bommel (want die was het). 'Stop dat gedoe, brave lieden! Deze Super is een schurk en dat Lijm-Teem is viezigheid! Bovendien kan je het met water weer afwassen!'

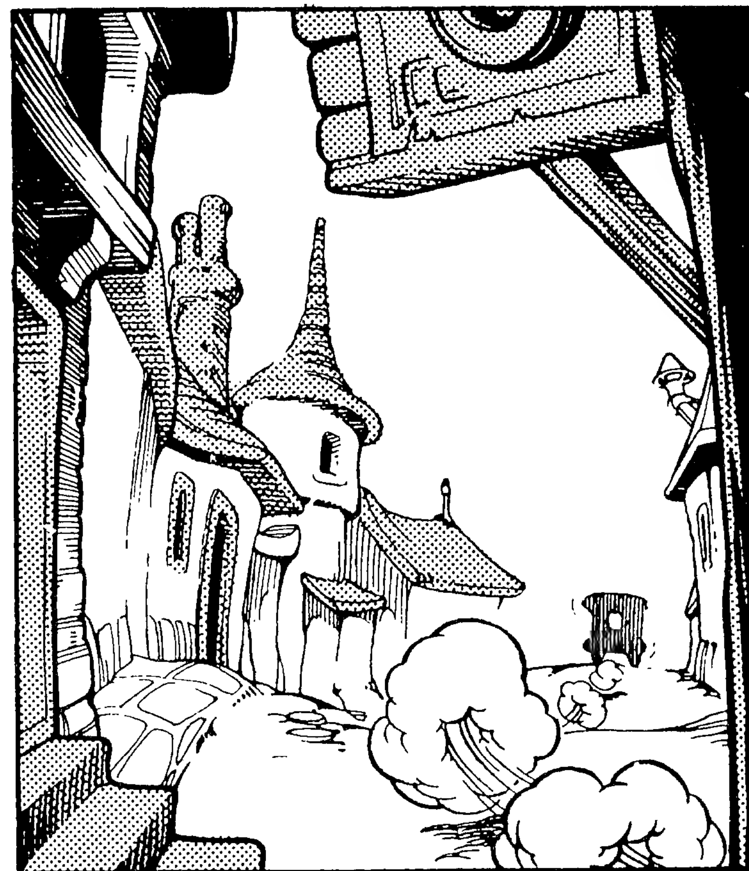
De optocht kwam even tot stilstand en enkele bewonderaars van Super drongen dreigend op heer Ollie aan.
'Wat moet dat?' vroegen ze. 'Wat wil jij beweren? Viezigheid? Lijm-Teem viezigheid? Het is...'
'Luister niet naar die dikke!' brulde Super. 'Het is een ongunstig individu, dat geprobeerd heeft om mijn uitvinding te stelen!'
'Maar dat Lijm-Teem is...' begon heer Bommel opnieuw. Hij kreeg echter geen gelegenheid te zeggen wat hij op zijn hart had. De menigte zette zich weer in beweging en liep hem gewoon onder de voet. Toen de optocht voorbij was boog Tom Poes zich bezorgd over zijn vriend heen. 'Hebt u zich pijn gedaan, heer Ollie?' vroeg hij.
'Pijn?' mompelde heer Ollie suffig. 'Bah! Pijn! Het is dat Lijm-Teem, jonge vriend! Het slaat me op de zenuwen, als je me begrijpt!'

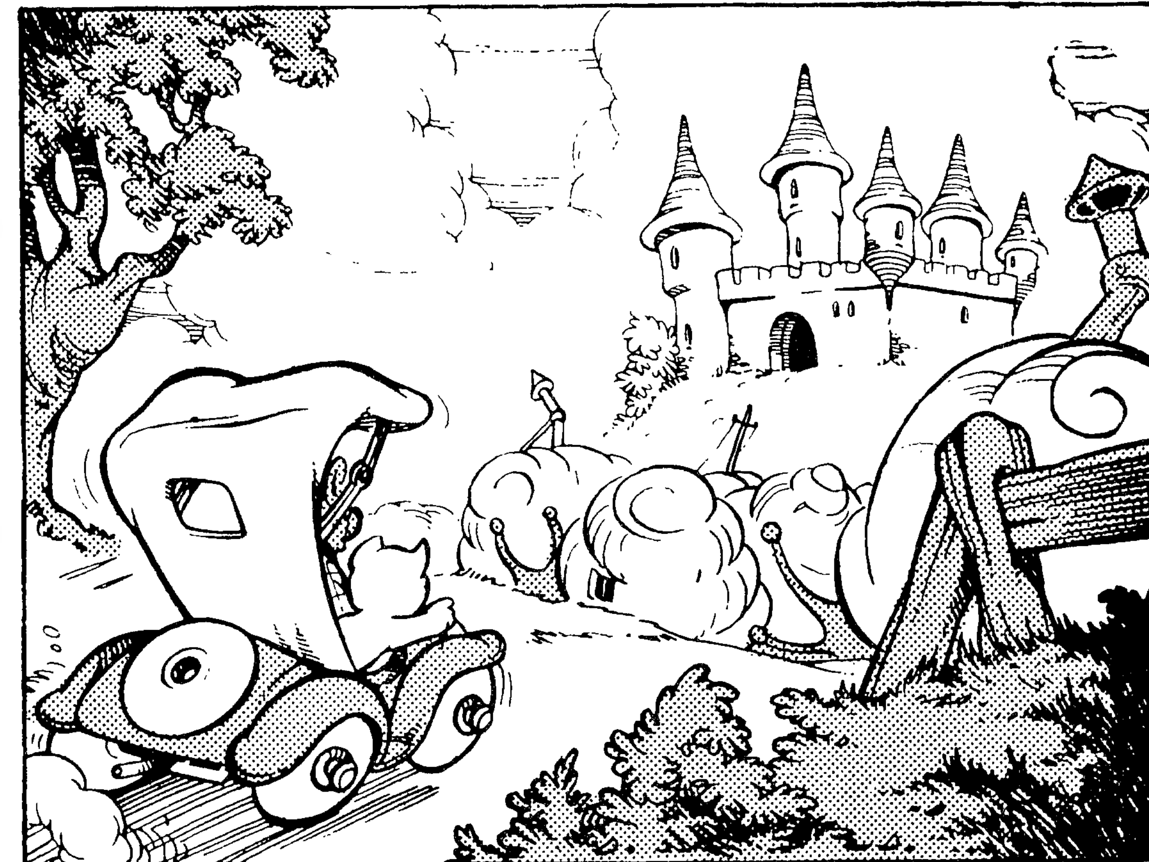

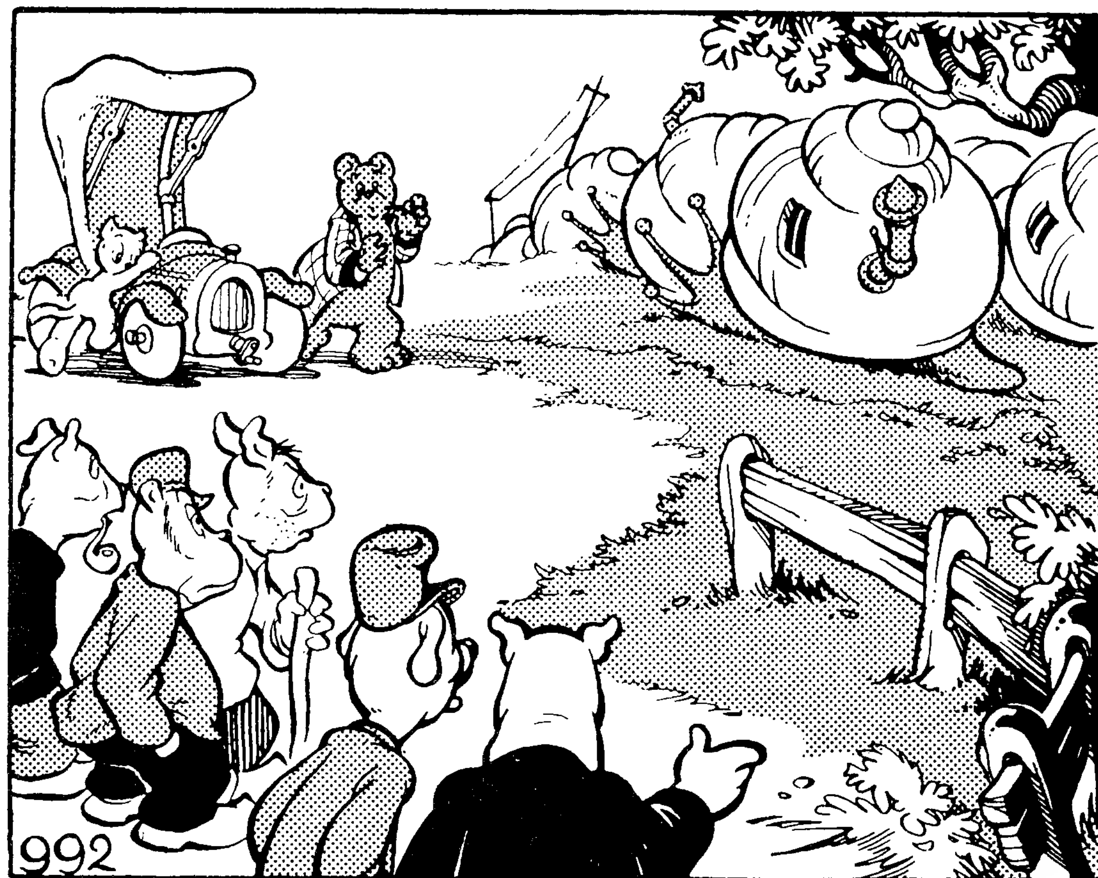
'Kom,' sprak heer Bommel toen hij weer een weinig bekomen was. 'Laat ons gaan, jonge vriend! Hier in deze tentoonstellingsruimte is weinig dat lieden van onze stand aantrekt!'
Tom Poes volgde hem dus naar buiten, maar nu bleek al gauw, dat ze van de regen in de drup waren gekomen. Want Super was op het balcon van het stadhuis geklommen en was nu doende om een toespraak tot de samengestroomde menigte te houden.
'Lieve burgers!' riep hij, 'er is een einde gekomen aan onze armoede! Er zal gevochten worden om onze productie! Onthoudt goed, dat het niet belangrijk is of het goed is wat je maakt, maar dat het er op aankomt hoe het er uit ziet! Gebruikt daarom Supers Lijm-Teem! Parelachtig glanzend! Teemt uw beschimmelde kazen, uw roestige machineonderdelen en uw afgedragen kleding en er zal in het buitenland om gevochten worden!'
Op dat moment werd hij onderbroken door een groepje boeren, dat ontevreden mompelend naar hem had staan luisteren.
'Allemaal goed en wel!' riepen de boeren, 'maar hoe moet het met die slakken? De hele oogst wordt door dat ongedierte verwoest! Al onze akkers worden kaal gevreten!'
'Kom, kom!' riep Super, zijn microfoons op volle sterkte instellend, 'kom, kom! Die slakken zijn nu eenmaal nodig voor de Teembereiding. Jullie moeten dit gróót zien, mannen! Wat is beter: Eten of export? Export natuurlijk! Want zaken zijn zaken!'

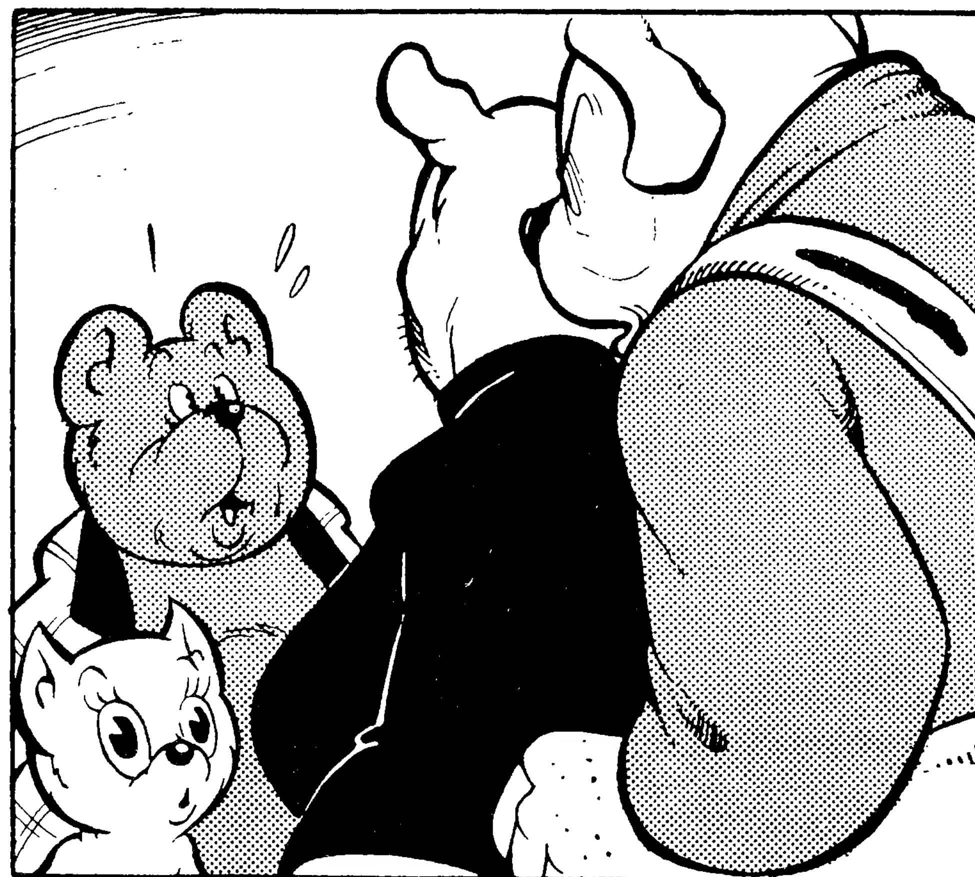
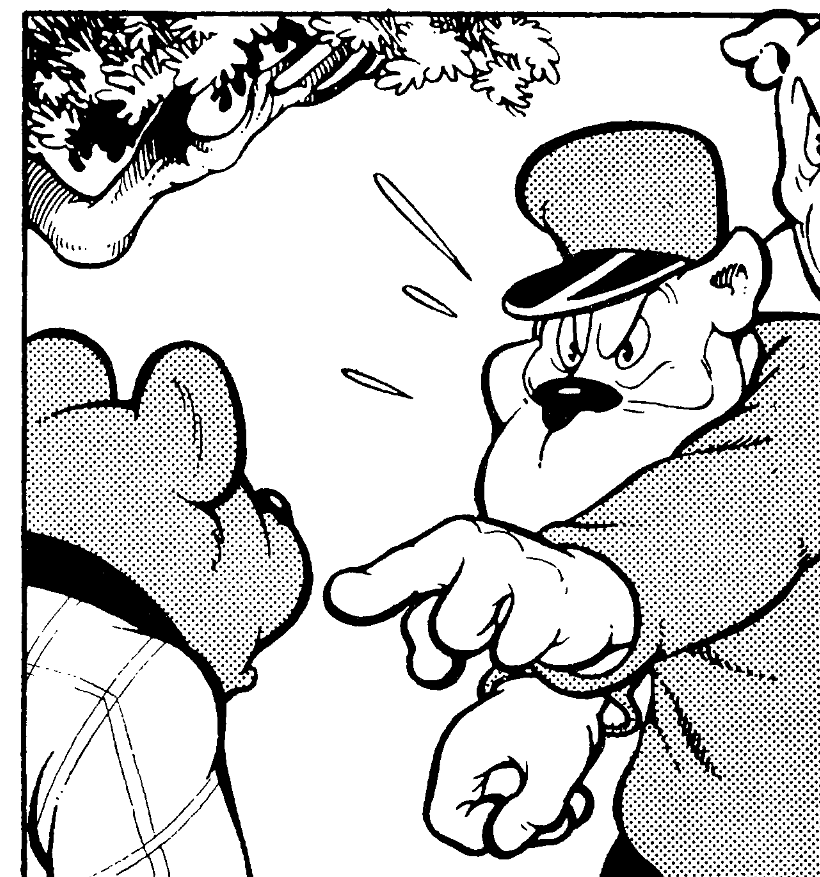

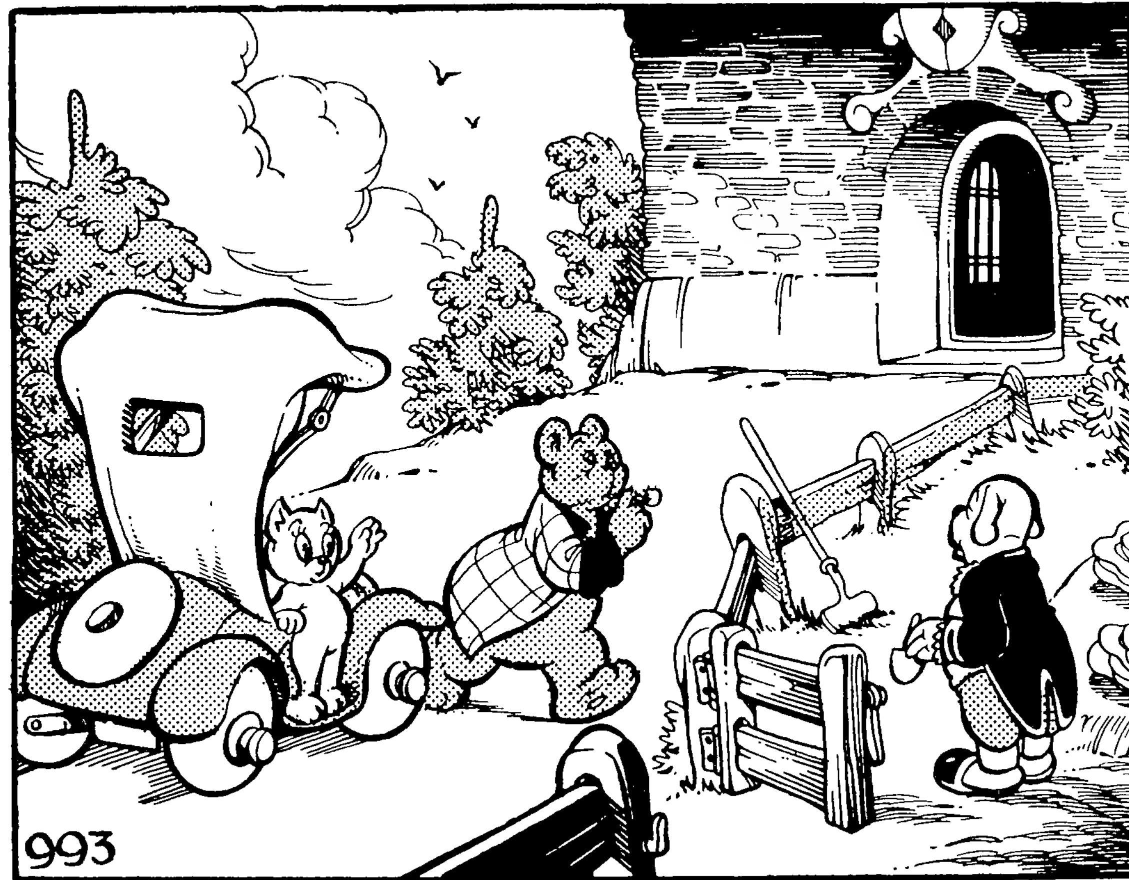

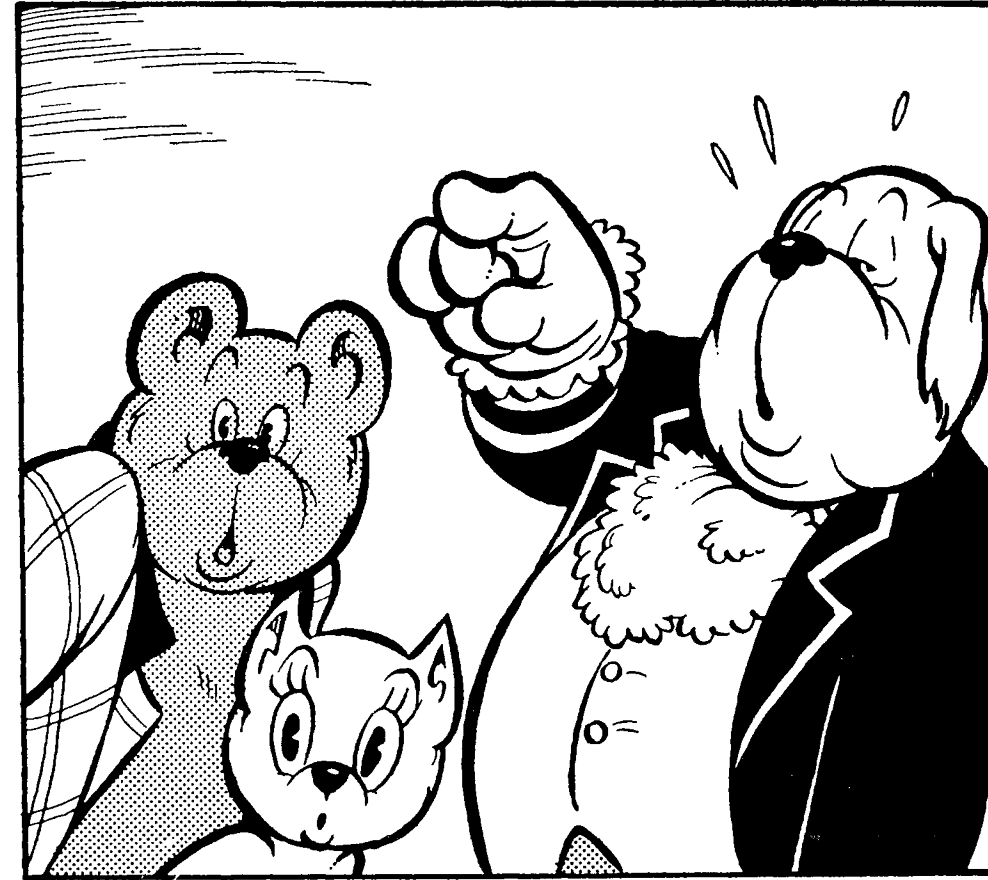
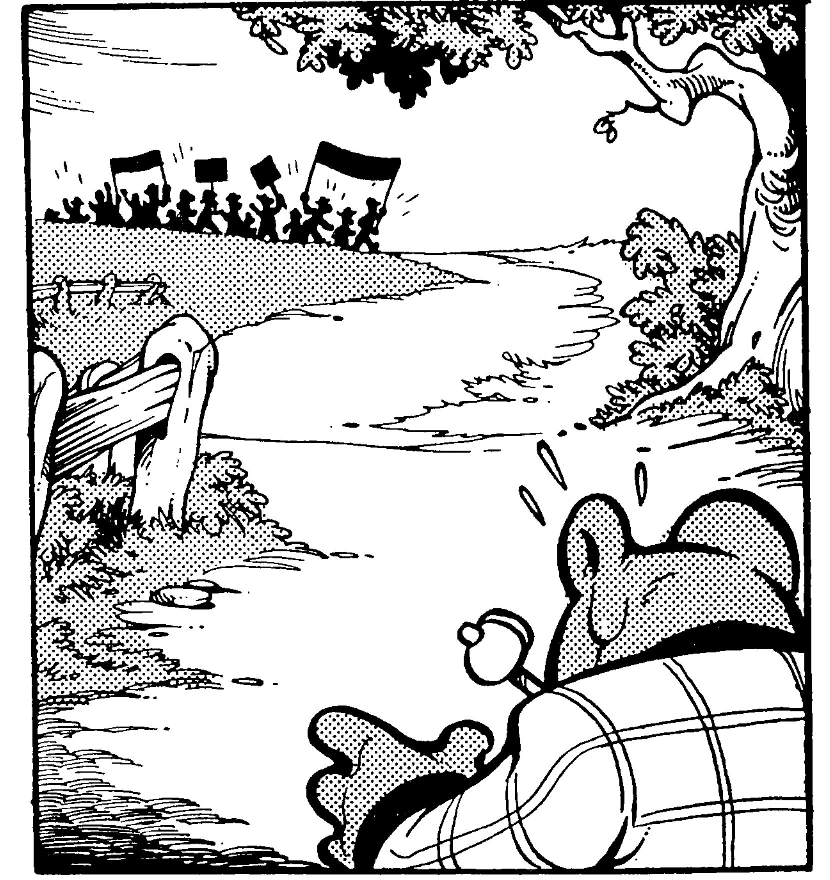
Heer Bommel trok Tom Poes mee naar de garage waar hij zijn oude Schicht had gestald.
'Komaan, jonge vriend!' riep hij boven het lawaai van de juichende menigte uit. 'We gaan naar Bommelstein om ons gereed te maken voor een lange vacantie-reis! Dit land is niets meer voor lieden van onze stand! Het is een Teem-land met slakken! Zeg nu zelf, daar kan een Bommel niet in aarden!'
'Hm!' zei Tom Poes, 'ik vraag me anders af, of we niet iets moeten doen, heer Ollie! Nare dingen zijn er om bestreden te worden!'
Heer Bommel mompelde iets in zichzelf en gaf gas. Hij gaf zóveel gas, dat de goede auto vooruit schoot als een schichtig renpaard en al gauw de stad achter zich liet.
'Dat Lijm-Teem hangt me de keel uit, als je begrijpt wat ik bedoel!' zei heer Ollie tenslotte, 'ik wil er niets meer mee te maken hebben. Je weet, dat ik altijd de eerste ben, om het onrecht te bestrijden, maar dit is geen onrecht meer. Het is eh... het is vies, jonge vriend!'
Op dat moment remde hij zó krachtig, dat Tom Poes voorover schoot en verbluft naar zijn vriend staarde.
'Kijk!' stamelde heer Bommel, terwijl hij naar het slot Bommelstein wees, dat in al zijn pracht voor hen lag. Maar vóór het oude kasteel lag een stadje! Een stadje van slakkenhuizen!
'D-de Lijm-Teemslakken!' riep Tom Poes uit.
'Juist!' sprak heer Ollie grimmig. 'De slakken! Voor mijn huis! Dat gaat te vèr! Hier moet het onrecht bestreden worden, zoals ik daarnet al opmerkte. We moeten onmiddellijk ingrijpen. We zullen... eh... we gaan... eh... wat gaan we doen, Tom Poes?'

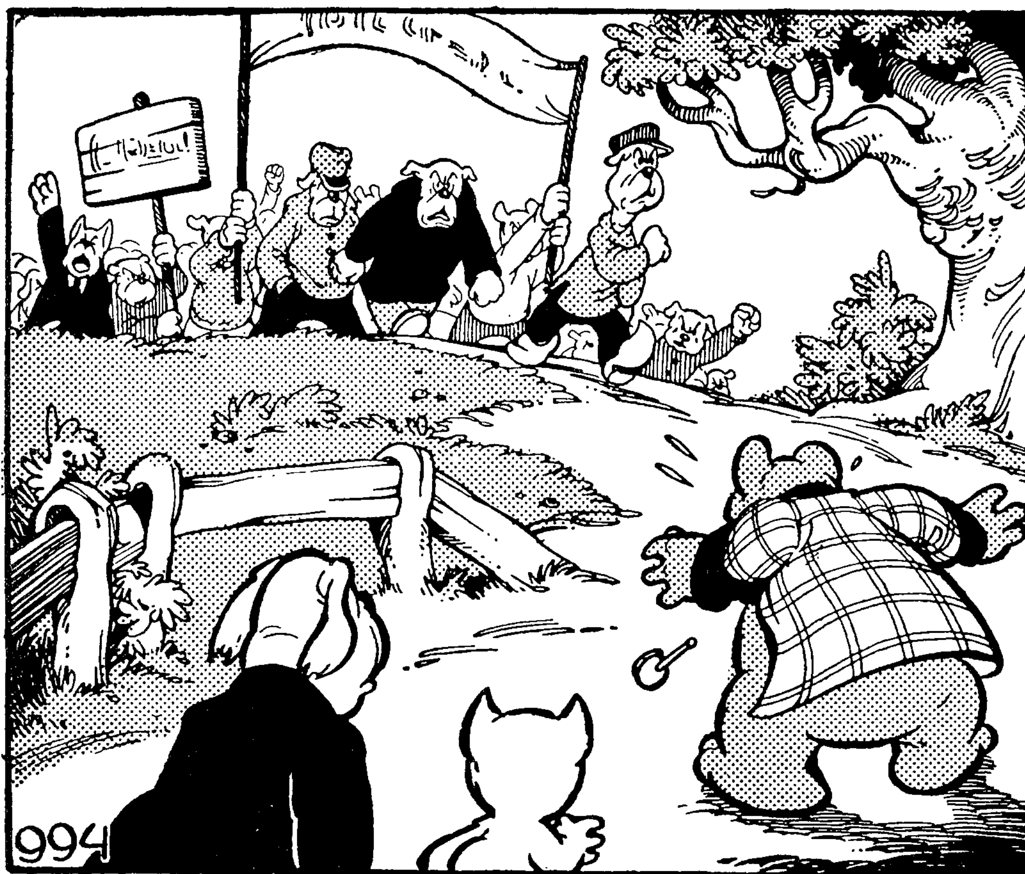

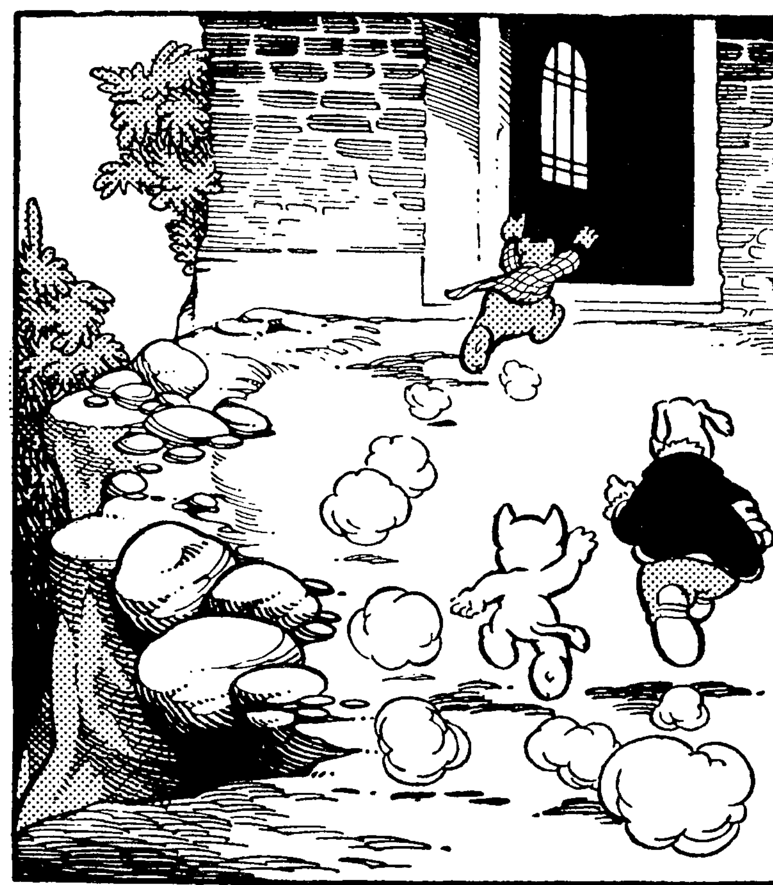
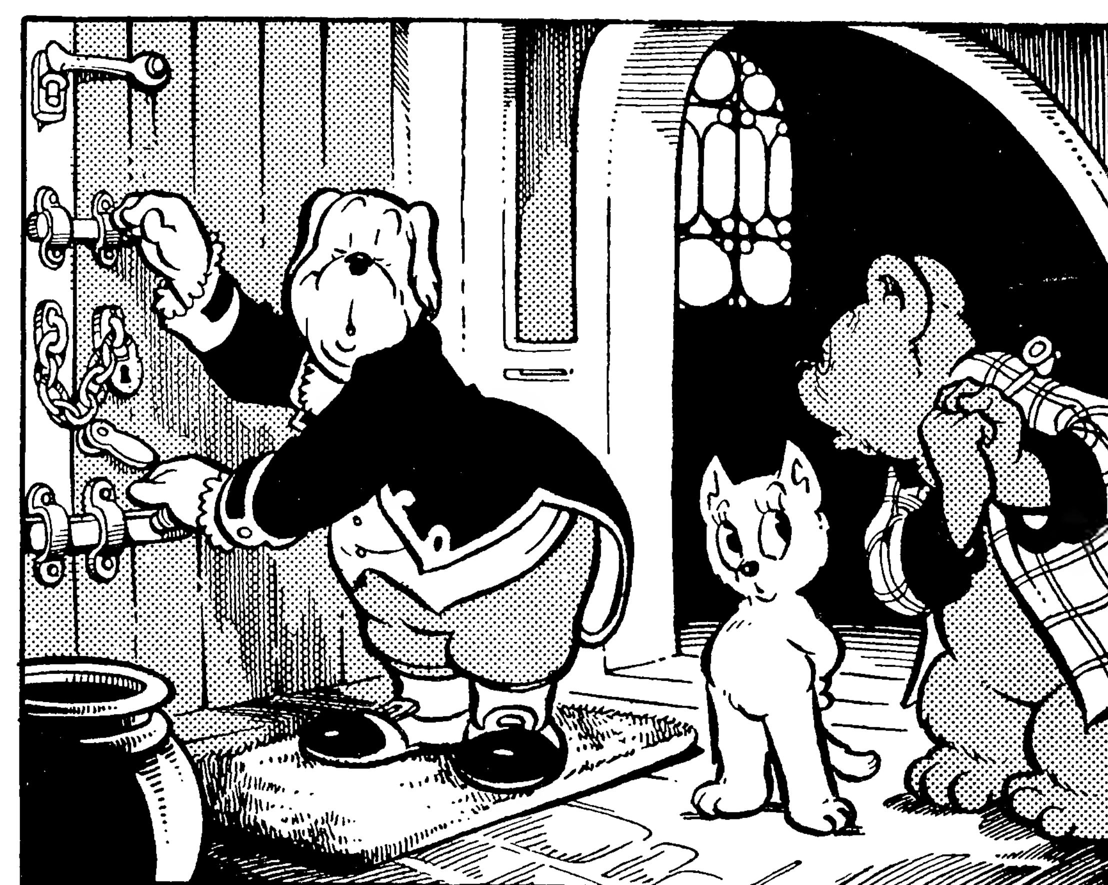
Heer Bommel zette zijn voertuig weer in beweging en koerste omzichtig langs de slakkenstad naar zijn slot Bommelstein toe. Halverwege stuitten ze op een groepje boeren, dat met sombere gezichten naar de slakkenhuizen staarde. Heer Ollie stopte en stapte uit.
'Kunnen jullie deze... eh... deze insecten niet een beetje verwijderen, goede lieden?' vroeg heer Bommel. 'Het is hoogst hinderlijk voor een heer om het uitzicht te hebben op dergelijke vieze... eh... gebouwen!'
'Ha!' riep één van de boeren bitter. 'Het uitzicht bevalt je niet, hè? Wel, haal ze zelf een beetje weg, kerel! Begrijp je niet, dat dit een ramp is? Deze verzameling ongedierte vreet al het gewas op!'
'Ach, wat begrijpt zo'n stadse meneer daar van!' zei een andere boer. 'Die woont daar maar en zit daar maar en krijgt zijn thee op bed!' 'Zo'n kerel doet niets!' gaf de eerste boer toe, 'hij weet misschien niet eens het verschil tussen zaaien en oogsten!'
'Stop!' riep heer Bommel streng, 'dit gaat te ver! Natuurlijk weet ik dat verschil! Mijn vader zei altijd: Wie wind zaait zal storm oogsten en daar houd ik mij aan! Ik verbied jullie om zo'n hoge toon aan te slaan!'
'Jij verbiedt niks!' riepen de boeren. 'Wij hebben dit land van jou gehuurd en daar betalen we je voor en jij moet zorgen, dat deze verzameling uit-de-kracht-gegroeide slakken verdwijnt! Dat is beter dan hier praatjes verkopen!'
Heer Bommel liep rood aan en wie weet wat voor een ruzie er ontstaan zou zijn, wanneer Tom Poes hem niet bij zijn jaspand mee naar de oude Schicht had getrokken...

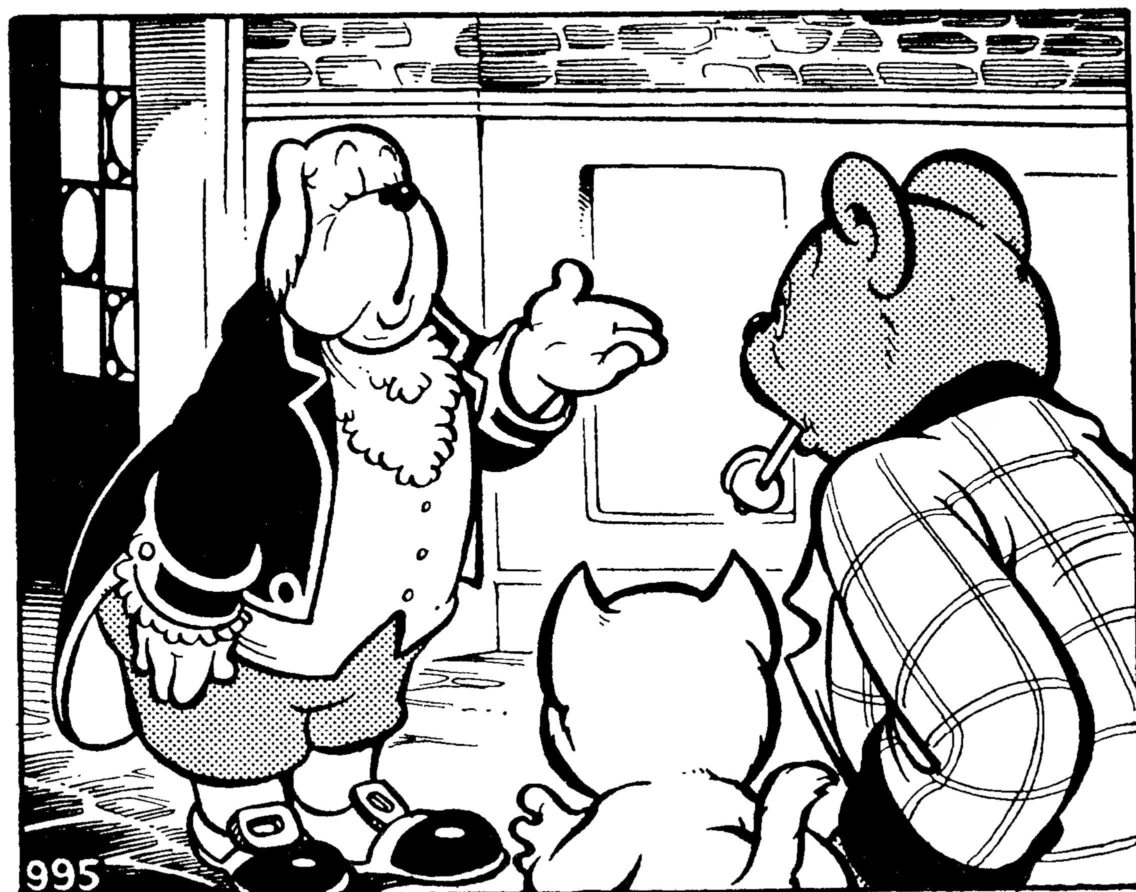

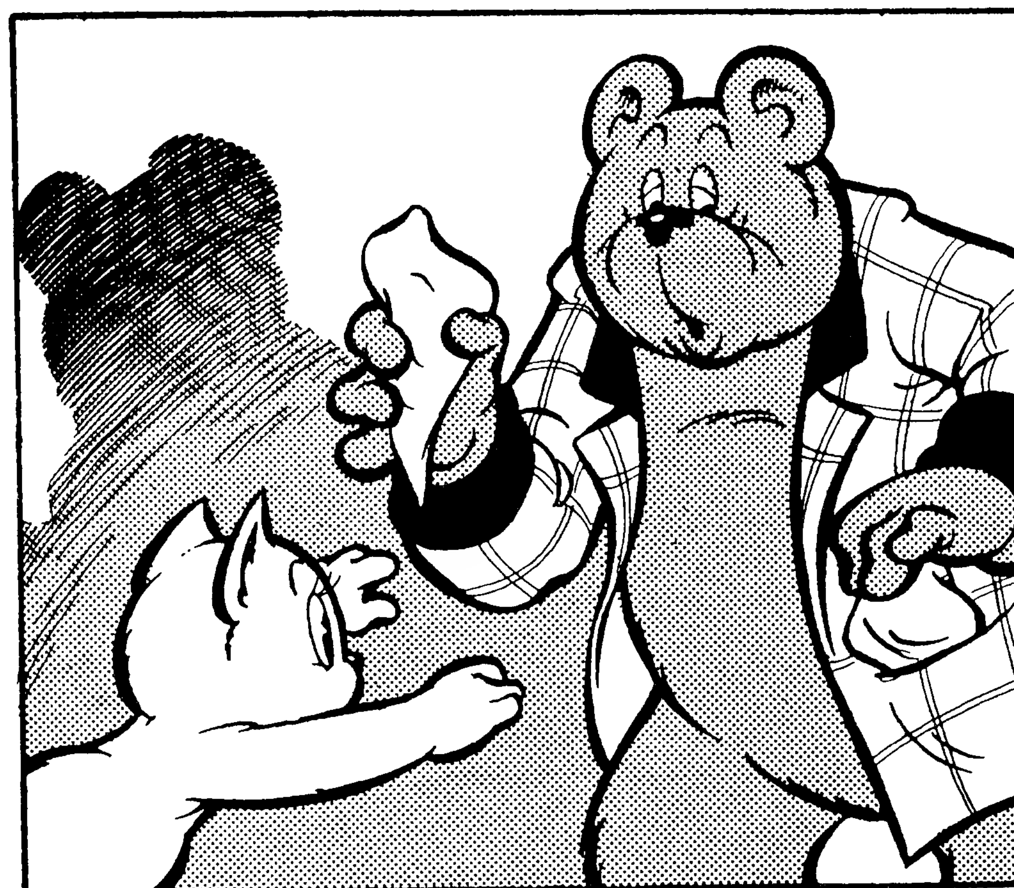
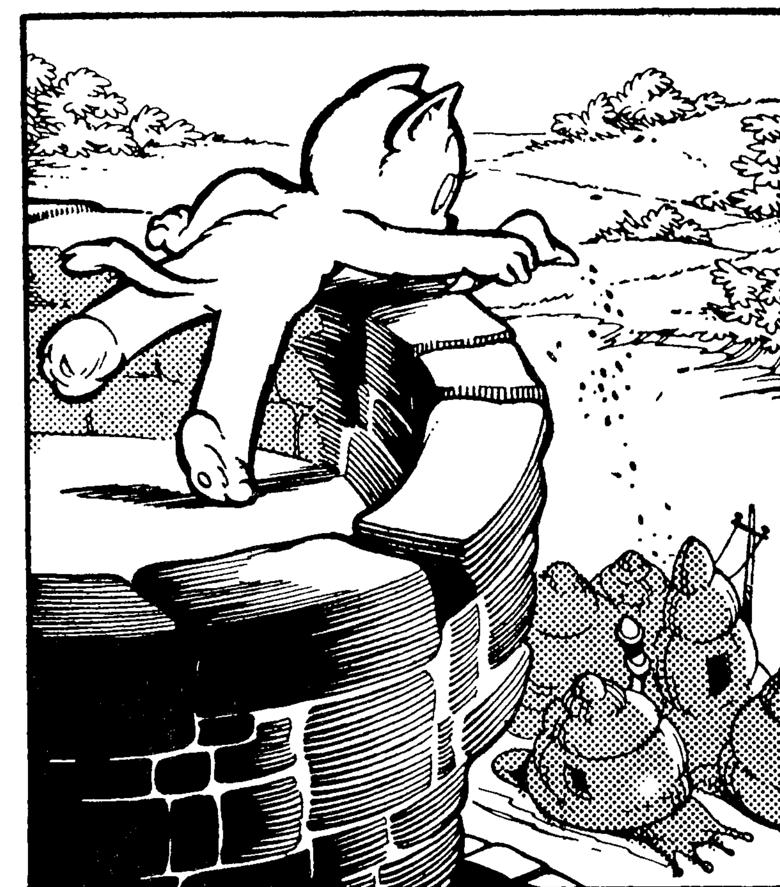
De oude Schicht stopte bij de poort van slot Bommelstein en Joost, die doende was in de tuin, stapte nader.
'Hebt u een goede reis gehad, heer Olivier?' vroeg hij beleefd.
'Nee!' snauwde heer Bommel. 'Een slechte reis heb ik gehad! Een misselijke reis!'
'Het spijt me dat te horen!' hernam Joost. 'Wenst u direct te eten, of zal ik nog even wachten, met uw welnemen?'
'Ach wat, eten!' riep heer Bommel bitter. 'Vertel me liever eens hoe die verzameling reuzen-slakken hier voor mijn deur komt!'
'O, die!' zei Joost, 'die kwamen vanzelf, heer Olivier! Toen ze het land hiernaast hadden kaal gevreten kwamen ze hier. Het zijn grappige lieden, als ik zo vrij mag zijn. Ze zijn genummerd en hebben straatnamen! Die dikke, die u daar ziet, heet Lijmstraat nummer drie en die kleine daar Teemplein vijf. Alleraardigst, als ik het zo noemen mag!'
'Nee, dat mag je niet!' riep heer Ollie boos. 'Het is een ramp! Ze eten het gewas op! Wie wind zaait, zal storm oogsten!'
'O, juist!' zei Joost, 'ja, ja, als u het zó bekijkt! Ze eten het gewas op en dat is naar voor de boeren. In uw afwezigheid zijn ze al een paar keer aan de deur geweest om er over te praten... Kijk, daar komen ze weer aan, als ik u er op attent mag maken!'
Tom Poes en heer Bommel keerden zich verschrikt om en zagen een lange optocht naderen. De menigte torste borden en spandoeken en morde luidkeels...

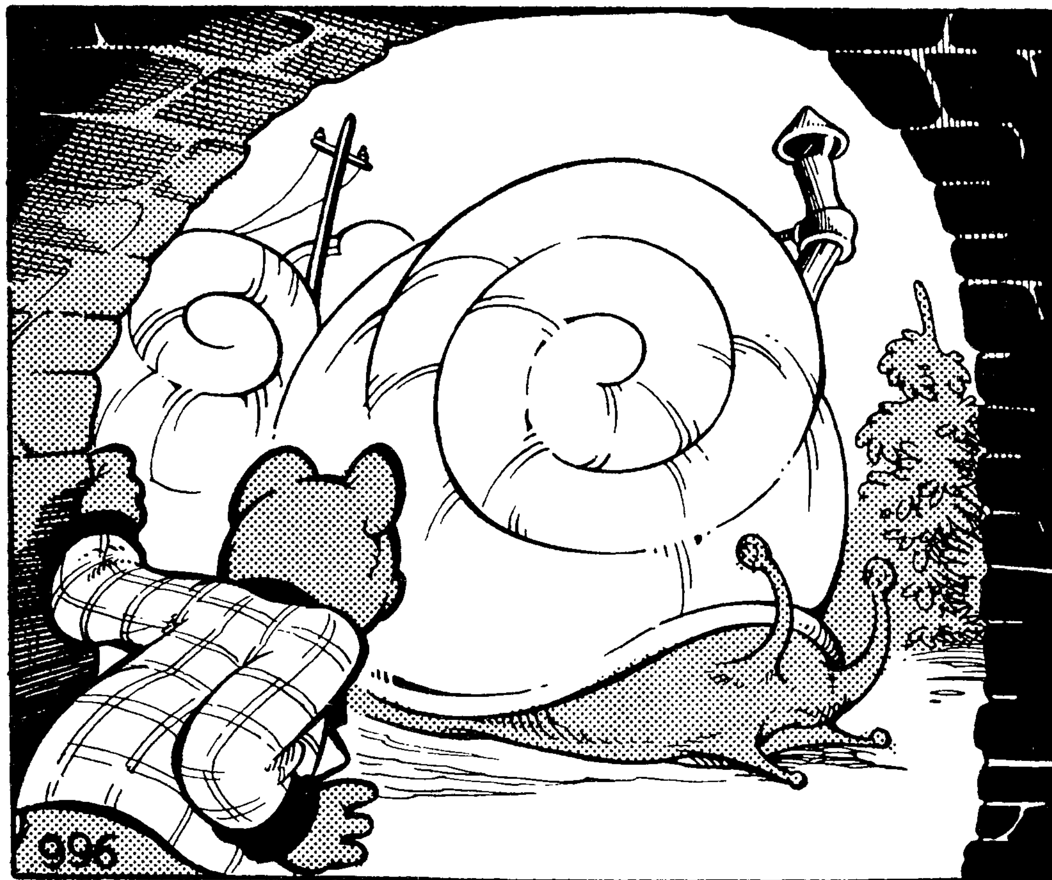

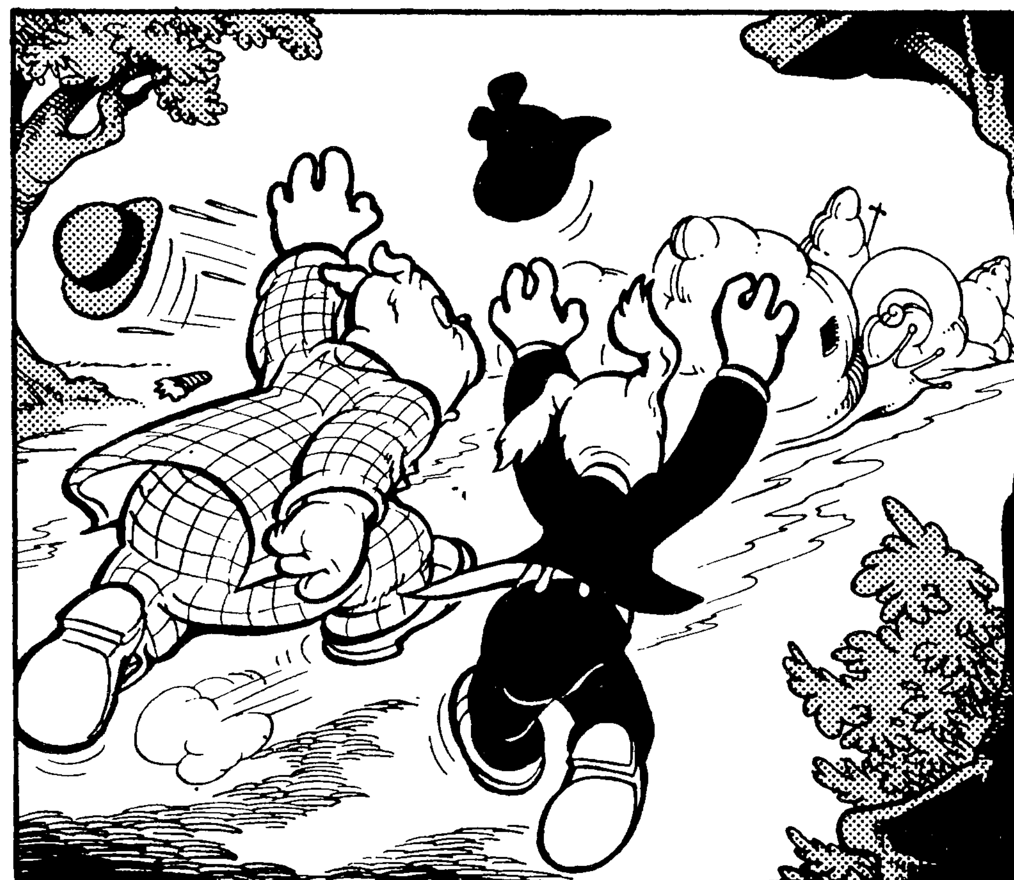
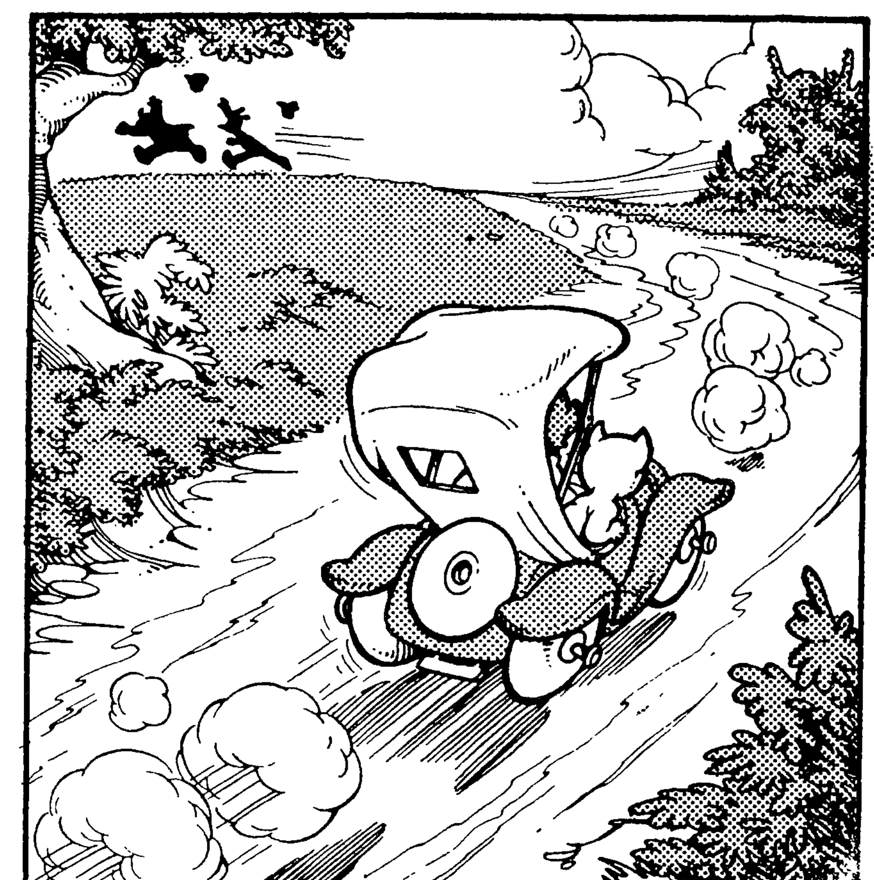
De menigte, die slot Bommelstein naderde bleek uit ontevreden boeren te bestaan. Ze droegen borden en spandoeken, waar met grote letters op geschilderd stond: 'Weg met het Lijm-Teem!... Wij willen ons land terug!... Geen slakken op de akkers!' En meer van zulke dingen.
'Het zijn communisten!' mompelde Bommel verblekend, toen de kop van de stoet naderde. Hij trad een paar passen terug en keek schichtig naar de boze boeren. 'Wat willen jullie, goede lieden?' vroeg hij.
'Ons land terug!' riepen de woeste landbouwers.
'Wèg met de slakken!' riepen de achtersten.
'Ja, ja, dat is duidelijk!' zei heer Bommel, 'zo denk ik er ook over! Maar wat willen jullie? Die slakken zijn nuttig voor de export en zo! Hier kan alleen een list uitkomst brengen, wat jij, Tom Poes?'
Uit de rijen der boeren steeg een dof geloei op en de menigte begon op te dringen. Heer Bommel wachtte niet. Altijd paraat als hij is, nam hij een sprong en snelde zijn kasteel binnen, dat onmiddellijk door Joost gesloten en gegrendeld werd.
'Hoogst storend, als ik zo vrij mag zijn!' merkte de trouwe knecht op. 'Deze landlieden weten zich niet te gedragen!'
'N-nee!' stamelde heer Ollie, 'het is verschrikkelijk! We moeten de politie opbellen!'
'Zouden we niet beter de slakken kunnen verwijderen?' vroeg Joost bescheiden. 'Dat zou toch eenvoudiger zijn, als u mij toestaat dit op te merken!'
'Onzin!' snauwde heer Bommel. 'Slakken verwijderen! Alsof dat zo maar gaat! Hoe stel je je dat voor?'
'Heel eenvoudig, met uw welnemen!' zei Joost. 'Een beetje anti-slak-poeder helpt uitstekend!'

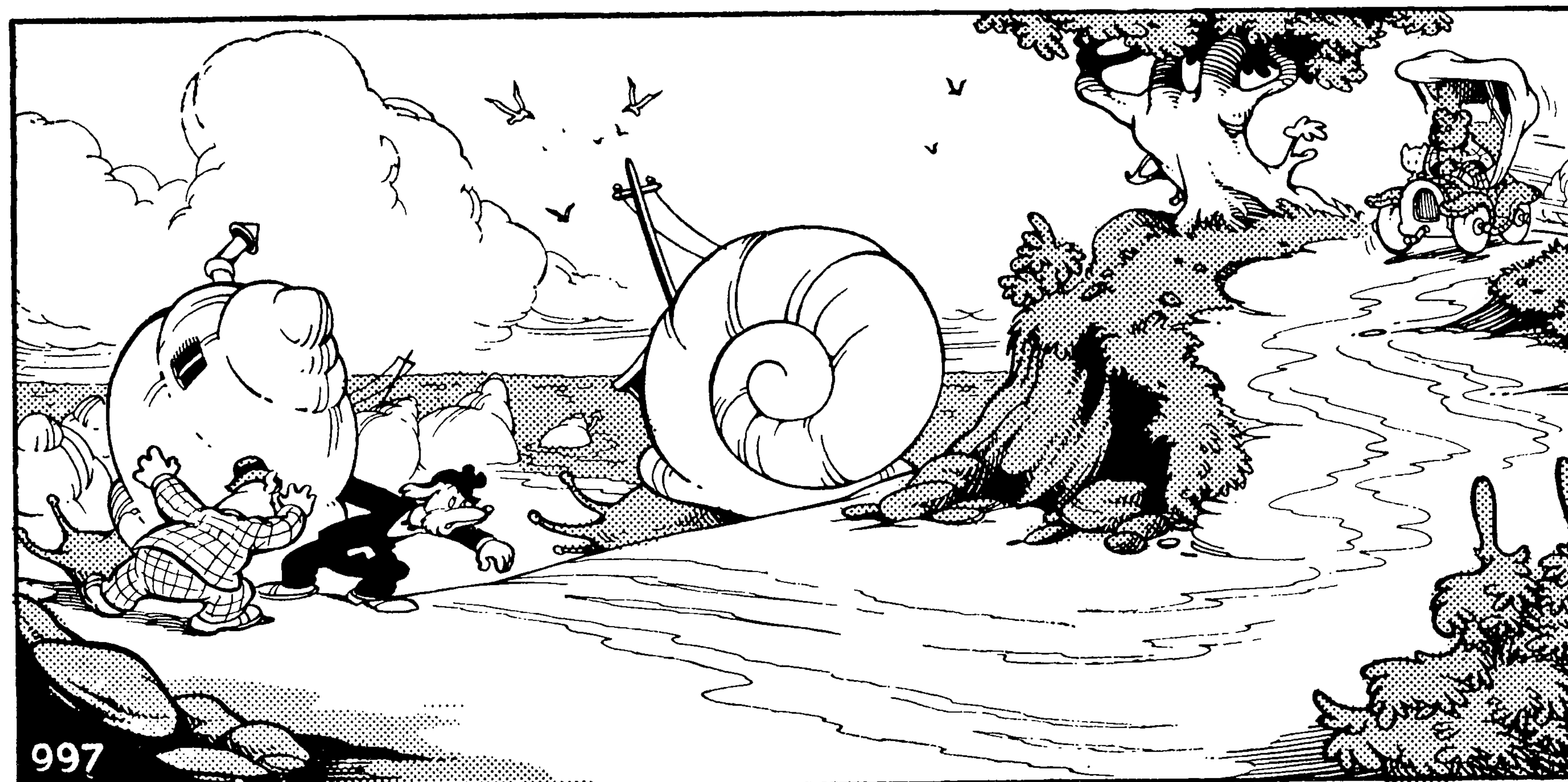
‘Wat is dat voor een anti-slak-poeder, waar Joost over praat?’ vroeg Tom Poes verrast.
‘Dat is een middeltje tegen slakken, dat heer Olivier aan de deur gekocht heeft!’ legde Joost uit. ‘Nu ben ik in beginsel tegen kopen aan de deur, als ik zo vrij mag zijn. Maar dit poeder werkt uitstekend! Wanneer een slak er mee in aanraking komt, wordt hij een waterslak en zoekt een plas of een sloot op, hoogst merkwaardig!’
‘Waar is dat poeder?’ riep Tom Poes opgewonden.
‘Welk poeder?’ vroeg heer Ollie, die zenuwachtig naar het geroep van de boeren buiten stond te luisteren.
‘Oh... eh... hier!’ zei heer Bommel. Hij tastte in zijn jaszak en trok er een paar zakjes uit. ‘Hier, jonge vriend!’
‘Hebt u die al die tijd bij u gehad?’ vroeg Tom Poes ongelovig. ‘Al die tijd, dat U op dat slakkeneiland was en in dat slakkenhuis zat?’
‘Huh?’ mompelde heer Ollie, ‘o ja... ja... ja... eh... luister, Tom Poes! Ze roepen: We willen ons land terug! Wèg met die Bommelslakken roepen ze! Verschrikkelijk! Wat moet ik toch doen?’
Tom Poes antwoordde niet. Hij had de beide zakjes gegrepen en rende de trappen op, die naar de hoogste toren van Bommelstein leidde. Boven gekomen boog hij zich over de borstwering, zocht de windrichting op en schudde langzaam het poeder uit.
Het dwarrelde naar beneden in grote wolken, die door het lentebriesje nog meer werden verspreid en tenslotte kwam het op de grond, tussen de grote slakkenhuizen terecht...

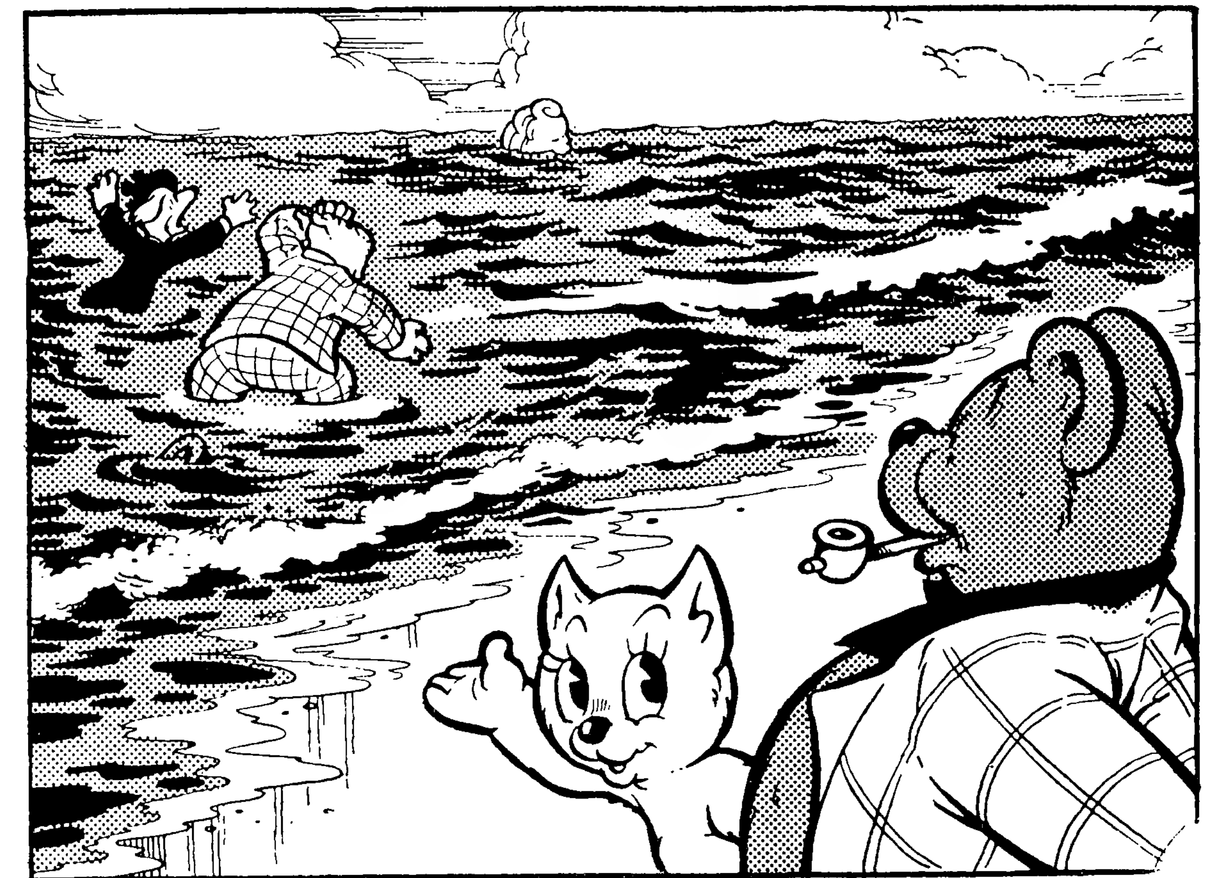

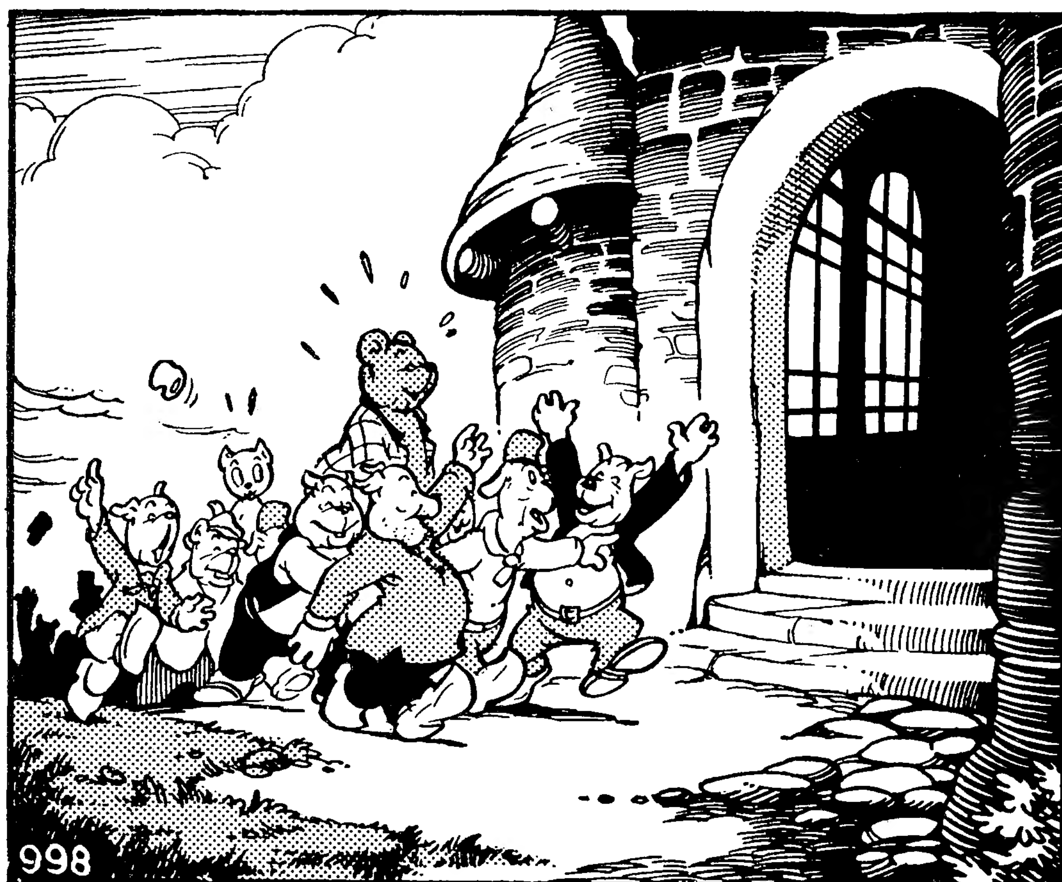
Heer Bommel bleef in de hal van zijn kasteel en luisterde naar het geroep van de boze boeren buiten. De kreten: 'Wèg met Bommel!' en 'Wèg met die slakkenkweker!' sneden door zijn ziel en hij stond op het punt in tranen uit te barsten, toen het geroep zachter werd en tamelijk snel in de verte verstierf.
Verbaasd opende hij de deur een eindje en staarde naar buiten. Er was geen boer meer te bekennen. Inplaats daarvan passeerde er een slak met grote snelheid.
'Ga... gaat u weg?' stamelde heer Ollie ongelovig. 'Eh... ik bedoel, waar gaat u naar toe? Is eh... is het land al kaal?'
'Bah!' sprak de slak. 'Ik heb een hekel aan land! Het is te droog! Ik voor mij houd meer van water! En zo denken de anderen er ook over, wij allemaal! Wij zijn op weg naar de kust! Vaarwel!'

Heer Bommel trad naar buiten en zag tot zijn verbazing de hele slakkenstad in een lange rij over de weg kruipen, een breed spoor van Lijm-Teem achter zich latend. En door dat Lijm-Teem renden Super en Hieper, roepend en schreeuwend en vertwijfeld de handen wringend. Tom Poes kwam naar beneden en wierp met een tevreden glimlach de lege anti-slak-zakjes weg.
'Het helpt!' zei hij blij.
'Wàt helpt?' vroeg heer Ollie klagerig.
'Ik heb anti-slak over dat slakkenstadje uitgestrooid!' legde Tom Poes uit. 'En nu zijn het allemaal waterslakken geworden!'
'Ah! Juist!' riep heer Bommel. 'Nèt als ik dacht! Dat poeder, dacht ik; laten we er waterslakken van maken! Kom mee, jonge vriend! Ik wil zien hoe dit afloopt! We gaan er in de Oude Schicht achteraan!'

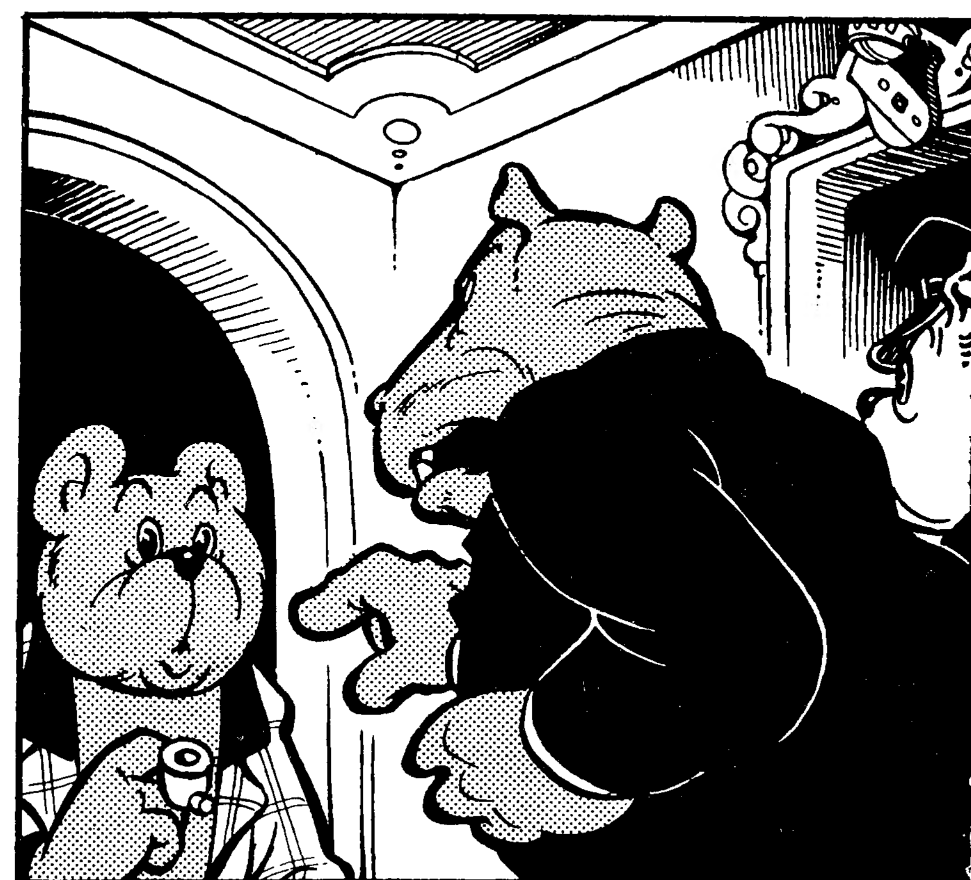

De slakken bewogen zich in een snelle kruipbeweging in de richting van het strand. Van tijd tot tijd hief de voorste, die de leiding had, zich wat op en riep met een neusstem: 'Komaan, vrienden! Voorwaarts! Vlugger! Gebruik je Lijm-Teem! We moeten voort!'
Nu, ze gebruikten hun Lijm-Teem op de manier waarop het gebruikt behoorde te worden. Want al wilde Super er nu ook een verfraaiingsmiddel van maken en er de export mee helpen; het Lijm-Teem was in werkelijkheid alleen maar bestemd om de weg glad te maken, zodat een rechtgeaarde slak vlugger en gemakkelijker zou kunnen kruipen. Maar natuurlijk nam Super daar geen genoegen mee. Schreeuwend en scheldend joeg hij achter de verdwijnende slakkenhuizen aan en hij sjorde aan de voortzwoegende gebouwen om ze tegen te houden.
Toen heer Bommel en Tom Poes de laatste duinen waren gepasseerd en het strand voor zich zagen liggen, was de eerste slak al lang onder de golven verdwenen. Van de middelste was alleen nog maar een puntje of een schoorsteentje te zien en de laatste kropen onder het uitstoten van genoeglijke geluiden in de branding.
'Stop!' schreeuwde Super. 'Keer terug! Jullie moeten Supers Lijm-Teem maken! Al mijn geld zit in die tentoonstelling!'
'Kom terug!' huilde Hieper. 'Al Supers geld zit in die tentoonstelling! Ik heb niet eens mijn salaris gehad!'
Heer Bommel stapte glimlachend uit zijn voertuig en keek naar de vruchteloze strijd van de beide ongunstige lieden.
'Ja, ja!' sprak hij zelfgenoegzaam, 'dàt komt er van, wanneer jullie een Bommel tegenwerken! Een heer laat zich zoiets niet doen, wat jij, Tom Poes?'

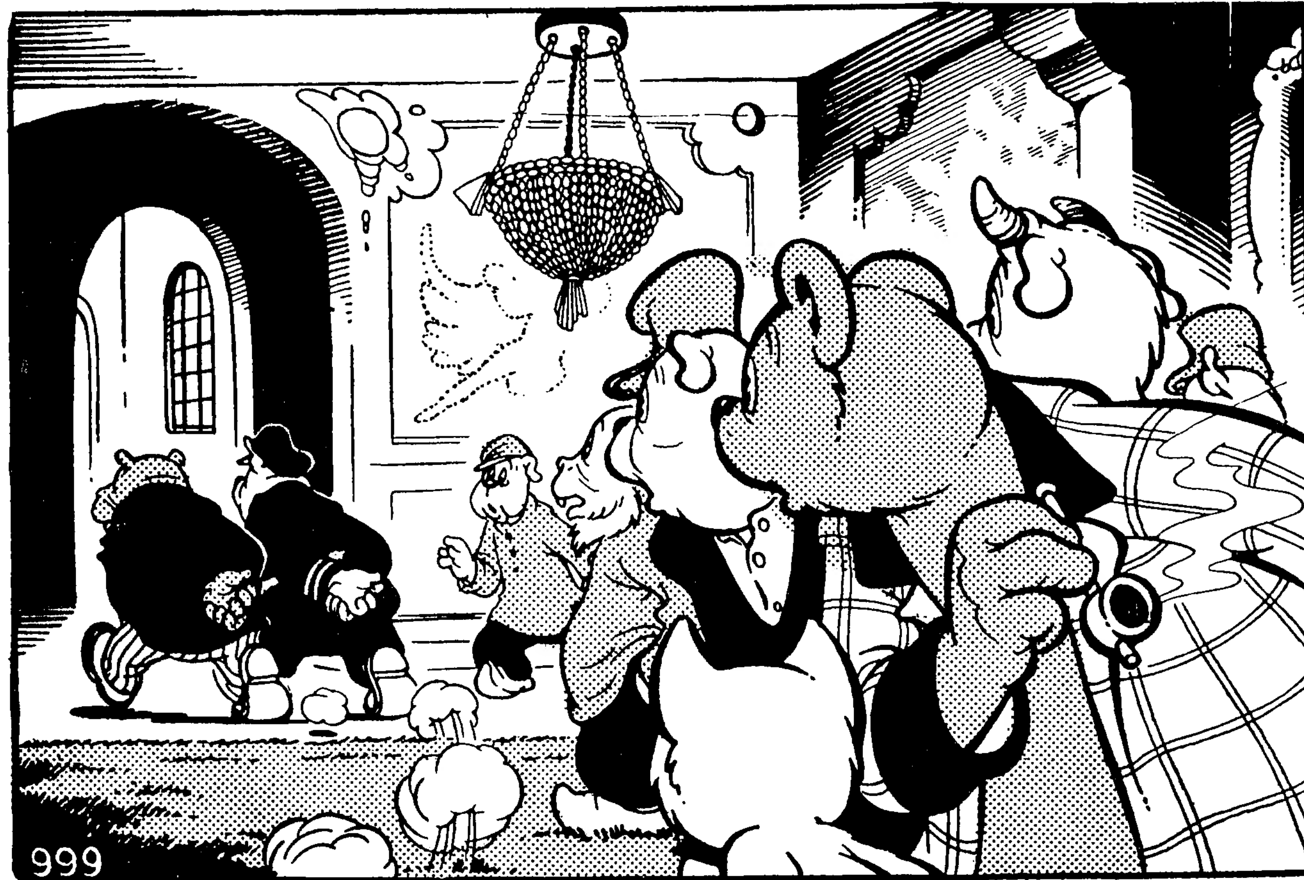

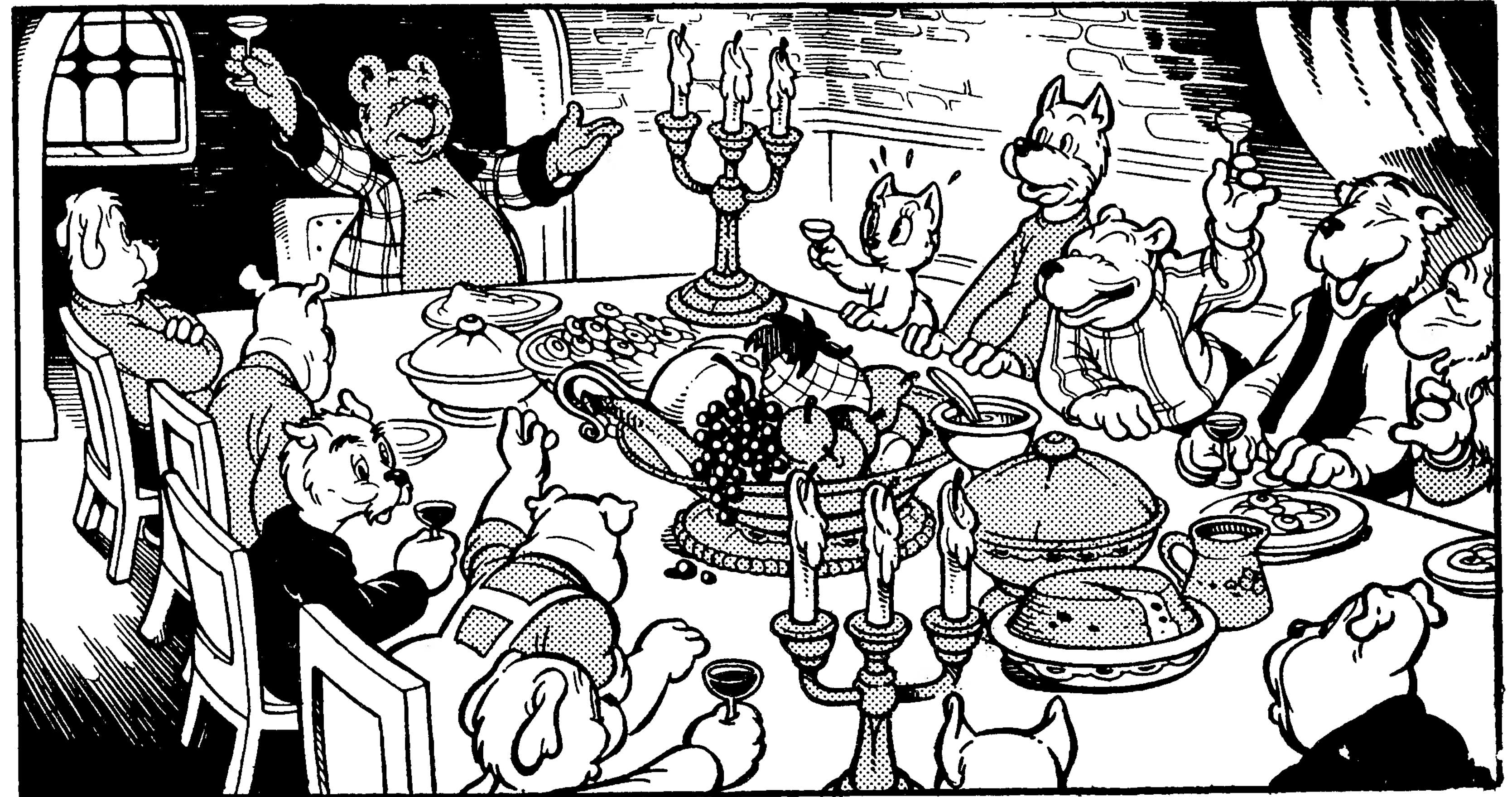

We kunnen de beide ongelukkige elementen Super en Hieper rustig op het strand achterlaten. Voorlopig zijn ze onschadelijk en zullen we geen last meer van hen hebben.
Tom Poes en heer Bommel reden intussen vergenoegd weer naar huis. Halverwege kwamen ze weer een optocht van boeren tegen. Maar dit keer was er geen sprake van gehoon of gescheld. De landslieden tilden hen uit hun voertuig en droegen hen in triomf slot Bommelstein binnen.
'Leve heer Bommel!' riepen ze. 'Leve de slakkenverdrijver!'
'Leve Tom Poes!' riepen er een paar (maar die werden overstemd). Zo traden ze dus in de hall van heer Ollie's huis en stonden toen plotseling tegenover burgemeester Dickerdack van Rommeldam en zijn commissaris van politie. Er trad een diepe stilte in.

De burgemeester stak een beschuldigende wijsvinger naar heer Bommel uit.
'Is het waar, wat deze lieden beweren?' vroeg hij bars. 'Is het waar, dat u die Lijm-Teemslakken verdreven hebt?'
'Eh... ja!' zei heer Bommel. '...eh... dat is te zeggen... eh... ik... eh... eigenlijk heeft Tom Poes het gedaan! Ik heb alleen maar... eh...'
'Ja, ja!' snauwde de commissaris, 'laffe praatjes! Proberen de schuld op je medeplichtige te gooien!'
'Begrijpt u niet, dat het verloren gaan van die slakken een ramp voor onze handel betekent?' vroeg de burgemeester.
'Dat kan hem niets schelen!' riep Bulle Bas bitter. 'Hij heeft het natuurlijk expres gedaan.'

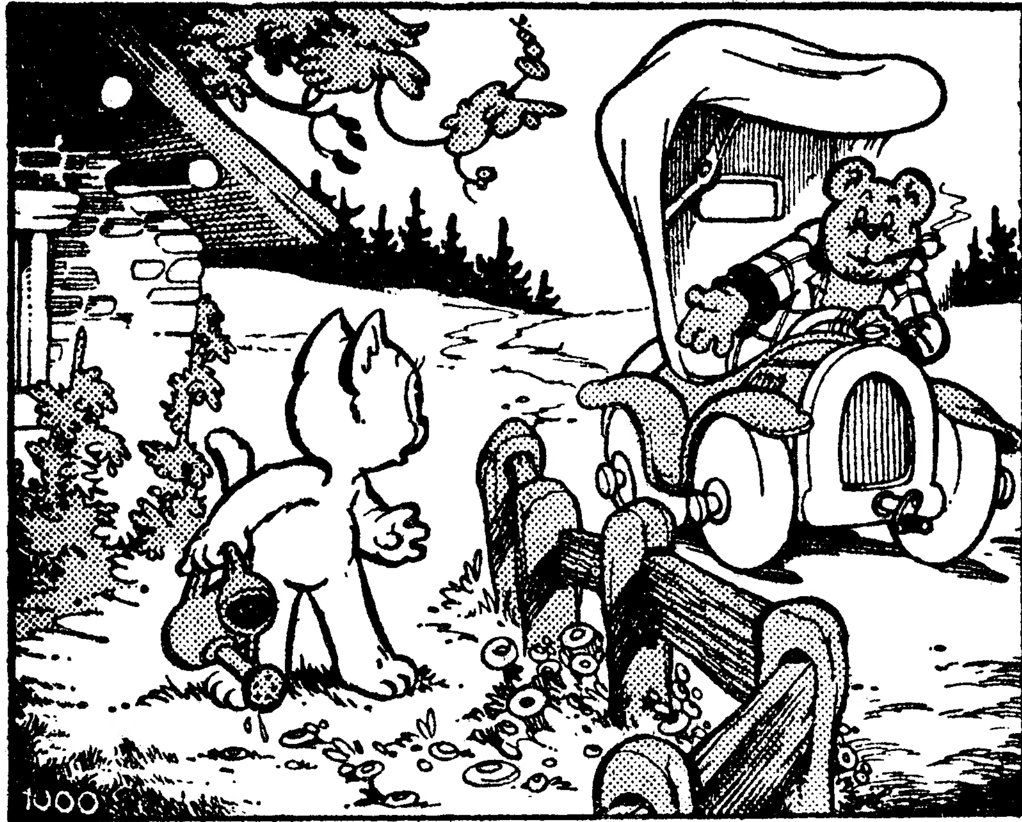

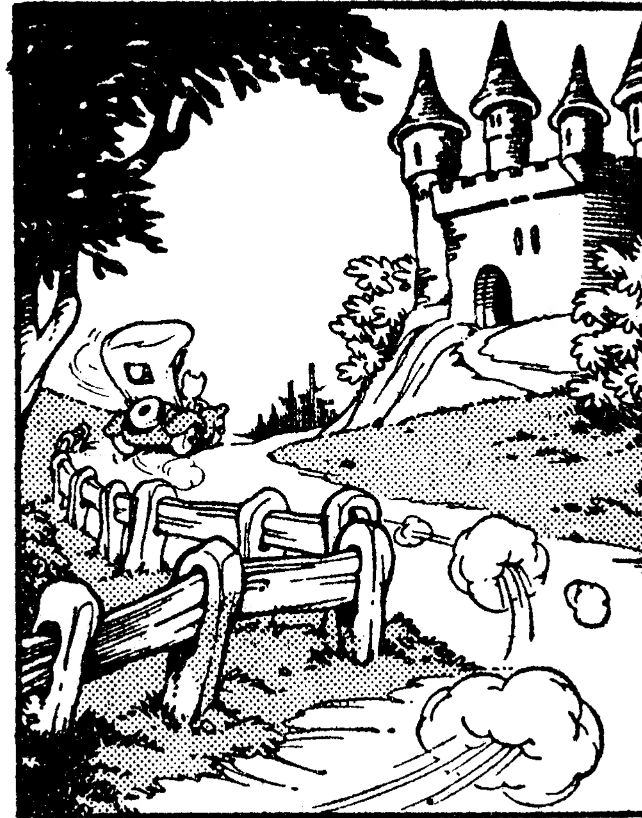

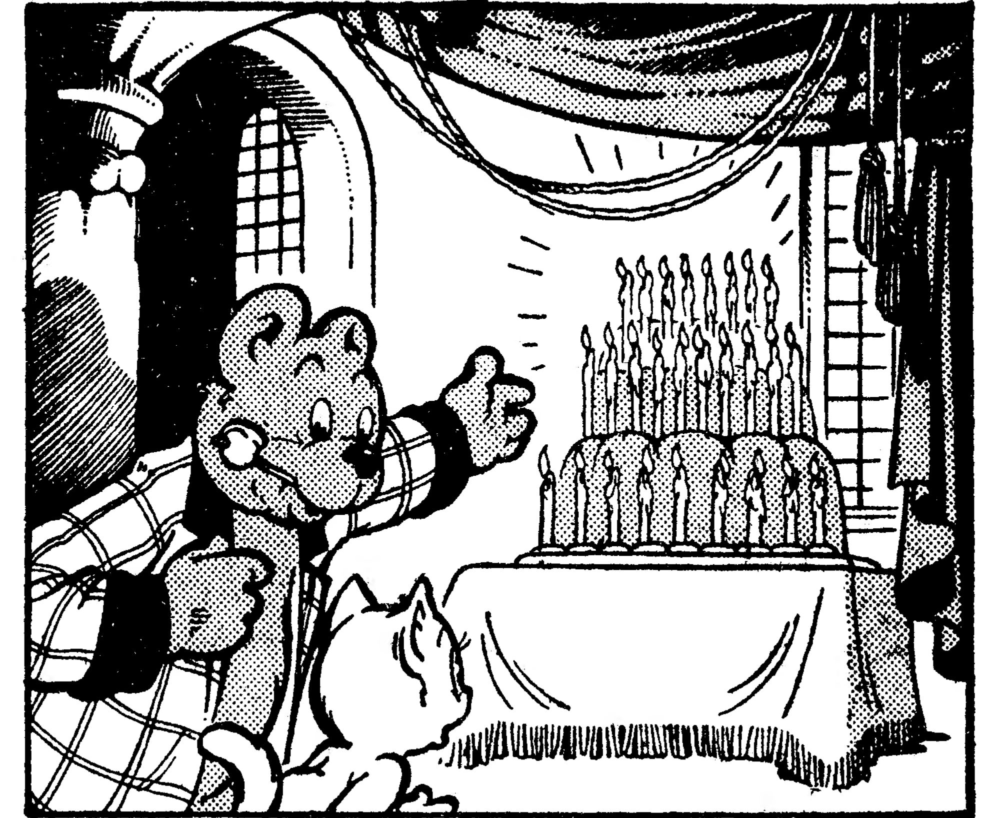
'U zult hier spijt van krijgen!' riep de burgemeester. 'Dat zal u een schadevergoeding kosten, die klinkt als een klok! Het werk van onze grote stadgenoot Super is teniet gedaan!'
'Wacht eens even!' riep heer Bommel, 'en het land van deze brave boeren dan? Dat werd door die ellendige slakken toch kaal gevreten? Als heer zijnde kon ik dat niet toelaten, zeg nu zelf, Tom Poes!'
'Bah!' riep commissaris Bulle Bas, 'heer! Ik heb lak aan heren. Handel! Export! Dáár hebben we wat aan! Je zult hier meer van horen!'
De burgemeester en de commissaris marcheerden met dreunende stappen het vertrek uit en lieten de omstanders tamelijk beteuterd staan kijken. Maar dat duurde niet lang. Heer Ollie haalde eens diep adem en toen verhelderde een glimlach zijn gelaat.
'Komaan, eenvoudige lieden!' sprak hij, 'ik zal Joost opdracht geven een maaltijd te bereiden, en ik nodig jullie allemaal uit om te blijven eten! Ga maar vast zitten!'
Nu, zo gebeurde het. Hoe Joost zo vlug een maaltijd voor zeven en twintig personen klaar kreeg is een ander verhaal, maar een feit is, dat iedereen binnen korte tijd aan het eten was.
Zoals gewoonlijk hief heer Ollie aan het eind zijn glas en hield een eenvoudige rede, die een uur duurde.
'Dit Lijm-Teem was voor ons allen een bittere noot om te kraken, als jullie begrijpen, wat ik bedoel!' zei hij tenslotte. 'Maar doordat ik zo slim ben om altijd een anti-slak-middeltje bij me te dragen, kon ik... eh... ik bedoel, kon Tom Poes er een eind aan maken! Gezondheid, jonge vriend!'

de taart met duizend kaarsjes

1000

Vanmorgen stond Tom Poes al vroeg zijn bloemen te begieten en van de lentelucht te genieten, toen er achter hem een dof geronk klonk en de lentelucht in een blauwige benzinedamp overging.

„Hallo, jonge vriend!” zei heer Bommel, heftig remmende. „Laat dat gietertje nu even in de steek en kom mee! Ik heb iets aardigs!”

„Wat is het?” vroeg Tom Poes. „Hebt u een nieuw avontuur ontdekt?”

„Vandaag geen avontuur!” zei heer Bommel, zijn motor overschakelend. „Vandaag niet! Een heer kent zijn plichten en offert zich gaarne op, wanneer dit van hem gevraagd wordt, dat weet je! Dag in, dag uit heb ik mij geweerd — het onrecht bestreden en de deugd doen zegevieren — zonder ooit aan mezelf te denken, waar of niet?”

„Hm!” zei Tom Poes, „als u het zegt, zal dat wel zo zijn, heer Ollie. Maar wat bedoelt u eigenlijk? Waar wilt u naar toe?”

„Naar Bommelstein!” zei heer Ollie. Hij bracht zijn wagen tot staan en schreed zijn kasteel binnen.

„Kijk, jonge vriend!” sprak hij, de deur van de eetzaal openend, „ik nodig je uit om vandaag in besloten kring een klein feestje te vieren. In alle bescheidenheid, zonder krantenlieden, zonder buren of bewonderaars, vergeten en alleen met z'n tweeën!”

Tom Poes staarde verbaasd naar een grote taart, die vol met kaarsjes op de tafel stond. „Wat is dat?” vroeg hij verwonderd.

„Dat is een taart met duizend kaarsjes!” zei heer Ollie, „omdat vandaag de duizendste Bommel-strip in de Volkskrant staat!”

Voor de prijsvraag bij de duizendste Tom Poes zie de Volkskrant van Zaterdag jongstleden.

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht*
MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland*
MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel*
MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog*
MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding*
MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman*
MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei*
MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak*
MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 27 *De nieuwe ijstijd*
MV 30 *De grootgroeiers*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
MV 33 *De Pier-race*

MV 23 *De Chinese Waaier*
MV 24 *De wonderdokter*

MV 25 *De watergeest*
MV 38 *Kwetal de breinbaas*

MV 28 *Het monster van Loch-Ness*
MV 43 *De Partij van de Blijheid*

MV 32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
MV 44 *Mom Bakkesz*

MV 34 *Het vibreerputje*
MV 46 *De geheimzinnige gaper*

MV 35 *Solfertje*
MV 48 *Het wroegwezen*

MV 36 *Horror de Ademloze*
MV 45 *De kneep van Knipmenis*

MV 39 *Het Lijm-Teem*
MV 47 *De Partenspeler*

MV 41 *Het Wegwerk*
MV 42 *Eh... dinges*

MV 40 *De Volvetters*
MV 49 *De Schoonschijners*

MV 37 *De betoverde prinses*
MV 50 *De gebroeders Weeromstuit*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet.